

ปรากฏการณ์

ระบอบความรัก

หนังสือพิมพ์เราคิดอะไร
ปีที่ ๒๓ ฉบับที่ ๓๑๘ พักราคม ๒๕๖๐

จากหนึ่งจึงเป็นเรา รวมเราเข้าเป็นหนึ่ง
One for All All for One

9 770859 082014
ราคา ๒๕ บาท

ISBN 978-616-7601-11-3

สุดยอดหม้ออาริยะ (หม้อชิวกโกมารภัจจ์)

หม้อชิวกโกมารภัจจ์ สุดยอดหม้อฝีมือเยี่ยม หม้อประจำพระองค์ของพระพุทธเจ้า และเป็นหม้อหลวงของพระเจ้าพิมพิสาร หม้ออันดับหนึ่งของแผ่นดิน เชี่ยวชาญชำนาญการรักษาโรคอย่างล้ำยุค ไม่มีหม้ออื่นใดทัดเทียมได้เลย รักษาโรคทั้งทางร่างกาย ทั้งทางจิตใจ(กิเลส) จนได้เป็น **สุดยอดหม้ออาริยะ** ที่พระพุทธเจ้าทรงยกย่อง

ราคา ๓๐ บาท ขนาด ๑๒.๘ x ๑๘.๔ เซ็นติเมตร กระดาษถนอมสายตา ๖๔ หน้า ปกสีสี่
หาซื้อได้ที่ธรรมทัศน์สมาคม (โทร. ๐-๒๓๗๕-๔๕๐๖, ๐๘-๙๙๖๗-๗๙๐๒)

“ประกฎการณ” ระเบิดรัก

 นัยปก

(๑) ความรักยิ่งใหญ่
ประกฎซัดมหัสจรรย์
ฤทธิรักชกนากัน
ประหลาดไทยหลากทัน

(๒) กลมเกลียวกันทั่วทั้ง
เป็นหนึ่งผืนกนาม
รักเดียวหนึ่งชูความ
รักเยี่ยงนี้คงไว้

(๓) เป็นรักอันเลิศล้ำ
เป็นรักสุดที่จัก
เป็นรักจากใจรักดี
เป็นรักได้ฝ่าเท้า

(๔) พระธีรริติเจ้า
เจ็ดสิบกาลวัสสะ
ซัดจริงมีอาจจะ
เพื่อสุขประชาฐ์

(๕) เกินดลเกินเด่นด้า
กว่าเทียบกว่าเทียมใคร
เพราะเลิศประเสริฐไกล
ยกเชิดเทิดพระไว้

(๖) มี “ระเบิดรัก” นี้
คือรักยิ่งใหญ่ใน
ไอน์สไตน์กล่าวคำไข
สัจจะมีอาจกัน

(๗) และจริงยิ่งยอนั้น
“ระเบิดรัก” ประจักษ์ใน
พระประพฤติพุทธไข
ประกฎการณจั้งชี้

ระเบิดปล้น
ยิ่งล้ำ

สามัค - คีแฮ
ทวมน้ำใจเดียว

เมืองสยาม
เทิดไท้

พูนค่า พระเฮย
ชาติไสร้สุขสันต์

ความรัก

เทิดเกล้า

ประสกทั่ว ไทยแล

พระผู้เหนือเศียร

พิริยะ มานา

ยิ่งผู้

ปฎิเสธ

ทั่วทั้งสากล

แดนใด

ไปได้

เกินเปรียบ

หนึ่งผู้พิเศษศรี

ที่ใด

ที่นั่น

ฉะนี้กับ ลูกธา

เกิดแท้คือจริง

คือไทย

ประเทศนี้

โลกุตร์ แท้เทียว

สัจจะนั้นตามจริง

“สไมย์ จำปานพวง”

๑ ธันวาคม ๒๕๕๗

“ปรากฏการณ์”ระเบิดรัก

ในหลวง ร.๙ ทรงรู้จักประเทศไทยได้เป็นอย่างดี จาก.. “ความรัก”ที่มีต่อประชาชน (“เมื่อข้าพเจ้า เป็นนักเรียนอยู่ในยุโรป ข้าพเจ้าไม่เคยตระหนักว่า ประเทศของข้าพเจ้าคืออะไรและเกี่ยวข้องกับข้าพเจ้า แค่นั้น ไม่ทราบทราบกระทั่งข้าพเจ้าได้เรียนรู้ที่จะรัก ประชาชนของข้าพเจ้า เมื่อได้ติดต่อกับเขาเหล่านั้น ซึ่ง ทำให้ข้าพเจ้าสำนึกในความรักอันมีค่ายิ่ง ข้าพเจ้าไม่ เป็นโรคคิดถึงบ้านที่จริงจังอะไรนัก แต่ข้าพเจ้าได้เรียนรู้ โดยการทำงานที่เห็นว่า ที่ของข้าพเจ้าในโลกนี้ คือการ ได้อยู่ท่ามกลางประชาชนของข้าพเจ้า นั่นคือคนไทย ทั้งปวง จากพระราชนิพนธ์เรื่อง “เมื่อข้าพเจ้าจากสยาม สู่สวีเดนแลนด์”)

ความตั้งพระราชหฤทัยในการดูแลอาณา ประชากรราษฎร์ มีมาตั้งแต่ทรงขึ้นครองสิริราชสมบัติ ดังพระราชบันทึก เมื่อครั้งเสด็จฯไปทรงศึกษาต่อที่ ประเทศสวีเดนแลนด์ ในวันที่ ๑๙ ธันวาคม ๒๔๘๙

“..ถ้าประชาชนไม่ละทิ้งข้าพเจ้าแล้ว ข้าพเจ้า จะละทิ้งประชาชนอย่างไรได้..”

และในการมีพระราชดำริ ไม่มีเลยสักเรื่องที่จะ แสดงว่าทรงรับเอาประโยชน์ส่วนพระองค์แม้พสกนิกร จะเต็มใจถวาย สมัยจอมพลถนอมเป็นนายกฯ คราว หนึ่งประจวบโอกาสครองราชย์ครบ ๒๕ ปี (พ.ศ.๒๕๑๔) รัฐบาลจะสร้างพระบรมราชานุสาวรีย์และถาวรวัตถุ ใหญ่โต “ที่สุดในประเทศ” ถวาย รับสั่งว่า “สิ้นเปลือง และไม่เป็นประโยชน์แก่ประชาชน สร้างถนนกันรถ ติดติดกว่า”

นี่คือที่มาของ “ถนนรัชดาภิเษก” (ดร.วิษณุ เครืองาม)

“พระเจ้าอยู่หัวยังต้องเหนื่อย ต้องลำบากทุก วันนี้เพราะว่าประชาชนยังยากจนอยู่ เมื่อประชาชน ยากจนแล้ว อิศราภาพเสรีภาพเขาจึงไม่มี และเมื่อเขา ไม่มีอิสราภาพ เขาก็เป็นประชาธิปไตยไม่ได้” (พระ- ราชดำรัสถึงเหตุผลที่พระองค์ทรงงานหนัก)

พ่อครู สมณะโพธิรักษ์ มองปรากฏการณ์พิเศษ ในครั้งนี้ว่า ... “ทำไมประชาชนจึงรักในหลวง? เขา รักอะไรของในหลวง? ไม่ใช่รักในตัวตนร่างกาย แต่ เป็นความรักสิ่งประเสริฐ ในสิ่งที่ในหลวงทรงงานหนัก มาตลอด ๗๐ พรรษา ซึ่งทุกคนปฏิเสธไม่ได้ถึงคุณค่า

คุณงามความดีที่ครบพร้อมที่ได้ทรงแสดงออกมา แม้แต่ คนทั่วโลกก็รับรองในหลวงว่าเป็นผู้ที่มีพระจริยวัตรอัน ต้องเอาอย่าง จึงเกิดเป็นพลังยอมรับนับถือ เทิดทูนบูชา ตอนนีการให้ การเสียสละกำลังระเบิดเป็น Bomb of love. ทุกคนมีแต่จะเสียสละ จะให้ เสียสละเวลา-เสียสละ แรงงาน-สละทรัพย์เงินทองข้าวของ เพื่อแสดงความ อาลัยรักต่อพระเจ้าอยู่หัวรัชกาลที่ ๙ ที่สวรรคตไป

พลังงานแห่งความรักอันยิ่งใหญ่ที่ได้เกิดจาก ในหลวงพระองค์นี้ จนประชาชนคนไทยได้มีปัญญา รู้แล้ว และได้พากันแสดงออกมาเรื่อยๆ โดยเฉพาะ ในวันที่ ๕ ธันวาคม ของทุก ๆ ปี พลังงานนี้จึงได้ กลายเป็น A bomb of love. ซึ่งไอน์สไตน์กล่าวว่า “ความรักนี้เป็นพลังที่ทรงอำนาจสูงสุด...เป็น อุปกรณ์ที่มีแสนยานุภาพพอที่จะทำลายความ เกลียดชัง ความเห็นแก่ตัว และความโลภ ซึ่งย่ำยี โลกได้อย่างราบคาบ แต่ทุกคนก็มีเครื่องกำเนิด ความรักเล็ก ๆ อันทรงพลังอยู่ในตัว ซึ่งรอคอยการ ปลดปล่อยพลังงานออกมา เมื่อเราเรียนรู้ที่จะให้และ รับพลังงานจักรวาลนี้ เราก็จะพิสูจน์ได้ว่า ความรัก พิษิตทุกสิ่งทุกอย่าง สามารถก้าวข้ามทุกอย่างไม่ว่าสิ่งใด ทั้งนี้เพราะความรักคือแก่นแท้แห่งชีวิต” (จากจดหมายของไอน์สไตน์ที่มีถึงลูกสาว)

นี่คือสิ่งจริงที่ยิ่งใหญ่ของมนุษยชาติที่ได้เกิดขึ้นใน ประเทศไทย เป็นพลังงานแห่งความรักที่ได้มารวมเป็น หนึ่งเดียวกันระหว่างพระเจ้าอยู่หัวกับประชาชน ทำให้เกิด สิ่งประเสริฐจากจิตวิญญาณ ทุกคนมาแสดงออกซึ่ง พฤติกรรมอยากจะให้ - ให้ - ให้ ! คนที่มารับสิ่งที่เราให้ได้ เราก็ปลอบปล้ม จนกระทั่งเราต้องร้องไห้ แต่เราต้องไม่ ประมาท ต้องช่วยกันเสริมสานพลังงานนี้ให้แข็งแรง เป็น ตัวตั้งให้ก่อวิวัฒน์ต่อไป ให้ยาวนาน สร้างความรักอันยิ่งใหญ่ นี้ออกไปเรื่อยๆ เพื่อประโยชน์ของมวลมนุษยโลก..” ฮ

• คำทอง •

“เราคิดอะไร” ฉบับปีใหม่นี้ เน้นย้ำเรื่องมหัศจรรย์ ปรากฏการณ์ระเบิดรัก

“ความยิ่งใหญ่นี้ ระเบิดพลัง
ปรากฏชัดมหัศจรรย์ ยิ่งล้น
ฤทธิ์รักชกนากัน ลามัคคีแอ
ประหลาดไทยหลากทัน ท่วมน้ำใจดี”

เป็นความยิ่งใหญ่ เป็นเรื่องมหัศจรรย์จริงๆ
ที่ไม่มีใครคาด จนถึงวันนี้เข้าเดือนที่สี่แล้วที่
พ่อหลวงสวรรคต พลกนิกรเข้าถวายสักการะ
พระบรมศพเนื่องแน่นไม่สร้างชา นับถึงวันที่ ๕
ธันวาคม มีผู้เข้าถวายสักการะแล้วถึงหนึ่งล้าน
สองแสนคน

ทั้งนี้เป็นเพราะปวงชนชาบซึ่งถึงพระมหา-
กรุณาธิคุณพระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหา-
ภูมิพลอดุลยเดช ที่ได้ทรงพระราชกรณียกิจ
มากมายตลอด ๗๐ ปีแห่งการครองราชย์ การสิ้น
พระชนม์ของพระองค์ท่านบันดาลให้เกิด **พลังรัก**
อย่างรุนแรง ชนิดที่เรียกได้ว่า **“ระเบิดรัก”** ซึ่งไม่
เคยเกิดที่ไหนมาก่อน จะจารึกไว้ในประวัติศาสตร์
ชาติไทยไปอีกนานเท่านาน

ก่อนเข้าถวายสักการะพระบรมศพ ณ
พระที่นั่งดุสิตมหาปราสาท ในพระบรมมหาราช-
วัง ประชาชนนั่งเข้าแถวรอในเต็นท์ที่สนามหลวง
“กองทัพอธรรม” เป็นองค์กรใหญ่องค์กรหนึ่งที่ทำ
อาหารเลี้ยงผู้เข้าถวายสักการะทุกวัน ซึ่งเป็นงาน

ใหญ่มาก ญาติธรรมจากพุทธสถานต่าง ๆ ของชาว
อโศก ผลัดเปลี่ยนหมุนเวียนเข้าเวรทำอาหาร
ตารางเวรจนถึงต้นเดือนมีนาคม มีดังนี้
๒๕ - ๓๐ ธ.ค. ลันตืออโศกและข่ายแห
๓๑ ธ.ค. - ๔ ม.ค. ปฐมอโศกและข่ายแห
๕ - ๑๓ ม.ค. ทะเลธรรม
๑๔ - ๒๓ ม.ค. ราชธานีอโศก
๒๔ ม.ค. - ๒ ก.พ. ศีรษะอโศก
๓ - ๙ ก.พ. สีมออโศก
๑๐ - ๑๖ ก.พ. ศาลืออโศก
๑๗ - ๒๓ ก.พ. ภูผาฟ้า
๒๔ ก.พ. - ๒ มี.ค. ลันตืออโศก
๓ - ๙ มี.ค. ปฐมอโศก

◆ คิดคนละขั้ว

แรงรวม ชาวหินฟ้า

แน่นอน การสารภาพผิดจะช่วยให้บรรลุผลงานได้ดีขึ้น
ไม่มีใครใดที่จะบรรลุเป้าหมายได้ด้วยการดีร้าย
ไม่ยอมยัดมันอยู่กับลัจจะ และไม่ยอมเดินบนเส้นทางของลัจจะ (คานธี)

◆ คนจะมีธรรมะได้อย่างไร

สมณะโพธิรักษ์

นายไชยบูลย์เขาไม่รู้ตัวเองเลยสักนิดสักน้อยว่า
เขา“หลงผิด”(มีฉาปฏิฐิติ) เพราะเขาปักมัน“ความฉลาดของตน”
แต่เขาไม่มี“ปัญญา”ความโง่เขลาที่เป็น“อวิชชา ๘”

1	นัยปก : “ปรากฏการณ์” ระเบิดรัก	สไมย์ จำปาแพง
		จิ้งจิ่ง ตามพ่อ
3	คนบ้านนอกบอกกล่าว	จำลอง ศรีเมือง
5	คุณนิตคิดน้อย	บรรณาธิการ
6	จากผู้อ่าน	บรรณาธิการ
8	บ้านป่านาดอย	จำลอง
10	บทความพิเศษ	ทศพนธ์ นรทัศน์
15	เปิดยุคบุญนิยม	เก่าสมัย ใหม่เสมอ
20	สี่สั้นชีวิต (เรียนรู้จากพระเจ้าอยู่หัว โดย แมนเฟรด คราเมส)	ทิม สมอ.
30	คิดคนละชั่ว	แรงรวม ชาวหินฟ้า
34	การ์ตูน	วิสูตร
36	ตามหยิ่งฟ้าทะเลดิน	ดังนั้น วิมุตตินิยม
40	ธรรมชาติของโลกจะได้ไม่ต้องโสกสลด	สมพงษ์ พิงเจริญจิตต์
42	คนจะมีธรรมะได้อย่างไร?	สมณะโพธิรักษ์
52	ขาดกทันยุค	ฉวมพุทธ
54	บทความพิเศษ(ทำไมต้องรู้ทัน)	พิมลวาทณี ชูโต
58	ลูกโสกชะโงกดูโลกกว้าง	ฟ้าสาง
61	เชื่อย่างพุทธ	ฉวมพุทธ
60	เรื่องอย่างนี้ต้องช่วยกันเผยแพร่	เปลว สีเงิน
62	เรื่องสั้น (กายา)	เฉลิมศักดิ์ แห่งมงาม
66	แค่คิดก็หนาว...ว์	นายชิง วินเทอร์
68	ความคิดทางการเมืองในพุทธศาสนา	สุนัย เศรษฐบุญสร้าง
72	ชีวิตไร้สารพิษ	ล้อแก้วเงิน
75	เวทีความคิด	นายหนูนต์
76	ฝุ่นฟ้าฝากฝัน	พอด เทพสุรินทร์
78	กตिकाเมือง	ประคอง เตกฉัตร
80	ปิดท้าย	พ.ต.ท. รุ่งโรจน์ เรืองฤทธิ์

ชีวิต	<p>20 สั้นชีวิต “เรียนรู้จากพระเจ้าอยู่หัว”</p> <p>มุมมองของชาวต่างชาติต่อในหลวง ร.๙</p> <p>โปรเฟสเซอร์ แมนเฟรด คราเมสเขียนหนังสือเล่มนี้</p> <p>เพื่อเฉลิมฉลองวาระแห่งการครองราชย์ครบ ๖๐ ปี</p>
-------	--

บรรณาธิการผู้พิมพ์ผู้โฆษณา
พ.ต.ท.รุ่งโรจน์ เรืองฤทธิ์
e-mail : roj1941@gmail.com
: farinkwan@gmail.com

กองรับใช้บรรณภาพ
สุนัย เศรษฐบุญสร้าง
สมพงษ์ พิงเจริญจิตต์
สงกรานต์ ภาคโชคดี
แซมดิน เลิศบุศย์
อำนวยการ อินทสร
น้อมคำ ปิยะวงศ์รุ่งเรือง
รินธรรม อโศกตระกูล
น้อมนบ ปัญญาวัต

กองรับใช้ศิลปกรรม
ตำนานไท ธานี
แสงศิลป์ เดือนหงาย
วิสูตร นวพันธุ์
ดินหิน รักพงษ์อโศก
พุทธพันธ์ชาติ เทพไพฑูรย์
เพชรพันธ์ศิลป์ มณีเวช

กองรับใช้ธุรการ
ศีลสนิท น้อยอินตะ
สุเสวี สีประเสริฐ
ดอกบัวน้อย นาวาบุญนิยม

ผู้รับใช้ฝ่ายโฆษณา
ศีลสนิท น้อยอินตะ
โทร. ๐-๒๓๓๓๓-๖๒๔๕,
๐๔-๑๒๕๓-๗๖๗๗

จัดจำหน่าย

กัลลังก์ ๖๔๔ ขอยนวมินทร์ ๔๔
ถ.นวมินทร์ คลองกุ่ม บึงกุ่ม กทม. ๑๐๒๔๐
โทร. ๐-๒๓๓๓๓-๖๒๔๕

พิมพ์ที่

บริษัท ฟาอภัย จำกัด โทร.๐-๒๓๓๕-๔๕๑๐

อัตราค่าสมาชิก

๒ ปี ๒๔ ฉบับ ๕๐๐ บาท

๑ ปี ๑๒ ฉบับ ๒๕๐ บาท

ส่งนามัด หรือตัวแลกเงินไปรษณีย์

สั่งจ่าย นางสาวศีลสนิท น้อยอินตะ

ปท.คลองกุ่ม ๑๐๒๔๔

สำนักพิมพ์กัลลังก์

๖๔๔ ข.นวมินทร์ ๔๔ ถ.นวมินทร์

แขวงคลองกุ่ม เขตบึงกุ่ม กทม.๑๐๒๔๐

หรือโอนเงินผ่านบัญชีออมทรัพย์

ธนาคารกสิกรไทย สาขานนวมินทร์ ๓๖

บัญชี นางสาวศีลสนิท น้อยอินตะ

เลขที่ ๐๗๗-๒-๑๓๕๕๗-๓

ยืนยันการโอนที่ ๐-๒๓๓๓๓-๖๒๔๕

หรือ farinkwan@gmail.com

line - id baiyanang2514

ทุกคนเฝ้า แม่แม่แตกต่างศาสนาวัฒนธรรมชนบประเพณี ...
แต่ผองเราคือ “ไทย” ได้ร่วมธงชาติ “ไตรรงค์” เดียวกัน
สมานสามัคคี คือพลัง
ความบริสุทธิ์ชอบธรรม คือความแหลมคม แกร่ง ทนทาน

“ชาติ ศาสน์ กษัตริย์” อุดมคติไทยที่ปลูกฝังยังเป็นอุดมการณ์ทหารหาญตลอดรัชสมัยพระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัว

ทั้งยังทรงมีพระบรมราชโองการให้จัดทำธงชาติใหม่ ในปี พ.ศ. ๒๔๖๐ โดยพระองค์ทรงออกแบบธงชาติ ประกอบด้วย แถบสีแดง สีขาว สีน้ำเงิน (อยู่ตรงกลาง) ต่อด้วยสีขาว และสีแดง สีแดง หมายถึงเลือดของปวงชนไทยที่พร้อมพลีชีพปกป้องชาติ

สีขาว หมายถึงพุทธศาสนา

สีน้ำเงิน หมายถึงสถาบันกษัตริย์ ขวัญของแผ่นดิน

บัดนี้ แม้ล่วง ๕๐ วันแล้ว แต่พลสกนิกกรก็ยังไม่เห็นแน่นอนโอกาสสุดท้ายเข้าถวายสักการะพระบรมศพพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวภูมิพลอดุลยเดช เบื้องหน้าพระบรมโกศ ณ พระที่นั่งดุสิตมหาปราสาท ในพระบรมมหาราชวัง ภาพมวลพลสกนิกกรเนื่อง

ในวาระนี้ น่าจะหยังฝังในจิตสำนึกของนักรการเมือง การปกครองในรัฐบาลจากการเลือกตั้งตามรัฐธรรมนูญฉบับล่าสุดในเร็ว ๆ นี้ว่า จักประพฤติตนปฏิบัติหน้าที่ฉันใดหนอ เพื่อมิให้พลสกนิกกรต้องสูญเสียอันใดซ้ำเติมอีก ด้วยนักรการเมืองที่ “กานเมือง”

“ศาสนา” สอนให้คนประพฤติดีมีคุณธรรมคนจะเป็น “นักรการเมือง” ต้องทรงศีลทรงธรรมซื่อสัตย์สุจริต เสียสละ มิใช่มีก็ได้ จ้อฉล มักใหญ่ใฝ่สูง ...ที่แท้แค่ผู้ตีแปดสาแหรกร กำพิตสฤลถ่อย ทบทวนอดีต ทุกคนเฝ้า แม่แม่แตกต่างศาสนาวัฒนธรรมชนบประเพณี ...แต่ผองเราคือ “ไทย” ได้ร่วมธงชาติ “ไตรรงค์” เดียวกัน สมานสามัคคี คือพลัง ความบริสุทธิ์ชอบธรรมคือความแหลมคม แกร่ง ทนทาน

มาเถิด รวมพลัง ก้าวหน้าเดินไปด้วยกัน มั่นใจด้วย “ธรรม”. ๓

ฝากบ้านปีใหม่

ช่วงปีเก่า-ปีใหม่ ตำรวจนครบาลมีบริการพิเศษ “รับฝากบ้าน” เพื่อให้ประชาชนไปพักผ่อนหย่อนใจได้โดยไม่ต้องห่วงบ้าน ตำรวจที่รับผิดชอบพื้นที่จะตระเวนตรวจตราดูแลให้ คิดแล้วดูเหมือนว่าตำรวจจะต้องแบกภาระรับผิดชอบความเป็นอยู่ของชาวบ้านสารพัดเรื่อง แล้วจะเอาเวลาส่วนไหนเหลือสำหรับตัวเองและครอบครัวบ้าง อันที่จริงถ้าตำรวจดีๆ ทำงานตามหน้าที่เต็มที่ก็น่าเห็นใจ เพราะก็ไม่ต่างกับทหารที่ต้องหนักเหนื่อย เสี่ยงสละ เสี่ยงภัย เห็นว่าเคยเป็นตำรวจเก่าคงจะซาบซึ้งเรื่องนี้ดีนะครับ

- สมาชิกเก่า แก่น้อย กทม.

☞ ตำรวจแท้ต้องพร้อมสรรพทั้งกายและจิต วิชาญาณที่จะทำหน้าที่ “พิทักษ์สันติราษฎร์” เพื่อสันติสุขของปวงประชา ชีวิตครอบครัวเป็นเรื่องส่วนตัว แม้จะห่วงใยแต่ในบางวาระก็จำใจปล่อยวางเพื่อรักษาหน้าที่ราชการ ในฐานะที่เคยเป็นตำรวจ ๒๐ ปี และเป็นหัวหน้าหน่วยงาน ๓ สถานี ตำรวจ ซึ่งต้องควบคุมดูแลคนนับร้อยที่มีอาวุธอยู่ในมือและในบางโอกาสต้องร่วมประจัญบานกับเหล่าร้าย จิตใจเราต้องเข้มแข็ง มั่นคง และจัดสรรเวลางาน-ส่วนตัวให้ถูกต้อง ครอบครัวจึงจะอยู่อย่างปกติสุข ประชาชนก็อยู่เย็นเป็นสุขด้วย

เพี้ยนหรือเปล่า

ศีลข้อแรก ห้ามฆ่าสัตว์ ธรรมข้อแรกเมตตา กรุณา ไม่มีบัญญัติไว้ที่ไหนห้ามกินเนื้อสัตว์ แต่ชาวอโคกก็อ้างว่าชาวพุทธแท้ต้องไม่กินเนื้อสัตว์ เอาหลักจากไหนมาอ้างอิงจนคนหลงเชื่อกันมากมาย ถึงกับก่อตั้งชุมชน ตั้งวัดได้หลายแห่ง และทางบ้านเมืองก็จัดการอะไรไม่ได้ เหมือนอย่างธรรมกายที่ลอยช้ายอยู่ตอนนี้

- ชาวพุทธ ไทยแท้ คลองสิบ

☞ ศิขาศิล ๕ ธรรม ๕ ทบพทวนอีกลักรอบ พระไตรปิฎกฉบับสำหรับประชาชนก็มี ถ้าสนใจศึกษาค้นคว้าหาความจริงก็น่าจะหาช้อยู่ได้ไม่ยาก และในที่สุดก็จะรู้ว่าเนื้อสัตว์อันมิได้เนื่องมาแต่การละเมิดศีล ๕ นั้น มิได้อยู่ในข่าย “ต้องห้าม” ได้แก่ สัตว์ที่ตายเองไงละ หาได้ที่ไหนก็ปรุงอาหารถวายศิขย์ตถาคตได้เลย ศีลบริบูรณ์ทั้งสองฝ่าย ทั้งผู้ให้และผู้รับ แต่เรื่องแบบนี้จะต้องเริ่มบุกเบิกจากฝ่ายที่อยู่สูงกว่า เสมือนน้ำจะต้องรินไหลจากที่สูงนั่นแล

น้ำศักดิ์สิทธิ์

อ่านพบโฆษณาของวัดในหนังสือพิมพ์ฉบับหนึ่ง มีน้ำพุไหลออกมาจากฐานใต้พระพุทธรูป ตามธรรมชาติ วัดก็อ้างถึงความศักดิ์สิทธิ์ ให้ทำบุญทำทานขอพรตามใจปรารถนา หวนคิดว่าวัดในศาสนาพุทธส่วนมากก็ยังไม่หลุดพ้นจากความหลงเชื่อเรื่องทำนองนี้ ทั้งๆ ที่ยุคนี้เราเจริญถึงกับส่งดาวเทียมออกไปนอกโลกแล้ว พระบรมศาสดาเกิดก่อนเราตั้งหลายพันปี ไม่ได้เรียนรู่วิทยาการวิทยาศาสตร์เหมือนคนรุ่นใหม่ แต่ก็ไม่หลงเชื่อมงายเรื่องไสยศาสตร์เหมือนผู้อ้างว่าเป็นศิขย์ตถาคตในยุคนี้

- ชาวพุทธ หัววัด จันทบุรี

☞ ที่ อ.ท่าใหม่ มีสำนักสงฆ์วังจันท์พฤษภา ลองไปสัมผัสสัมผัส ถ้าพัฒนาตามกำหนดกฎเกณฑ์และถึงวาระยกสถานะเป็นวัดหรือพุทธสถาน ก็เป็นโอกาสดีมีเหมือนทองคำอยู่ในถิ่นกำเนิดครับ

ควนบุตรี

ยุคนี้ไม่ค่อยเห็นคนสูบบุหรี่ตามถนน ร้านอาหาร ไม่ว่าคนสูงอายุ วัยหนุ่ม วัยรุ่น ต่างกับยุคก่อน ที่สูบกันเกรอเหมือนเป็นแฟชั่น แม้แต่ดาราก็แสดงในบทบาทพนันต๋าก็ยังมีบทบาทแสดงสูบบุหรี่

จากผู้อ่าน

e-mail : roj1941@gmail.com

บุหรี ตามร้านอาหาร ที่สาธารณะ ก็จะมีที่เขี่ย
เก้าอี้-ทิ้งกันบุหรี แต่เดี๋ยวนี้อะไรบ้างตาไป แสดง
ว่าค่านิยมเปลี่ยนแปลงไป แต่ก็ยังเห็นโฆษณาขาย
บุหรี และเห็นบุหรีวางขายอยู่ทั่วไป แสดงว่ายังมี
คนสูบบุหรี่หรือสู้อีกไม่น้อยทีเดียว แต่อยู่ในที่จำกัด

● นักเรียน นักร้อง สุวรรณภูมิ

☞ คนมีปัญญาศึกษา เรียนรู้ ขบคิด พิจารณา
ไตร่ตรอง แยกแยะคัดสรรสิ่งที่เป็นสาระประโยชน์
ตนประโยชน์ท่าน และจัดสรรปันส่วนตามความ
เหมาะสมของแต่ละคนแต่ละสถานการณ์ เพื่อ
สังคมส่วนรวมเจริญ-ยั่งยืน-ร่มเย็น

ปกทบาท???

หมูนี่มีเรื่องพระมาเพี้ยแถวปทุมทำทนายกฎหมาย
ขึ้นหน้าหนึ่งหนังสือพิมพ์ รู้สึกหดหู๋ แถมมาอ่านเจอ
ความเห็นที่โพล้เรื่องปกทบาทอีก เศร้าจริงๆ
เช่น ความเห็นของ Suchira Piamsook บอก
ว่า-- เมื่อซัก ๑๐ ปีที่แล้ว ดินสะพานลอยหน้า
หมู่บ้านลีลี ช.วัดประยูร มีพระอายุซัก ๖๐+ ยืน
ข้างร้านข้าว ตอนนั้นไม่เคยตกบาตรในกรุงเทพฯ
ไง ก็ซื้อข้าวร้านนั้นแหละใส่ไป นั่งรับพร ปากพระ
ก็สวด สวดยังไม่จบ ล้วงเอาถุงที่ใส่บาตรไปวาง
บนรถเข็น อีบ้านนั้นก็เอาไปวางขายต่อ โอ้โห ให้กุ
กลับก่อนก็ไม่ได้เนอะ ต่อหน้าต่อตา แถมพอกุลุก
จะเดินกลับ อีบ้านหน้ามาพูดว่า หนู..ไม่ใส่เงินด้วย
ละลูก ถวายเงินพระได้บุญเยอะนะหนู กูก็เดิน
หนีแหละ มีตะโกนตามอีก ซัก ๒๐ บาทก็ยังตีลูก
อีดอกโคตรฮาร์ดเซลล์ และนั่นก็เป็นครั้งสุดท้าย
ที่ซื้อข้าวที่เค้าจัดไว้ขายคนใส่บาตร

อีกคน Siripakpimon Srisamith บอกว่า--
พระแบบนี้เราเห็นเยอะตามตลาด รับของเสร็จ
เทลงถังข้างๆ เจ้าของร้านมาก็ไปวางใหม่ เรียก
ว่า วนกันซึ่งๆหน้านี้แหละไม่ต้องเกรงใจใคร เลิก
ใส่บาตรตามตลาดนานแล้ว ทุกวันนี้มันๆใส่ที่

วันเกิดตัว วันเกิดลูกเราซื้อของใส่ถุง อาหารแห้ง
ยารักษาโรค แจกคนยากจนตามถนน พระไม่ได้
กินเงินเราหรอก

ส่วนผู้ที่ใช้นามว่า Chaiyagrit Wuttiwaree
เล่าว่า --แถวบ้านไม่วนนะ แต่นั่งเข้าเวรตั้งแต่ ตี ๕
จนถึง ๙ โมงกว่า ยังนั่งไม่กลับวัด (ฉันได้เป็นเดือนๆ
เลย เข้าเวรวันนึง) อยากรู้ มาดูได้ ราชปรารภ
ช.๘ สุดซอย กลางเมืองเลย

Pemiica P--- นี่เคยเจอหนหนึ่ง ลับเทร่อวัด
เอาของเข้าพรรษาหรือออกพรรษานี้แหละมาใส่ถุง
ขาย ขายถุงละ ๕ บาท ขนม+ผลไม้ นี่ก็ถามเพราะ
ความปากหมา ของทำบุญเอามาขายได้เทร่? แถ
ตอบกลับ ขายได้ นี่ใจถุงละ ๕ บาท? กูรู้สึกผิดใน
คำถามและคำตอบ

Sahachai Prajongbua-- หน้าหมู่บ้านผม
พระแม่งเอาถุงกับข้าวขายคืนแม่ค้าครึ่งราคาแล้ว
แม่ค้าก็ขายวนอยู่แบบนั้น พระก็ยืนหน้าร้านไม่ไป
ไหน

อ่านความเห็นต่างๆ แล้วรู้สึกทำไมศาสนา
สถาบันหลักเป็นแบบนี้ บอกไม่ถูก จะมีการปรับปรุง
เปลี่ยนแปลงอะไรบ้างไหมวงการผ้าเหลืองนี้เนะ

● ญ.หญิง เป็นหนาย

☞ เป็นลูกผู้ชายแต่บุญน้อย ไม่มีโอกาสได้
บวชเป็นพระ ได้เป็นแค่ลูกศิษย์พระตั้งแต่เรียน
ชั้นมัธยมอยู่ต่างจังหวัด ครั้นมาเรียนในกรุงเทพฯ
ก็มีบุญได้อยู่วัดเป็นลูกศิษย์พระอีก! แต่ก็ไม่เคย
เห็นพระคุณเจ้าองค์ไหนทำอย่างพระรุ่นใหม่ทำกัน
อย่างที่แจกแจกมา มีแต่ว่าในวาระเทศกาลต่างๆ
ที่ภัตตาคารเหลือมากมาย ก็ให้ลูกศิษย์ขนไปแจก
จ่ายคนเฒ่าคนแก่ เด็กๆ ข้างวัด หรือโรงอาหาร
โรงเรียนบ้าง เป็นต้น พระรุ่นนั้น คนรุ่นนั้นกับพระ
รุ่นนี้ คนข้างวัดรุ่นนี้ต่างกัน เพราะคุณภาพของ
พระต่างกันเป็นเหตุสำคัญใช้ไหมเอ่ย?

๓ USSณาธิการ

ผมและพี่น้อง “พันธมิตรประชาชนเพื่อประชาธิปไตย” อีก ๕ คน ถูกศาลชั้นต้นพิพากษาคดีหนึ่งเมื่อปี ๒๕๕๗ ลงโทษจำคุก ๒ ปีไม่รอลงอาญา ขณะนี้กำลังรอคำพิพากษาของศาลอุทธรณ์ ถ้ายืนตามศาลชั้นต้น เราก็จะยื่นฎีกา หากศาลฎีกาพิพากษาคดีตก ตีตกก็ตีตกไป เพราะเราไม่ได้ทำเพื่อตัวเองสักนิด เสียงทำเพื่อประเทศชาติแท้ ๆ

ฤดูกาลปีนี้แปลกมาก ฤดูหนาวมาช้า ลีนเดือน ธันวาคมยังไม่มาเลย ตลอดเดือนธันวาคมหลาย จังหวัดฝนตกหนัก น้ำท่วมซ้ำซาก แต่บ้านป่านาคอย โรงเรียนผู้นำ กาญจนบุรี ไม่มีฝน ถ้าฝนตกหนัก จะหนักแค่ไหนน้ำก็ไม่มีวันท่วม เพราะเป็นที่สูงมาก สูงเท่ากับตึกชั้นที่ ๓๓ ของกรุงเทพฯ ๆ

ผมและพี่น้อง “พันธมิตรประชาชนเพื่อประชาธิปไตย” อีก ๕ คนซึ่งเป็นอดีตแกนนำ ถูกศาลชั้นต้นพิพากษาคดีหนึ่งเมื่อปี ๒๕๕๗ ลงโทษจำคุก ๒ ปีไม่มีการรอลงอาญา ไม่ได้หลงเชื่อคำล่ำลือนั้นเลย ขณะนี้กำลังรอคำพิพากษาของศาลอุทธรณ์ ถ้ายืนตามศาลชั้นต้น เราก็จะยื่นฎีกา หากศาลฎีกาพิพากษาคดีตก ตีตกก็ตีตกไป เพราะเราไม่ได้ทำเพื่อตัวเองสักนิด เสียงทำเพื่อประเทศชาติแท้ ๆ ถ้าพี่น้องพันธมิตรไม่ออกมาชุมนุมประท้วงรัฐบาลต่อเนื่องกัน ๓ รัฐบาล ต้องทนลำบากตรากตรำกินนอนในถนนเหมือนสุนัขจรจัด ๓ ช่วงเวลา รวม ๓๘๔ วัน ๓๘๔ คืน ละก็ บ้านเมืองเสียหายยับเยินไปแล้ว

หนังสือพิมพ์รายวันหลายฉบับลงข่าวใหญ่ พาดหัวตัวโต ๆ หน้า ๑ ว่า เมื่อวันที่ ๑๑ ธันวาคม มีประกาศพระราชกฤษฎีกาพระราชทานอภัยโทษ เนื่องในโอกาสครบแปดขึ้นทรงราชย์สิบล้านปี สันตติวงศ์ เพื่อให้ผู้ต้องโทษได้มีโอกาสกลับประพฤติตนเป็นพลเมืองดี อันจะเป็นคุณประโยชน์แก่ประเทศชาติสืบไป

ก่อนหน้านี้สื่อกันว่านักโทษจะได้ออกจากคุกหมด เรือนจำต่าง ๆ ทั่วประเทศจะไม่มีนักโทษหลงเหลืออยู่เลย ซึ่งถ้าเป็นอย่างนั้นจริง บ้านเมืองคงวุ่นวายแน่ ๆ ในพระราชกฤษฎีกากำหนดไว้ว่า “ผู้ต้องกักขัง” เท่านั้นที่พ้นโทษ “ผู้ต้องกักขัง” คือ ผู้ที่เคยเป็นนักโทษชั้นดี ได้รับการลดหย่อนผ่อนโทษมาก่อนแล้ว ซึ่งมีจำนวนน้อย

ขณะนี้การพนันไทยคงอยากเกิดเป็นชาวญี่ปุ่น สำนักข่าวเอเอฟพีรายงานเมื่อวันที่ ๖ ธันวาคมว่า รัฐสภาญี่ปุ่นไฟเขียวให้การเปิดบ่อนการพนันถูกกฎหมาย เมืองไทยคงทำตามนั้นไม่ได้แน่ เพราะคนญี่ปุ่นเป็นคนมีคุณภาพ เขาโฆษณาการค้าขายเบียร์ - เหล้าได้อย่างเสรี ไม่ผิดกฎหมาย แต่ปรากฏว่าเขาจะกินเบียร์ - เหล้ากันถึงขนาดเมาหยาบแค่นั้นก็ตามไม่มีชาวญี่ปุ่นตายเนื่องจาก “เมาแล้วขับ” เลย เขาบังคับตัวเอง เมื่อเมาก็ไม่ขับรถอย่างเด็ดขาด เรื่องนี้ชาวญี่ปุ่นมีชื่อเสียงมากในโลก

หนังสือพิมพ์รายสัปดาห์ ประจำวันที่ ๔ - ๑๐ ธันวาคม “แทบลอยด์ ของสำนักพิมพ์ “ไทยโพสต์” สัมภาษณ์ ดร.สุเมธ ตันติเวชกุล เลขาธิการมูลนิธิชัยพัฒนา ใช้ชื่อหน้าปกหนังสือเล่มนี้ว่า “หยุด ชัดแย้ง ยุติสีเสื่อ” ดร.สุเมธขอร้องว่า “หยุด ทะเลาะเบาะแว้ง หยุดสีเสื่อนี้ น่ารำคาญ มันไม่ สร้างสรรค์”

ข่าวใหญ่จากต่างประเทศอีกข่าวหนึ่งเป็นข่าวจากประเทศเกาหลีใต้ ส.ส.พรรครัฐบาลร่วมมือฝ่ายค้านลงมติถอดถอน “ปัก กินฮเย” พันจากรตำแหน่งประธานาธิบดีด้วยคะแนนท่วมท้นเมื่อวันที่ ๙ ธันวาคม โอนอำนาจให้นายกรัฐมนตรีรักษาการแทนระหว่างรอศาลพิจารณานุมัติภายใน ๖ เดือน สภามีมติลงโทษเพราะผิดหลายอย่างที่สำคัญคือ “ทุจริตประพฤติมิชอบ และใช้อำนาจหน้าที่โดยมิชอบ”

ขอยืนยันว่าการชุมนุมของ “พันธมิตรประชาชนเพื่อประชาธิปไตย” ไม่ใช่เราสีเหลืองไปทะเลาะกับอีกฝ่ายหนึ่ง (นปช.) สีแดง ถ้าเป็นเหตุการณ์อื่นอาจจะใช้ แบ่งพรรคแบ่งพวกแล้วทะเลาะกัน

ประธานาธิบดี “ปัก กินฮเย” เป็นประธานาธิบดีหญิงคนแรกของเกาหลีใต้ เมื่อได้รับเลือกตั้งแล้วก่อนจะขึ้นดำรงตำแหน่ง มีโทรทัศน์ช่องหนึ่งของเกาหลีใต้มาบันทึกโทรทัศน์สัมภาษณ์ผม ผมถามเขาว่ามาสัมภาษณ์ผมอีกทำไม เพราะเมื่อตอนที่ผมไปรับรางวัล “อีลกา” รางวัลบุคคลดีเด่นแห่งเอเชียจากเกาหลี โทรทัศน์เกาหลีมากมายหลายช่องสัมภาษณ์ผมไปหมดแล้ว

เราออกไปชุมนุมคัดค้าน ๓ รัฐบาล (รัฐบาลสีแดง) เราไม่ได้เป็นศัตรูรัฐบาล เราคัดค้านเพราะถ้าปล่อยไป รัฐบาลจะทำให้บ้านเมืองเสียหายยับเยินต่างหาก ซึ่งคิดว่า ดร.สุเมธ ท่านเข้าใจดี แต่ท่านไม่ได้อธิบายเพิ่มเติมเท่านั้น

โทรทัศน์ช่องนี้ให้เกียรติผมมาก เขาตอบว่าคราวนี้ สัมภาษณ์ผมแล้วจะเอาไปออกโทรทัศน์ถามประชาชนชาวเกาหลีใต้ว่าถ้าประธานาธิบดีปัก กินฮเย ทำเหมือนผม ชื่อลัทธิทุจริตเหมือนผมจะดีไหม ให้เกียรติผมถึงขนาดนั้น

ผู้เขียนบทความ “บ้านปานาดอย” นี้ เคยรู้จักท่าน ดร.สุเมธ หลายปีมาแล้ว ท่านไปติดน้ำท่วมที่เมืองเว้ ในเวียดนาม ติดอยู่หลายวันขาดแคลนน้ำอาบ ท่านกรุณาให้เกียรติผม ท่านพูดกับผู้สื่อข่าวไทยหลังจากกลับมาถึงเมืองไทยแล้วว่า “รู้ยังจ้ะ หัดอาบน้ำ, ใช้น้ำน้อย ๆ อย่างมหาจำลอง ก้อดีซี”

☐

“ปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง” มรดกธรรมจากในหลวง

บทความพิเศษ

● ทศพนธ์ นรทัตน์

ปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียงที่พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดช มหิตลาธิเบศรรามาธิบดี จักรีนฤพดินทร สยามินทราธิราช บรมนาถบพิตร ได้พระราชทานแก่พสกนิกรชาวไทย นับเนื่องแต่ที่ได้ทรงมีพระบรมราโชวาทในพิธีพระราชทานปริญญาบัตรมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ เมื่อวันที่ ๑๙ กรกฎาคม พ.ศ. ๒๕๑๗ ความสำคัญตอนหนึ่งว่า “...ในการพัฒนาประเทศนั้น จำเป็นต้องทำตามลำดับขั้น เริ่มด้วยการสร้างพื้นฐาน คือความมีกินมีใช้ของประชาชนก่อน ด้วยวิธีการที่ประหยัดระมัดระวัง แต่ถูกต้องตามหลักวิชา เมื่อพื้นฐานเกิดขึ้นมั่นคงพอควรแล้ว จึงค่อยสร้างเสริมความเจริญขั้นที่สูงขึ้นตามลำดับต่อไป...การช่วยเหลือสนับสนุนประชาชนในการประกอบอาชีพและตั้งตัวให้มีความพอกินพอใช้ก่อนอื่นเป็นพื้นฐานนั้น เป็นสิ่งสำคัญอย่างยิ่งยวด เพราะผู้ที่มีอาชีพและฐานะเพียงพอที่จะพึ่งตนเอง ย่อมสามารถสร้างความเจริญก้าวหน้าระดับที่สูงขึ้นต่อไปได้โดยแน่นอน...”

ปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียงได้รับการยอมรับและเป็นที่ยอมรับแล้วว่า หากมีการนำมาไปประยุกต์ใช้ด้วยความเข้าใจ ด้วยความเพียรแล้ว จะประสบความสำเร็จและนำไปสู่ความสุขอย่างยั่งยืนแน่นอน

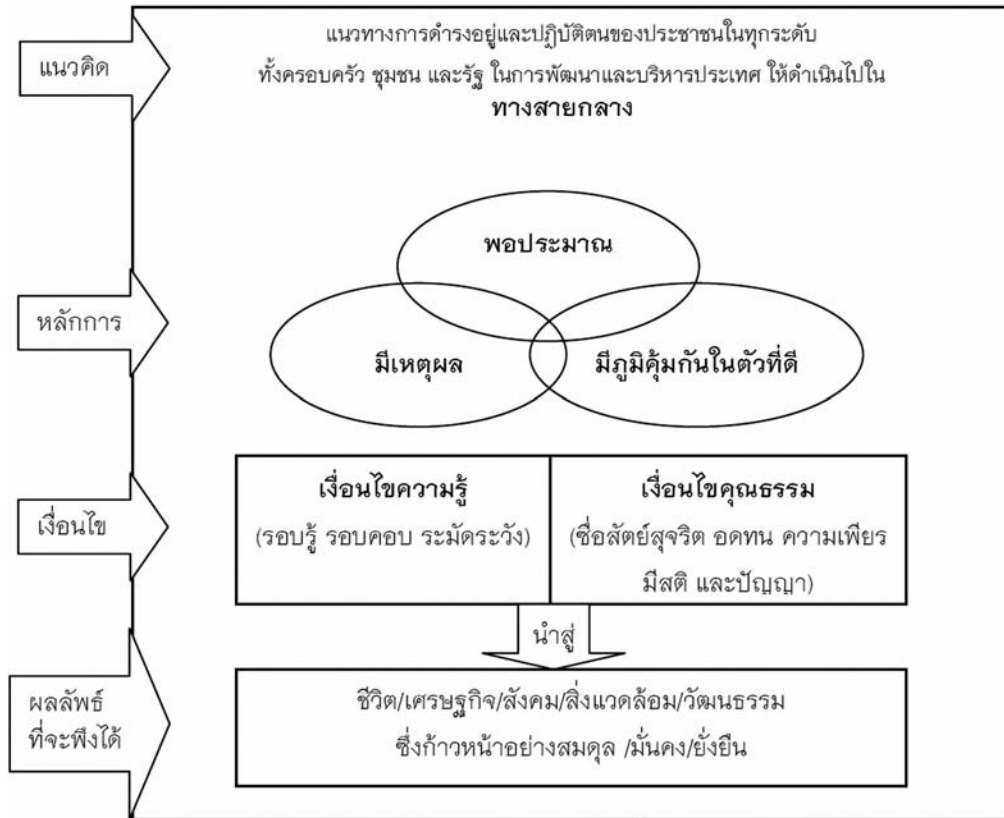
พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดชฯ ทรงชี้แนะแนวทางการดำเนินชีวิตแบบพอเพียงและพออยู่พอกินว่า เป็นพื้นฐานที่สำคัญต่อการดำเนินชีวิตตามหลักปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง หรือที่ทรงใช้คำภาษาอังกฤษว่า “Sufficiency Economy” ซึ่งแบ่งได้เป็น ๒ แบบ คือ เศรษฐกิจพอเพียงแบบพื้นฐาน และเศรษฐกิจพอเพียงแบบก้าวหน้า

เมื่อพิจารณาถึงแนวคิดการพัฒนาตามหลักปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง ตามที่พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดชฯ ทรงพระกรุณาปรับปรุงแก้ไขพระราชทานและทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ พระราชทานพระบรมราชานุญาตให้สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาตินำไปเผยแพร่ได้ ตามหนังสือสำนักราชเลขาธิการ ที่ รล ๐๐๐๓/๑๘๘๘๘ ลงวันที่ ๒๙ พฤศจิกายน ๒๕๕๒ นั้น จะเห็นได้ว่าทรงเน้นที่วลี **“ทางสายกลาง”** โดยทรงทำเป็นอักษรตัวเอียง ซึ่งหน่วยงานทางการที่พิมพ์เผยแพร่จะเน้นถูกต้อง แต่ก็ยังมีหลายแห่งที่พิมพ์โดยไม่ได้เน้นวลีนี้

ประโยคแรกในคำนิยามดังกล่าวที่ว่า **“เศรษฐกิจพอเพียง เป็นปรัชญาชี้ถึงแนวการดำรงอยู่และปฏิบัติตนของประชาชนในทุกระดับ ตั้งแต่ระดับครอบครัว ระดับชุมชน จนถึงระดับรัฐ ทั้งในการพัฒนาและบริหารประเทศให้ดำเนินไปในทางสายกลาง โดยเฉพาะการพัฒนาเศรษฐกิจเพื่อให้ก้าวทันต่อโลกยุคโลกาภิวัตน์”** ความพอเพียง หมายถึง ความพอประมาณ ความมีเหตุผล รวมถึงความจำเป็นที่จะต้องมีการปฏิบัติกันในตัวที่ดีพอสมควรต่อการมีผลกระทบใดๆ อันเกิดจากการเปลี่ยนแปลงทั้งภายนอกและภายใน ทั้งนี้ จะต้องอาศัยความรอบรู้ ความรอบคอบ และความระมัดระวังอย่างยิ่งในการนำวิชาการต่างๆ มาใช้ในการวางแผนและการดำเนินการทุกขั้นตอน และขณะเดียวกันจะต้องเสริมสร้างพื้นฐานจิตใจของคนในชาติ โดยเฉพาะเจ้าหน้าที่ของรัฐ นักทฤษฎี และนักธุรกิจในทุกระดับให้มีสำนึกในคุณธรรม ความซื่อสัตย์สุจริต และให้มีความรอบรู้ที่เหมาะสม ดำเนินชีวิตด้วยความอดทน ความเพียร มีสติปัญญา และความรอบคอบ เพื่อให้สมดุลและพร้อมต่อการรองรับการเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็วและกว้างขวางทั้งด้านวัตถุ สังคม สิ่งแวดล้อม และวัฒนธรรมจากโลกภายนอกได้เป็นอย่างดี ซึ่งสรุปเป็นผังเห็นได้ง่าย (สำนักงานคณะกรรมการพิเศษเพื่อประสานงานโครงการอันเนื่องมาจากพระราชดำริ, ๒๕๕๒: ๓๗.) ดังนี้

สรุปปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง

แผนภาพที่ ๑ สรุปปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง

พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดชฯ ทรงมีพระราชดำรัส พระราชทานแก่บุคคลต่างๆ ที่เข้าเฝ้าฯ ถวายชัยมงคล เนื่องในโอกาสวันเฉลิมพระชนมพรรษา ณ ศาลาดุสิดาลัย สวนจิตรลดาฯ พระราชวังดุสิต วันศุกร์ที่ ๔ ธันวาคม พ.ศ. ๒๕๔๑ ความตอนหนึ่งว่า “...คนเราถ้าพอในความต้องการ ก็มีความโลภน้อย เมื่อมีความโลภน้อยก็เบียดเบียนคนอื่นน้อย. ถ้าทุกประเทศมีความคิด “อันนี้ไม่ใช่เศรษฐกิจ” มีความคิดว่าทำอะไรต้องพอเพียง หมายความว่า พอประมาณ ไม่สุดโต่ง ไม่โลภอย่างมาก คนเราก็อยู่เป็นสุข. พอเพียงนี้อาจจะมีมาก อาจจะมีของหรูหราก็ได้ แต่ว่าต้องไม่ไปเบียดเบียนคนอื่น. ต้องให้พอประมาณตามอัตภาพ พูดจาก็พอเพียง ทำอะไรก็พอเพียง ปฏิบัติตนก็พอเพียง.”

“พอ” เป็นสิ่งหายากในหมู่คน “โลก”

เจ้าพระคุณสมเด็จพระญาณสังวร สมเด็จพระสังฆราช สกลมหาสังฆปริณายก

ในยุคโลกาภิวัตน์ที่เทคโนโลยีมีความเจริญก้าวหน้า พร้อมๆ กับการเพิ่มจำนวนขึ้นของประชากรโลก ทำให้ทรัพยากรของโลกถูกใช้ในกระบวนการผลิตต่างๆ เพื่อสนองต่อความต้องการของมนุษย์อันไม่มีขีดจำกัด ดังที่ เอส.เอส. อนาคามี่ (S.S. Anacamee) ได้กล่าวไว้ในหนังสือ “พุทธรัฐ (Buddhist State)” (๒๕๕๓), หน้า ๕๕๒-๕๕๓ ความว่า “...ระบบทุนนิยมเข้าใจดีถึงทั้งความจำเป็นและความปรารถนาอันไร้ขีดจำกัดของมนุษย์ มันจึงมุ่งสร้างผลผลิตเพื่อตอบสนองต่อการดำรงอยู่ของมนุษย์ โดยใช้ทั้งคุณภาพ

และปริมาณเป็นแรงจูงใจ ให้มนุษย์บริโภคสิ่งที่ได้ผลิตขึ้นให้มากที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้

หากผู้บริโภคขาดภูมิด้านทานทางสติปัญญาและอารมณ์ ก็อาจจะตกเป็นเหยื่อของกลยุทธ์ต่างๆ เหล่านั้นอย่างขาดเหตุผล เพราะความจริงมีอยู่ว่า ...ภายใต้ระบบทุนนิยมนั้น การบริโภคสินค้าต่างๆ ล้วนจะต้องอาศัยทุน, เงินตราหรือสิ่งที่ใช้แทนเงินตรา เป็นสิ่งแลกเปลี่ยนเสมอ ปัญหาใหญ่ก็คือ... มนุษย์แต่ละคนมีศักยภาพที่จะแสวงหาทุน, เงินตราหรือสิ่งที่ใช้แทนเงินตราได้ไม่เท่ากัน และจะไม่มีวันที่จะเท่ากันได้

สำหรับคนที่มีศักยภาพสูง แม้สินค้าจะมีราคาแพงมากเพียงใด เขาก็อาจจะบริโภคได้ตามศักยภาพของตน แต่ปัญหาจะเกิดขึ้นทันทีสำหรับคนที่มีศักยภาพต่ำ แต่ต้องการบริโภคสินค้าเฉกเช่นเดียวกับคนที่มีศักยภาพสูง เพราะเขาจะต้องทำงานหนักกว่า, เป็นหนี้สิน ซึ่งอาจจะทำให้ชีวิตในเรื่องอื่นๆ เกิดปัญหาติดตามมาอีกมากมาย

แต่ไม่ว่าจะเป็นคนที่มีศักยภาพสูงหรือต่ำก็ตาม อันการบริโภคในสิ่งใดๆ ก็ควรจะเป็นไปอย่างมีเหตุผลหรือความจำเป็น ส่วนความฟุ่มเฟือยหรือการบริโภคตามความปรารถนา (ส่วนเกิน) ของตนเองอาจจะเกิดขึ้นได้บ้างหากมันไม่สร้างปัญหาอื่นๆ ติดตามมาทั้งในปัจจุบันและอนาคต

สิ่งที่มีมนุษย์บริโภคไม่ว่าจะเป็นสิ่งใดๆ มันควรจะเป็นปัจจัยให้ชีวิตเป็นไปอย่างมีคุณภาพอันเหมาะสม หรือเป็นเครื่องมือ ซึ่งถูกควบคุมโดยสติปัญญาของมนุษย์ ไม่ใช่เป็นตัวสร้างปัญหาหรือสร้างภาระอันยุ่งเหยิงอย่างใหญ่หลวง จนสามารถครอบงำชีวิตของมนุษย์ไปจนเกินเลยความพอดี...เพราะหากเป็นเช่นนั้น ผู้บริโภคก็จะกลายเป็นผู้ถูกบริโภค และสิ่งที่เคยเป็นฝ่ายถูกบริโภค ก็จะกลายกลับมาเป็นผู้บริโภคเสียเอง ซึ่งความล้นสนนี้จะไม่สร้างความทุกข์ให้แก่ชีวิตของมนุษย์ จนแทบจะหาจุดมุ่งหมายอันแท้จริงของการดำรงอยู่ไม่ได้เลย”

พระพรหมบัณฑิต (ประยูร ธมฺมจิตโต) เจ้าอาวาสวัดประยูรวงศาวาสวรวิหาร อธิการบดีมหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย เจ้าคณะภาค ๒ และกรรมการมหาเถรสมาคม ได้กล่าวไว้ในบทความ **“พระพุทธศาสนากับปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง”** ว่า **“ปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียงของพระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดชฯ ตรงกับหลักการดำรงชีวิตในพระพุทธศาสนาที่เรียกว่า สัมมาอาชีวะ ซึ่งเน้นมัชฌิมาปฏิปทา คือ ทางสายกลางระหว่างการพัฒนาทางวัตถุกับการพัฒนาทางจิตใจ ตามหลักภาวนา ๔ ซึ่งไม่มุ่งการสนองตัณหาที่ไม่มีวันเต็มอิ่ม แต่มุ่งสร้างความรู้จักพอหรือสันโดษที่สัมพันธ์กับความสุขทั้งสี่ประการ เช่น การรู้จักพอประมาณในการบริโภค โดยมีความสุขมวลรวมของประเทศเป็นดรรชนีชี้วัดการพัฒนาสังคมที่พัฒนาตามแนวปรัชญานี้จะเป็นสังคมพอเพียง เพราะสามารถพึ่งตนเองได้ ไม่เป็นหนี้สิน สมาชิกของสังคมนี้เป็นผู้ร่ำรวยด้วยทรัพย์ภายในหรืออริยทรัพย์ จึงไม่มีการแก่งแย่ง แข่งขัน เบียดเบียนกัน มีแต่ความรักสมัครสมานสามัคคีจึงเป็นสังคมแห่งสันติสุข...”**

ในโอกาสที่โครงการพัฒนาแห่งสหประชาชาติ (United Nations Development Programme: UNDP) ได้ทูลเกล้าฯ ถวายรางวัล “ความสำเร็จสูงสุดด้านการพัฒนามนุษย์ (Lifetime Achievement in Human Development Award)” แต่พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดชฯ ซึ่งทรงเป็นบุคคลแรกที่ได้รับรางวัลเกียรติยศนี้ในฐานะที่ทรงอุทิศพระองค์เพื่อการพัฒนามนุษย์อย่างต่อเนื่องตลอดมา นายโคฟี อันนัน เลขาธิการสหประชาชาติ (ในขณะนั้น) ได้รับพระมหากรุณาธิคุณโปรดเกล้าฯ ให้เข้าเฝ้าถวายรางวัลในวันศุกร์ที่ ๒๖ พฤษภาคม พ.ศ. ๒๕๔๙ ณ พระราชวังไกลกังวล หัวหิน โดยเลขาธิการสหประชาชาติได้ประกาศราชสดุดีเฉลิมพระเกียรติ ความตอนหนึ่งว่า **“...ด้วยพระปรีชาสามารถในการเป็นนักคิดของใต้ฝ่าละอองธุลีพระบาท และคุณูปการต่อการพัฒนายั่งยืนทำให้นานาประเทศตื่นตัว**

ในการปรับปรุงการพัฒนาอย่างยั่งยืนภายใต้แนวคิดใหม่ ด้วยพระมหากรุณาธิคุณของใต้ฝ่าละอองธุลีพระบาทที่มีต่อประชาราษฎร์ ที่ได้พระราชทานปรัชญาของ “เศรษฐกิจพอเพียง” ซึ่งชี้ถึงแนวทางการพัฒนาที่เน้นความสมดุล ความพอประมาณ ความมีเหตุผล สำคัญในคุณธรรมและการมีภูมิคุ้มกันในตัวที่ดี พอที่จะต้านทานและลดผลกระทบจากการเปลี่ยนแปลงต่างๆ จากกระแสโลกาภิวัตน์ ด้วยปรัชญาดังกล่าวนี้นี้ สหประชาชาติจึงมุ่งเน้นเพียรพยายามและส่งเสริมการพัฒนามนุษย์ให้ความสำคัญต่อความอยู่ดีมีสุขของประชาชนเป็นเป้าหมายศูนย์กลางในการพัฒนา

รางวัลความสำเร็จสูงสุดด้านการพัฒนามนุษย์นี้ ข้าพระพุทธเจ้าทั้งหลายมีปณิธานที่จะส่งเสริมประสบการณ์และนำแนวทางการปฏิบัติในการนำปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียงอันทรงคุณค่าอย่างหาที่สุดมิได้ของพระองค์ท่าน มาช่วยจุดประกายแนวความคิดในปรัชญาดังกล่าวสู่นานาชาติต่อไป...”

เมื่อวันที่ ๑๘ ตุลาคม พ.ศ. ๒๕๕๙ คณะกรรมการบริหารขององค์การการศึกษาวิทยาศาสตร์และวัฒนธรรมแห่งสหประชาชาติ (UNESCO) ได้มีแถลงการณ์ซึ่งมีสาระสำคัญว่า “...UNESCO จะขออัญเชิญหลักปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียงไปเตรียมบรรจุไว้ในแผนพัฒนาโลกอย่างยั่งยืนปี ๒๐๓๐ ตามกรอบของสหประชาชาติด้วย”

ปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง จึงเป็นปรัชญาสากลสำหรับความยั่งยืนของโลกใบนี้ เป็นภูมิคุ้มกันในทุกระดับ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในระดับบุคคล ให้สามารถรู้เท่าทันและควบคุมกิเลส หรือความต้องการที่เกินความจำเป็น เพราะการบริโภคตามความปรารถนา (ส่วนเกิน) นั้น ก็เสมือนหนึ่งเราได้มีส่วนทำให้ทรัพยากรของโลกใบนี้ลดน้อยลงไปทุกขณะ และยังเป็นภาระสร้างภาระด้านค่าใช้จ่ายให้กับตนเองโดยไม่จำเป็นอีกด้วย สอดคล้องกับบทความของ Global Footprint Network (2016) ที่ระบุว่า “ปัจจุบัน (พ.ศ. ๒๕๕๙) มนุษย์ใช้ทรัพยากรบนโลกนี้เกินกว่าที่โลก ๑ ใบจะรองรับได้แล้ว คิดเป็นการใช้ทรัพยากรของโลกจำนวนมากถึง ๑.๖ ใบ แต่หากมนุษย์ยังคงใช้ทรัพยากรในอัตราเช่นนี้ต่อไปเรื่อยๆ จนถึงทศวรรษ ค.ศ. ๒๐๓๐ (พ.ศ. ๒๕๗๓) เราจะต้องใช้ทรัพยากรเทียบเท่ากับโลก ๒ ใบ เพื่อสนองต่อความต้องการมนุษยโลกที่เพิ่มมากขึ้น แต่ในความเป็นจริงเรามีโลกเพียง ๑ ใบเท่านั้น (www.footprintnetwork.org/en/index.php/GFN/page/world_footprint/)” การพัฒนาที่ยั่งยืนจึงเป็นคำตอบของการดำรงอยู่ของมวลมนุษยชาติ ซึ่งปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียงเป็นหนึ่งในปรัชญานำทางสู่ความสำเร็จของการพัฒนาที่ยั่งยืนนั้น

สำหรับประเทศไทย ได้มีการน้อมนำปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียงมาใช้เป็นธงนำในการพัฒนาประเทศในทุกระดับ ตั้งแต่รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักร และกรอบยุทธศาสตร์ชาติ ระยะ ๒๐ ปี (พ.ศ. ๒๕๖๐ – ๒๕๗๙) ได้กำหนดวิสัยทัศน์ว่า “ประเทศไทยมีความมั่นคง มั่งคั่ง ยั่งยืน เป็นประเทศพัฒนาแล้วด้วยการพัฒนาตามหลักปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง” หรือเป็นคติพจน์ประจำชาติว่า “มั่นคง มั่งคั่ง ยั่งยืน”

“ปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง” จึงเป็นมรดกธรรมอันทรงคุณค่ายิ่งที่พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดชฯ ทรงพระราชทานแก่พสกนิกรชาวไทยและมวลมนุษยชาติ

ปวงข้าพระพุทธเจ้า ขอน้อมเกล้าฯ น้อมกระหม่อมรำลึกในพระมหากรุณาธิคุณหาที่สุดมิได้

ข้าพระพุทธเจ้า

ทศพนธ์ นรทัศน์

นักวิชาการอิสระ

จนแต่มีเกียรติ (สุจริต) ดีกว่าร่ำรวยแต่อัปยศ (ขี้โกง)

๑. ศาสนาบุญนิยม	๗. อุตสาหกรรมบุญนิยม
๒. ชุมชนบุญนิยม	๘. การเมืองบุญนิยม
๓. การศึกษาบุญนิยม	๙. ศิลปวัฒนธรรมบุญนิยม
๔. บริโภคบุญนิยม	๑๐. สื่อสารบุญนิยม
๕. พาณิชยกรรมบุญนิยม	๑๑. สุขภาพบุญนิยม
๖. กสิกรรมบุญนิยม	๑๒. สถาบันพระราชาด้วยหัวใจ

สภากษัตริย์บุญนิยม

ระบบ“บุญนิยม”นี้ ข้าพเจ้ามีความเชื่อมั่นในใจจริง ๆ ว่า จะช่วยสังคมมนุษยชาติที่ถูกพิษและฤทธิ์ของระบบ “ทุนนิยม” กำลังต้อนเข้ามุมอับอยู่ในปัจจุบันนี้ได้แน่ ๆ หาก ประชาชนได้ศึกษาช่วยวิจัยกันต่อ และอบรมฝึกฝนร่วมมือ สร้างสรรให้เกิดขึ้นเป็นผู้เจริญตามระบบ“บุญนิยม” นี้กัน จนมีคุณภาพ(quality) และปริมาณ(quantity) เพียงพอ ตอนนี้จะเห็นจะรู้ยังยากอยู่ ยิ่งจะเชื่อตาม ยิ่งยากใหญ่ เพราะยังมีผู้พอรู้พอเป็น หรือ ดำเนินชีวิตใน ระบบ“บุญนิยม”ได้แล้ว จำนวนน้อยเหลือเกิน

เฉพาะอย่างยิ่ง คนทั้งหลายเกือบทั้งโลกทุกวันนี้ ก็ล้วนดำเนินชีวิตกันอยู่ ด้วยระบบ“ทุนนิยม” อย่างสนิทสนมและตายใจว่า ไม่เห็นจะมีระบบอะไรอื่นอีกเลย กันทั้งนั้น ส่วนผู้ที่เห็นและเข้าใจถึงได้ว่า ระบบ“ทุนนิยม”กำลัง เข้ามุมอับ ไปไม่รอด ช่วยมนุษยชาติในโลกให้เกิดสุขสันติ อย่างอุดมสมบูรณ์ เป็นสังคมที่ดีตามอุดมการณ์ ไม่ได้นั้น ก็ยังมีน้อยอยู่ด้วย จึงเป็นเรื่องยากที่ยากสุด ๆ จริง ๆ แต่ข้าพเจ้าก็ยังไม่เห็นทางออกอื่นใดเลยที่จะดีกว่า ต้องปรับตัวมาเป็นระบบ“บุญนิยม”นี้ให้ได้ แล้วสังคมมนุษยชาติในโลกไปรอดแน่ ๆ

• สมณะโพธิรักษ์

ฉบับที่แล้ว ๓๑๗ ผู้เขียนได้สาธยาย “มุลสูตร ๑๐” มาถึงข้อ (๓) คือการปฏิบัติธรรม ของพุทธต้องมี “ผัสสะ ๖” เสมอ รู้รูปรู้นาม ทั้งภายนอกทั้งภายใน แล้วก็เรียนรู้วิจัยพิจารณาอาการต่าง ๆ ของ “พลังงาน” ที่เป็น “จิตนิยาม” ของเราว่า “สติ” ก็สามารถเป็นใหญ่ทรงอำนาจ (อธิปไตย) คุณธาตุรู้ของเราอยู่ได้ทั้งนอกและใน และ “ปัญญา” ก็มีพลังรู้ดีรอบถ้วน “อยู่เหนือ” (อุตตระ) เหตุปัจจัยทั้งหลายอย่างยิ่งแท้จริง

ที่นี้ “มุลสูตร ๑๐” ข้อ (๔) ก็ได้แก่ “เวทนา” เอง ซึ่งเกิดเมื่อมี “ผัสสะ” (ก็ผัสสะ ๖ ที่เป็นข้อ (๓) นั้นเอง) เมื่อ “ผัสสะ” จึงมี “เวทนา” ก็เป็นข้อ (๔)

“เวทนา” นี้แลสำคัญยิ่ง ที่ผู้ปฏิบัติจะต้องมี “เวทนา” (ความรู้สึก, อารมณ์) เป็น “กรรมฐาน” เป็น “ที่ตั้งแห่งการปฏิบัติเรียนรู้” และทำให้เป็น “เวทนา ๑” ให้ได้ ไม่ใช่ไปเอาแค่ “ลมหายใจ” เท่านั้นเป็น “กรรมฐาน” หรือยิ่งไปหลงกำหนด จดจ่อเอาแต่ดินน้ำไฟลมที่เป็นวัตถุภายนอก เป็น “กรรมฐาน” ไม่เรียนรู้ “เวทนาในเวทนา-จิตในจิต” ก็ยิ่งผิดทิศผิดทางไปใหญ่เลย

“เวทนา ๖” ก็คือ เวทนา ๖ คู่ที่ต้องเรียน ที่ละคู่ แล้วทำ “เวทนา ๒” ให้เป็นเวทนา ๑” (ทวเณระ เวทนายะ เอกสโมสรมภา ภวันติ)

มิใช่เอาแต่ “สะกดจิต” เข้าไป ๆ ๆ ให้เป็น “เวทนา ๑” อย่างที่หลับตาทำกันอยู่เต็ม วงการพุทธ ซึ่งหลงผิดกันไปจนกูไม่กลับนั้น และมีใช่ไปหลงมเอา “มโนมยัตตา-

อรูปัตตา” ที่เป็นแค่นิมิตอยู่ภายในใจด้วย ต้อง “สัมมาทวิปฏิ” กันให้ได้จริง ๆ จึงจะปฏิบัติให้เป็น “สัมมาปฏิบัติ” ได้ผลแท้

“มุลสูตร” ข้อ (๕) ยิ่งความเป็น “จิตที่ ตึงมั่น” ที่เรียกกันว่า “สมาธิ” นั้น ยิ่งเชิดชู เป็นหัวหน้า (ปฐม) แน่นนอนเลย ทว่าประมุข นี้ต้อง “สัมมาสมาธิอันเป็นอาริยะ” นะ เป็น สมาธิพิเศษจริง ๆ ไม่เหมือนสมาธิพื้น ๆ สามัญทั่วไป ที่เรียกว่า meditation แค่นั้น แต่เป็น Supra concentration กันทีเดียว

โดยเฉพาะ “สติ” มุลสูตร ข้อ (๖) นั้น ต้องมีพลังงานตัวเชื่อมต่อกัน ทำงานร่วมอยู่ ครอบคลุมเป็นปฏิริยาถูกใจเชื่อมโยงอยู่ทั้ง ภายนอกกับภายใน เป็นต้นว่า “สติ” แล้วต่อไป ก็มี “พลังงาน” ที่เป็นปัจจัยละเอียดอีกมากมาย

เช่น “สติ” แล้วก็สัมปชัญญะ (ความรู้ตัว) แล้วก็สัมปชานะ (ความรู้สึก) แล้วก็สัมปัสสดี (เห็น, พิจารณา) - สัมปาเทติ (จัดแจง) และมีสัมปท เลติ (ฉีก, ผ่า, ทำลาย) - สัมปชชลิเต (ไหม้ไหม้) - สัม ปัตติ (สิ่งอันเข้าถึงพร้อม) - สัมปัตตะ (บรรล) - สัมปช ชลิตี (รุ่งเรือง) - สัมปันนะ (ถึงพร้อมแล้ว) ดังนี้

จึงชื่อว่า รู้ถ่วงรอบในความละเอียด ที่ เล็กที่น้อย ทุกสายเม็ดกันทีเดียว ที่ผู้เขียน นำพยานุชณะบาลีมาไล่เรียงแค่นี้ ยังไม่ครบ เต็มที่หรอก ยังมีอีก ซึ่งล้วนมีทั้งภายนอกกับ ภายในต่อเชื่อมกันอยู่ไม่ขาดหายไปทั้งสิ้น

“สติ” จึงจะชื่อว่า มีพลังอำนาจบริบูรณ์ สัมบูรณ์ยิ่งใหญ่ว่า “โลก-โลกีย์” ได้จริง ๆ

ข้อ (๗) “ปัญญา” (ความฉลาดคิดเลิศและทำ

ให้หมดกิเลสจริง)นี้ ลึกซึ่งซับซ้อน ซึ่งต่างกับ
“สัญญา”(ความกำหนดรู้ตามที่เป็นจริง) เพราะ
“ปัญญา”เป็นธาตุรู้ที่มีศักดิ์สูงกว่า“สัญญา”
ยิ่ง“เจกา”(ความฉลาดแกมโกง เพราะที่มีกิเลส
ที่ฉลาดยิ่งๆขึ้น) กับ“ปัญญา” ยิ่งมีศักดิ์ต่ำสูง
ต่างกันคนละโลก คนละทิศ กันเลย

พลังงานของ“จิตนิยาม”ทั้งหลาย ที่ได้
สาธยายรายละเอียดของมันมาพอสมควร
นี้จะ“เจริญหรือเสื่อม” จะเป็น“โลกียะ
หรือโลกุตระ” ก็ล้วนเกิดจาก“กรรม” อัน
มี“กายกรรม-วจีกรรม-มโนกรรม” โดย
เฉพาะ“มโนกรรม”ภายในจิตนิยามนั้นแลที่
เป็น“ประธาน”ของ“กรรม”ทั้งหลาย

ที่ใคร“ทำ”ก็ของตน(กัมมัตสกะ) ตน
เท่านั้นที่เป็น“ทายาท”ของกรรมที่ตน“ทำ”
แบ่งใครไม่ได้ “มรดกกรรม”ไม่ใช่วัตถุ
เป็น“นามธรรม”ที่มี“เวทนา-สัญญา-สังขาร-
วิญญาณ”เป็นของตนๆ แยกไปให้ใคร แบ่ง
ไปให้ใครไม่ได้เด็ดขาด “รู้สึก”แทนกันก็ไม่ได้

ที่ละคร“หลงโรง”หลงกันไปว่า“เจ็บ
ปวดแทน”กันได้ แม้เจ็บปวดแทนลูก เมีย
เจ็บปวดแทนผัว คู่รักเจ็บปวดแทนกัน ที่ต่าง
ก็เคยเป็นเคยมีกันมานั้น ล้วน“หลงผิด”กัน
ทั้งนั้น เป็น“อารมณ์อุปาทาน” เป็น“อารมณ์
เท็จ”ที่ตนยึดขึ้นมา“มีในตนเอง”ทั้งสิ้น

ด้วย“อวิชชา”ก็เกิดในอารมณ์ เป็นใน
ความรู้สึกกันได้ ดังที่ผู้อวิชชาทั้งหลายได้
หลงเป็นกันมาแล้วนั่นเอง คือ มโนมยอัตตา

หากผู้ใดยัง“อวิชชา”ก็จะยังมี“สังขาร

กรรม”ที่เป็น“อุปาทาน”ต่างๆนี้อยู่จริง

ที่เป็น“สุกต”หรือ“ทุกกฎ”อันเป็น“กรรม
ที่ทำไว้แล้ว” ก็สั่งสมลงเป็น“วิบาก”นั่นเอง
(สุกตทุกกฎานัง กัมมานัง ผลัง วิปาโก)

ทั้งที่พาเกิดในภาวะเป็น“ชีวิตสัตว์”มี
องค์กายเป็นร่างเป็นกาย ทั้งที่พาเป็นสุข-
ทุกข์ เป็นดี-ไม่ดี เป็นเจริญ-เสื่อมทรมาน ฯลฯ

แม้คุณตายลง“กรรม”นั้นแหละจะเป็น
ตัวทั้ง“นำพา”ทั้ง“จัดการ”คุณ(กัมมโยนิ)ไปตาม
“พลังกรรม”ของคุณที่คุณยึดมั่นสั่งสมไว้จริง
เป็น“นรก” เป็น“สวรรค์”ตามอริชาของคุณ

คุณตายลงเมื่อใด เมื่อนั้นหลีกเลี่ยง
ไม่ได้แล้ว คุณก็ต้องไปตาม“กรรม”ที่คุณทำ
ไว้ทั้งหลาย “นรก”ต่ำชั่วหนักหนาสาหัสจึงมี
จริง เพราะเป็น“อนุสัย”ที่สั่งสมด้วย“อริชา”

ซึ่งจะต่างจาก“สวรรค์”อันเป็น“รสเสพ”
ที่เกิดจาก“สัมผัส๖”เป็นเหตุปัจจัยหลัก

คนที่ตายไปแล้วเหตุปัจจัยหลัก คือ
“ทวาร ๕”ไม่มี ดังนั้น“รสเสพ”ที่เกิดจาก
“ทวาร ๕”ก็มีไม่ได้ แต่ผู้“อริชา”ย่อม“ไม่รู้
สัจจะ”ดังกล่าวนี้ จึงหลง“ดิ้นรนแสหา”อยู่
เพราะ“อริชา”แท้ๆ

“นรก”ในคนตายที่อริชา จึงยังเป็น
“จริง”กว่า“สวรรค์”ในคนเป็น

เพราะ“สวรรค์”ต้องมี“สัมผัส”เป็นหลัก
มันเป็น“อุปาทาน”ทั้งในคนเป็นและคนตาย
ผู้พ้น“อริชา”จึงจะไม่หลงใน“สัมผัส”
และไม่หลงในความเป็น“ธาตุ-ขันธ์”ทั้งปวง
นี่คุณยังมี“ชีวิต”อยู่นะ!!! คุณยังไม่ได้

“ปรินิพพานเป็นปริโยสาน”ไปแล้วดอกนะ!!

หรือแม้ยังเป็น ๆ นี้ “กรรม” ก็เป็นตัวสำคัญที่พาคุณเป็นไปโดยแท้ ไม่มีอะไรมีอำนาจจัดการตัวคุณเท่ากับ“กรรม”(กัมมัตสโกมหิ-กัมมทายาโท-กัมมโยนิ-กัมมพันธุ-กัมมปฏิสรโณ)

คุณเป็น“พลังงานระดับจิตนิยาม”อยู่ คุณมีพลังงานนี้จริง อันเป็นพลังงานที่มีคุณสมบัติยิ่งกว่า“พีชนิยาม”จริง ขณะนี้คุณมีทั้ง“รูป-เวทนา-สัญญา-สังขาร-วิญญาณ” คุณจะปฏิเสธว่า คุณเป็น“พีชนิยาม”ไม่มี“เวทนา” ไม่มี“วิญญาณ”ไม่ได้หรอก

แม้แต่“พีชนิยาม”ยังมี“สัญญา”แล้ว

หรือคุณจะไปบังคับ“พีชนิยาม”ที่มีแค่“สัญญา-สังขาร”ให้มี“เวทนา-วิญญาณ”ก็ไม่ได้ อีกแหละ

หรือคุณจะทำเอา“สัญญา”ของคุณ(สัญญานี้แหละคือ“ภพอดีต”ความจำ)ไปทิ้งที่ไหนก็ไม่ได้

คุณจะทำเป็น“ลืมอดีต-ทิ้งอดีต”ที่คือ“ผลกรรมของคุณ”อันเป็น“กัมมัตสกะ”มาแล้วได้ ก็ชั่วระยะหนึ่งเท่านั้น แต่“กัมมัตสกะ”ไม่หายไปไหน มันเป็นของคุณอยู่ คุณต้องรับมรดกกรรมของคุณอยู่นั่นเอง แม้จะ“ลืมไป”ก็ไม่ใช่“สัญญา”ของคุณสิ้นสูญไปด้วย ลืมได้..แต่ก็ระยะ ๆ หนึ่ง เร็วบ้าง นานบ้าง

หรือแม้คุณจะไปบังคับให้“พีชนิยาม”มันไม่มี“สัญญา”(อดีตของมัน) ก็ไม่ได้

คุณเป็น“พลังงานระดับจิตนิยาม”แล้ว คุณก็ต้องมี“สัญญา” และ“ประสิทธิภาพแห่งพลังงานสัญญาเท่านั้น” เท่าที่“คุณเป็นจริง”

ถ้าคุณไม่มี“สัญญา”ระดับ“จิตนิยาม”นี้เท่าที่คุณเป็นอยู่ คุณก็ไม่ใช่“คน”คนนี้

“สัญญา”จึงเป็น“ภพอดีต”ของคุณ คุณจะไม่เอายังไง ๆ มันก็เป็น“ของคุณ”ตามสัจจะ แม้แต่“สัญญา”(อดีตของพีชนิยาม) มันก็มีของมัน คุณจะไปปล้ำ“ภพอดีต”ของ“พีชนิยาม”ใด ๆ เขาไม่ได้ จนกว่ามันจะถึงภาวะสลายตัวมันเองตามเหตุปัจจัย

หรือ“สัญญา”ของคุณก็ดี คุณจะปฏิเสธก็ไม่ได้ จนกว่าคุณจะมีสมรรถนะสามารถ“สลายพลังงานอดีตของคุณ”ได้จริง ด้วย“วิชา”ของพระพุทธเจ้า คือ “ปรินิพพานที่เป็นปริโยสาน”โน่นแหละ จึงจะสลาย“ตน”ได้

เมื่อนั้น“อดีต”อันเป็น“ธาตุขันธ์”สุดท้ายที่คุณสามารถ“ปรินิพพานเป็นปริโยสาน”ได้ จึงจะแยก“ธาตุขันธ์”ได้สำเร็จเด็ดขาดนิรันดร

“สัญญา”ที่อยู่ตำแหน่ง“อดีต”หรือ“หน่วยความจำ”นั้นมันก็ต้องมีแท้ตามสภาพที่เป็นจริงคือ“พลังงานแม่เหล็ก” ที่“พีช”นั้นหรือ“จิต”นั้นมีภาวะ“ธาตุแม่เหล็ก”นั้น ๆ จริง

จะปฏิเสธ จะไม่เอา ก็ไม่ได้ แม้จะไม่เอาก็เป็น“ของตน”อยู่ดี ตามจริงของ“พีช” หรือของ“จิต”นั้น แต่“อุตุ”ยังไม่มี“สัญญา” มีแต่ความเป็น“สังขาร”ของเหตุปัจจัยที่เป็น“อุตุ”

“อุตุนิยาม”มีแต่พลังงานทางฟิสิกส์ที่ยังไม่มี“ชีวะ” ไม่มี“อดีต”หรือ“อดีตโนมิติ”ในตนเอง ยังไม่เป็น“ISH”ที่ครบ selfish มีแค่สสารกับพลังงาน มีแต่ nuclear fission กับ nuclear fusion พลังงานที่เป็นปัจจัยให้มัน

เกิดตามเหตุปัจจัย โดยตนเองมี“สิทธิ์”ยึดตนเองไว้ แต่ยังไม่มีความรู้ที่แยกวิเคราะห์ตนเองออก เพราะยังไม่มี“วิชา”

จึงมีได้แค่“สังขาร”ที่เป็น“รูป” เป็น“ร่าง”รวมตัวกันอยู่แบบมหาภูต ๔ หรือแบบพิลึกส์ ยังไม่รู้ biota-biotin (ภาวรูป ๒ ซึ่งเป็นธาตุที่เริ่มเป็นชีวะ เริ่มเป็นวิตามินเอช) ยังไม่มีความรู้ bio ยังไม่มีความรู้ความสามารถทาง biodynamics

ซึ่งเท่ากับเป็นผู้มี“ร่าง”มี“รูป”แต่ยังทำ“รูป”ทำร่างตนเองไม่ได้ เป็น“ตนเอง” ยึดการรวมขององค์ประกอบของ“รูป”ของ“ร่าง” เป็น self หรือเป็น ISH แต่ยังไม่“เห็นแก่ตัว” ถึงขั้นยึดจัดถึงขั้นจะต้องดึงดันเอามาเป็น selfish ยังไม่ยึดมั่นถือมั่นความเป็นตัวตน(selfish) หนักแรงเหมือน“จิตนิยาม”

“การศึกษาเรียนรู้”ตามทฤษฎีของพุทธ จึงต้องใช้“สัญญา”กำหนดหมาย สัมผัสภาวะต่าง ๆ กันจริง ๆ และพัฒนาความรู้ขั้น“ปัญญา”อันเริ่มจาก“อัญญา”ที่เป็น“ความรู้เบื้องต้นของ“โลกุตระภูมิ” ตามแบบวิธีของการปฏิบัติด้วย“องค์ ๖” ได้แก่ “ปัญญา-ปัญฺณินทรีย์-ปัญญาผล-ธรรมวิชัยสัมโพชฌงค์-สัมมาทิฏฐิ-มรรคคังคะ”(พระไตรปิฎก เล่ม ๑๔ ข้อ ๒๕๘)

“สัญญา”ที่สามารถแยก“กาย”แยก“จิต”ได้ จึงเป็นความสามารถเบื้องต้นของการปฏิบัติธรรมของพุทธ ตามที่พระพุทธเจ้าให้เรียนรู้“มูลกรรมฐาน ๕”(กรรมฐานเบื้องต้นหัดวิจัยแยกกายแยกจิต) ผู้ที่นั้นจึงจะสามารถศึกษา

ความเป็น“กาย”เป็น“จิต”ได้ไปตามลำดับ

“สัญญา”จึงเป็นตัวปฏิบัตินำมาก่อน เพื่อเกิด“ปัญญา”ตามที่ได้สาธยายมาแล้ว

ผู้สามารถ“รู้จักรู้แจ้งรู้จริง”เป็น“ปัญญา”และ“ความรู้จริง”นี้ขั้น“ปัญญา”ที่เป็น“นิจจัง-ธวัง-สัสตัง-อวิปริณามธัมมัง-อสังหิรัง-อสังกุปปิง”จึงเป็น“ความจำได้หมายรู้”ที่ข้ามภพข้ามชาติไม่ลืมกันง่าย ๆ

หากผู้ใดได้ฝึกหัดปฏิบัติตามทฤษฎีของพระพุทธเจ้าสัมมาทิฏฐิถึงขีดถึงขั้นก็จะ มี“บุพเพนิวาสานุสติญาณ”(ญาณที่สามารถระลึกชาติข้ามภพข้ามชาติได้) จึงเป็น“วิชา”ที่คนทั้งหลายพึงศึกษาฝึกฝนเอาได้ ไม่สงวนลิขสิทธิ์

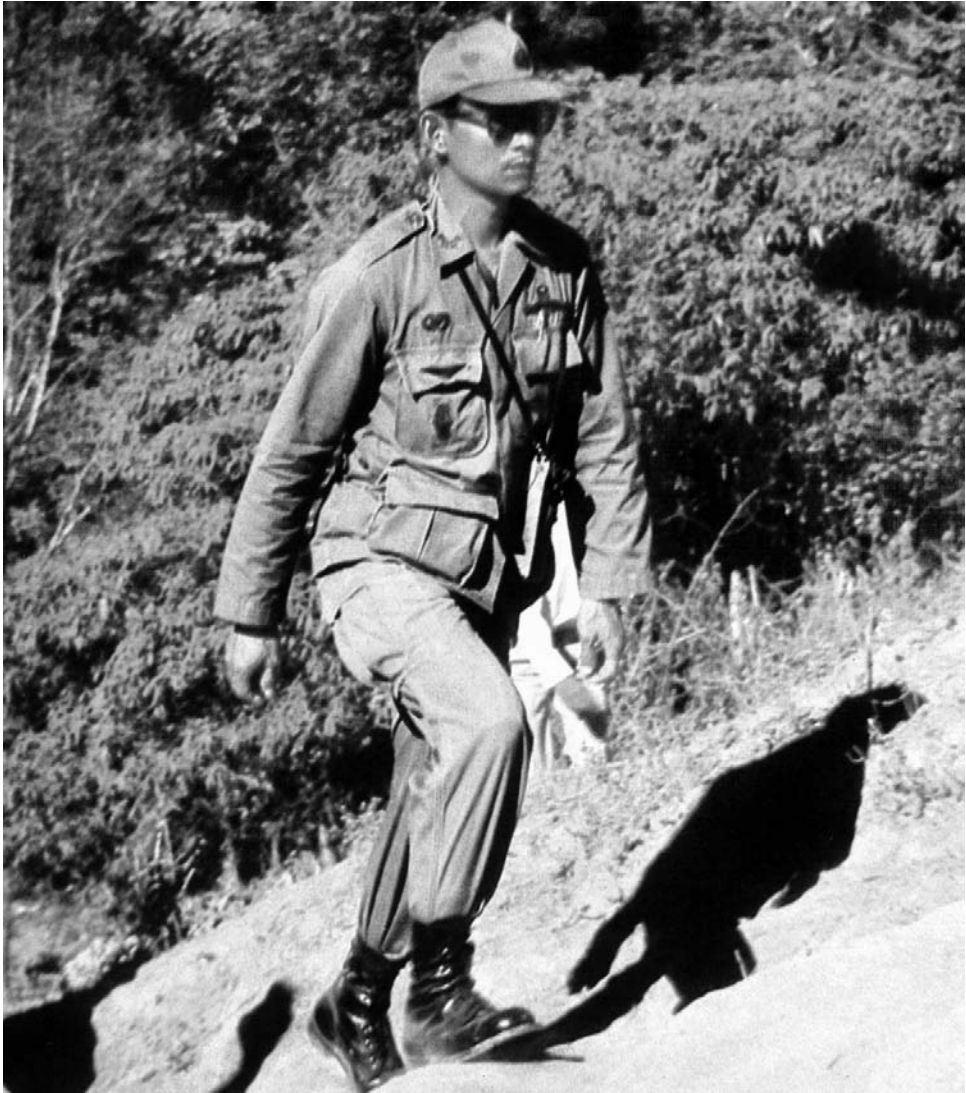
“สัญญา”จึงมีจริง ตามสัจจะ จิตคุณจะทำเป็นไม่ยอมรับ“ความมีของความรู้”นั้น คุณก็ทำได้ ทำเป็นลืม บังคับตนเอง สะกดได้ชั่วระยะหนึ่ง ๆ ตามความสามารถเท่านั้น ๆ

ตราบที่“ธาตุ”ตั้งแต่ ๒ หน่วยจับตัวกันด้วยพลังงานนั้น ๆ ด้วย“ความเป็นจริงของคุณสมบัติแห่งธรรมชาติ”นั้น ๆ (พิลึกส์ ซึ่งมีความร้อน,แสง,เสียง,แม่เหล็ก,ไฟฟ้า เป็นต้น) มันก็เป็น“ธรรมชาติ”พิลึกส์ ที่ยังไม่“ใช่ชีวะ”นั้น ๆ

พลังงานทางธรรมชาติ(พิลึกส์)ใด ก็ย่อมมีคุณสมบัติของมันตามธรรมชาติของมัน ๆ มันก็ต้องทำหน้าที่ตามธรรมชาติของมัน อย่างซื่อสัตย์ ไม่มีใครไปห้ามหรือบังคับหน้าที่ของ“ธาตุธรรมชาติ”ต่าง ๆ ให้มันทำหน้าที่อย่างซื่อสัตย์ ให้เป็นอื่นไปได้

* เก่าสมัย ใหม่เสมอ *

☑ อ่านต่อฉบับหน้า

สี่สั้น สี่ชีวิต

ทิม สมอ.

“เรียนรู้จากพระเจ้าอยู่หัว”
มุมมองของชาวต่างชาติต่อในหลวง ร.๙
โปรเฟสเซอร์ แมนเฟรด คราเมส
เขียนหนังสือเล่มนี้เพื่อเฉลิมฉลอง
วาระแห่งการครองราชย์ครบ ๖๐ ปี
เป็นฉบับเฉลิมฉลองพระราชสมภพ ๘๐ พรรษา
พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวภูมิพลอดุลยเดชฯ

(ขอบคุณภาพจากเฟซบุ๊กกระทรวงวัฒนธรรม)

เรียนรู้จากพระเจ้าอยู่หัว

พระราชประวัติและพระราชกรณียกิจของพระเจ้าอยู่หัวภูมิพลอดุลยเดชฯได้รับการตีพิมพ์ในนิตยสารต่างประเทศนับไม่ถ้วน และหลายต่อหลายครั้งที่พระองค์ทรงโปรดให้นักหนังสือพิมพ์และผู้สื่อข่าวของต่างประเทศและของไทยเข้าเฝ้าเพื่อสัมภาษณ์พระองค์

ผมถามตัวเองว่า นิตยสารที่ตีพิมพ์เรื่องราวเกี่ยวกับพระราชประวัติ และพระราชกรณียกิจของพระองค์นั้นมีอิทธิพลต่อชีวิตหรือเปลี่ยนแปลงชีวิตผู้อ่านได้มากน้อยเพียงใด และทำให้เห็นว่าพระองค์ทรงมีความแตกต่างจากบุคคลทั่วไปหรือไม่ หรือจะกล่าวอีกนัยหนึ่งว่ามีผู้คนมากน้อยเพียงใดที่เปลี่ยนวิถีชีวิตของตนด้วยสติที่รอบคอบไปสู่ชีวิตที่ดีกว่า ซึ่งเป็นผลมาจากการเรียนรู้จากพระองค์

ผมยังแปลกใจในเมื่อพระเจ้าอยู่หัวทรงมีพระวิริยะอุตสาหะที่ทำให้พระองค์ทรงเป็นตัวอย่างที่ดีงาม ผมไม่ทราบว่าคุณส่วนใหญ่เข้าใจและรับรู้ข้อมูลข่าวสารจริงๆ ในสิ่งที่พระองค์ทรงสื่อสารให้ผู้คนได้รู้มากน้อยเพียงใด และจะมีสักกี่คนที่สามารถรวบรวมปัญหาและแนวทางที่พระองค์ทรงพระราชทานให้ เพื่อนำไปใช้ในการดำเนินชีวิตจริง

เราไม่สามารถที่จะปฏิเสธได้ว่าแนวทางของพระเจ้าอยู่หัว ซึ่งเป็นแนวทางที่เกิดขึ้นจากการที่ได้ทรงศึกษาจริง และการที่พระองค์ทรงกระตือรือร้นอยู่ตลอดเวลา ไม่ว่าจะเป็นการมีพระราชดำรัสต่อพลกนิกรในชาติของพระองค์หรือบุคคลต่างๆ และแนวทางเพื่อทำให้พลกนิกรเกิดความเข้าใจนั้น พระองค์กระทำด้วยความอดทนด้วยทรงเห็นอกเห็นใจในอาณาประชาราษฎร์ของพระองค์

ผมเชื่ออย่างมั่นใจว่า หากพระองค์มิได้เป็นกษัตริย์ในช่วงพระชนม์ชีพนี้ พระองค์จะต้องเป็นพระบรมครูที่มีชื่อเสียงอย่างแน่นอน

ท่านทราบหรือไม่ว่า ความปรารถนาสูงสุดของครูคืออะไร ผมตอบได้ว่า คือการที่เห็นศิษย์เป็นจำนวนมากเต็มใจศึกษาเล่าเรียนและเห็นคุณค่าการสอนของครู ไม่มีอะไรอื่นอีกที่จะทำให้ครูมีความสุขมากกว่าสิ่งที่กล่าวแล้วนั้น

ผมจึงมีความรู้สึกที่เราควรที่จะเน้นบทบาทของพระองค์ เพื่อให้ทรงเป็นครูของเรา ดังนั้นผมหวังว่าหนังสือเรื่อง “เรียนรู้จากพระเจ้าอยู่หัว” ไม่เพียงแต่จะเป็นแรงบันดาลใจให้แก่ท่าน แต่ยังเป็นสิ่งที่จะช่วยเปลี่ยนแปลงชีวิตของท่านไปในทางที่ดีอีกด้วย

ขอขอบคุณหนังสือ “เรียนรู้จากพระเจ้าอยู่หัว” โดยโปรเฟสเซอร์ แมนเฟรด คราเมส

วิถีตะวันออก และวิถีตะวันตก

หากจะมีใครสักคนหนึ่งใช้ชีวิตอยู่ในประเทศใดประเทศหนึ่งเป็นระยะเวลา ๒๐ ปีแน่นอนที่สุด อิทธิพลของประเทศนั้นย่อมมีต่อวิถีชีวิตของบุคคลดังกล่าวทั้งในด้านความคิดและความเข้าใจ และโดยเหตุที่พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวภูมิพลอดุลยเดชฯทรงเจริญวัยในประเทศสหรัฐอเมริกาและทรงศึกษาเพิ่มเติมในยุโรปเป็นเวลาทั้งสิ้นเกือบ ๒๐ ปี ผมจึงอยากที่จะแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับโลกตะวันตกซึ่งแน่นอนแตกต่างจากโลกตะวันออกอย่าง

มากมาย

ตัวอย่างเช่นในโลกตะวันตก การตัดสินใจจะขึ้นอยู่กับพื้นฐานที่เป็นเหตุเป็นผลมิใช่โดยใช้สัญชาตญาณอย่างเช่นในโลกตะวันออกปฏิบัติ

การแสดงความคิดและการแสดงเหตุผลที่มีการศึกษาวิเคราะห์ (การโต้แย้งอย่างแข็งกร้าว) กลายเป็นสิ่งที่มีคุณค่ามากกว่าความเลื่อมใสศรัทธาหรือการทำสิ่งใดในวิถีทางที่เป็นธรรมเนียมในการปฏิบัติแบบเก่า

สิ่งที่เป็นตรรกทางวิทยาศาสตร์และผลลัพธ์ทางเทคนิคถึงแม้ว่าจะบังเกิดผล แต่กลับมีค่า

เหนือประสบการณ์ขนบธรรมเนียมประเพณี และความเชื่อที่ยึดถือปฏิบัติสืบต่อกันเรื่อยมา น่าแปลกใจที่การปฏิบัติที่ถูกต้องจะมีค่ามากกว่าความรักในสันติและวิถีทางที่นุ่มนวล

วิถีทางของความมีสติจากกันบึงแห่งหัวใจ ถูกลิ้มจนหมดสิ้นในการโต้แย้งที่ควรตัดสินใจด้วยเหตุผลและสมอง พฤติกรรมดังกล่าวถือว่าความรู้มีคุณค่าแต่ไม่ใช่ความชาญฉลาด (wisdom) ศรัทธาเป็นผลลัพธ์ที่มีคุณค่ามากกว่าความจริงทางวิทยาศาสตร์ ในโลกตะวันออกเส้นทางของการเดินทางนั้นมีความสำคัญยิ่งกว่าเป้าหมาย

ในโลกตะวันตกผู้คนพยายามทำให้คนอื่นประทับใจในตนเองและยกยอตนเองเสมอ ซึ่งผิดกับผู้คนในโลกตะวันออกที่ได้รับการสั่งสอนให้รู้จักสงบเสงี่ยม สุภาพถ่อมตน และดำเนินชีวิตอย่างสันติสุขและมีความกลมเกลียวกับผู้อื่น ขณะที่โลกตะวันตกกำลังอวดอ้างความสำเร็จทางด้านเทคนิค แต่ผู้คนในซีกโลกตะวันออกต่างก็มีความภูมิใจในความสำเร็จทางด้านจิตวิญญาณและความสงบสุขทางจิตยิ่งกว่าการศึกษาวิเคราะห์ใดๆ

ที่กล่าวมาแล้วข้างต้นนั้นเป็นเพียงการเกริ่น

โดยสรุปเพื่อให้ท่านได้ทราบถึงความแตกต่างระหว่างสองซีกโลก ซึ่งแน่นอนที่สุด ผู้คนจะสามารถเข้าใจได้โดยต้องเท่านั้นจะต้องประสบด้วยตนเอง ผมไม่อยากตัดสินว่าฝ่ายใดถูกหรือฝ่ายใดผิด แต่ต้องการที่จะชี้ให้เห็นว่าแนวทางความคิดและการทำสิ่งใดสิ่งหนึ่งของผู้คนทางซีกโลกตะวันตกแตกต่างจากผู้คนทางซีกโลกตะวันออกอย่างมาก

ตามปกติผู้คนที่มาจากซีกโลกตะวันออกแต่เติบโตในซีกโลกตะวันตก หรือใช้ระยะเวลาในซีกโลกตะวันตกยาวนานจะได้รับอิทธิพลจากซีกโลกตะวันตกซึ่งยากที่จะขจัดออกไปได้และเป็นเรื่องน่าเศร้าที่ผมต้องพูดว่าเป็นแนวทางที่มีผลในทางลบ บุคคลเหล่านั้นมีเพียงแต่จะลิ้มลิ้นแต่กลับจะสูญเสียรากเหง้าของ “แนวทางแห่งความคิดที่เป็นชีวิตจิตใจ” ของตนเองอย่างหมดสิ้น ผมเห็นสิ่งเหล่านี้เกิดขึ้นกับชาวอินเดีย ครีโอลและชนชาติอื่นมาแล้ว

น่าประหลาดใจที่สิ่งดังกล่าวทั้งหมดซึ่งเกิดผลลัพธ์ในทางลบนั้นมีได้เกิดขึ้นองค์พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวภูมิพลอดุลยเดชฯ พระองค์

มิได้เสด็จนิวัติประเทศไทยเฉกเช่นนักธุรกิจที่ชาญฉลาดและสมองที่เลอเลิศ (เหมือนนักการเมืองบางคน) หรือนักปฏิรูปที่ทรงต้องการเห็นประเทศของพระองค์ทันสมัยอย่างถ้วนทั่วตามแนวทางของประเทศในซีกโลกตะวันตก เปล่าเลย เป็นสิ่งที่น่ายินดีที่พระองค์มิได้ทรงคิดเช่นนั้น

ในทางกลับกันพระองค์เพียงทรงเรียนรู้ในสิ่งที่ดีงามและที่เป็นประโยชน์จากโลกตะวันตก โดยมิได้ทรงหลงพระองค์เข้าไปอยู่ในอิทธิพลของโลกตะวันตกเลยแม้แต่น้อย และก็ยังทรงยึดมั่นศรัทธาในพระพุทธศาสนา และแนวทางในการดำเนินชีวิตของโลกตะวันออก ซึ่งฝังแน่นในวัฒนธรรมของพระองค์ที่ได้รับการสืบสานต่อกันมาเป็นเวลาช้านาน

สิ่งนี้เพียงสิ่งเดียวนอกจากจะทำให้พระองค์ทรงเป็นบุคคลที่เหนือปวงชนทั่วไปแล้ว พระองค์ยังทรงแสดงให้เราเห็นว่าทุกสิ่งทุกอย่างเป็นไปได้ที่เราจะสามารถเรียนรู้จากโลกตะวันตก (โดยเลือกเฉพาะสิ่งที่เป็นประโยชน์และจำเป็นเท่านั้น) แต่ก็ยังยึดมั่นในแนวทางของโลกตะวันออกสิ่งนี้นับว่าเป็นบทเรียนที่สำคัญอย่างยิ่งยวดโดยเฉพาะใน

ช่วงเวลาของเราที่มีการเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็ว โดยถูกครอบงำด้วยความนึกคิดในการแสวงหาผลประโยชน์และวัตถุนิยม และอิทธิพลของโลกตะวันตก (ทั้งทางด้านเทคนิคและวัฒนธรรม) ซึ่งเห็นโดยชัดเจนว่าเป็นอันตรายต่อโลกตะวันออกที่กำลังจะสูญเสียเอกลักษณ์และขุมสมบัติอันทรงคุณค่าที่สุดของตนไป นั่นคือปัญญา ซึ่งเวลาเป็นเครื่องพิสูจน์ (รวมถึงคำสอนขององค์สมเด็จพระศาสดาสัมมาสัมพุทธเจ้า) และสิ่งที่เป็นแนวทางของจิตวิญญานโดยแท้

เราควรมีศรัทธาแห่งการยึดมั่นในวิถีทางดั้งเดิมของเราที่จะสามารถเื้ออำนวยการให้แก่เราในการดำเนินชีวิตอย่างสันติสุขของตนเอง และอย่างสงบกลมเกลียวกับธรรมชาติได้ แต่เรากลับกำลังจะสูญเสียสิ่งเหล่านี้ไปด้วย

แน่นอนที่สุด ถ้าหากมีความจำเป็นจริงๆ ที่เราต้องนำเทคโนโลยีของตะวันตกมาใช้เพื่อพัฒนาประเทศชาติให้ดีขึ้นอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ แต่นั่นมิได้หมายความว่าภรรยาและนักเรียนจะต้องมีโทรศัพท์มือถือถือกันทุกคนหรือนั้นหมายความว่าหนุ่มสาวยุคใหม่จะต้องเต็มใจทำทุกสิ่งทุกอย่าง

เพื่อเงิน เพื่อที่ตนจะสามารถซื้อเครื่องสำอางและ
เครื่องเล่นวีซีดีหรือกล้องถ่ายภาพดิจิทัลที่นำเข้ามา
จากต่างประเทศซึ่งนำออกโฆษณาทางโทรทัศน์
ตลอด ๒๔ ชั่วโมง

ในที่สุดผู้คนทางซีกโลกตะวันออกก็ตกเป็น
ทาสตามแนวการค้าเนินชีวิตและความนึกคิดที่
หวังแต่ผลประโยชน์ตามแบบอย่างของโลกตะวันตก
ไปแล้ว ในเรื่องของการใช้จ่ายเพื่อสุขภาพและ
ความสุขที่เป็นผลิตภัณฑ์ทางด้านอุตสาหกรรม ซึ่ง
บรรดาผู้นำที่ได้รับการฝึกอบรมตามแนวทางของ
โลกตะวันตกหรือประเทศทางซีกโลกตะวันตกไม่
สามารถที่จะให้ความกระจ่างแก่ท่านได้ ทำไมละ
พวกเขาจะต้องเสี่ยงต่อการเสียผลประโยชน์เมื่อ
เรารู้ทันพวกเขา

แต่โชคไม่ดีที่เราๆ ท่านๆ คงไม่สามารถ
หยุดยั้งสิ่งไร้สาระนี้ได้และผมคิดว่าผมคงไม่
พยายามที่จะหยุดยั้งสิ่งดังกล่าวนั้นขณะที่ท่าน
อ่านหนังสือเล่มนี้ โลกกลมๆ ของเราทั้งใบก็
กำลังหมุนรอบแกนของโลกเองและดวงอาทิตย์
ด้วยความเร็วที่น่าทึ่ง เราทุกคนต่างก็หนีไม่
พ้นกฎแห่งความไม่เที่ยงแท้ (อนิจจัง) ดังที่
องค์สมเด็จพระศาสดาสัมมาสัมพุทธเจ้าตรัสไว้

แต่ท่ามกลางหนองบึงที่เต็มไปด้วยความ
สกปรกโสภณ ลัทธิบงกชที่ชูดอกอันสวยงามสด
ดงามยังสามารถงอกงามได้และในโลกที่มีการ
เปลี่ยนแปลงตลอดเวลาที่ผู้คนถูกล้างสมองและ
สูญเสียรากเหง้าในชีวิตของตนเองและถูกรุกล้ำ
อย่างหนักด้วยวิธีการดำเนินชีวิตในแนวใหม่ซึ่ง
ได้แทรกซึมเข้าไปในหนุ่มสาวยุคใหม่ ก็ยังมีบุรุษ
พระองค์หนึ่งที่ได้แสดงให้เห็นว่าเราต้อง
ไม่ตกเป็นเหยื่อต่อผลกระทบของสิ่งเหล่านี้ บุรุษ
ผู้ทรงประทับยืนด้วยความสง่างามและมั่นคงและ
ทรงแสดงให้เห็นว่าเราต้องไม่ทำให้ภารกิจ
และวิถีทางในการดำเนินชีวิตต้องสูญเสียไป โดยเฉพาะ
สิ่งสำคัญที่สุดคือจิตวิญญาณในชีวิตของเรา

ในเมื่อพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวซึ่งทรง
เจริญวัยในต่างแดนร่วม ๒๐ ปี ยังทรงตั้งพระ-
ราชหฤทัยที่มุ่งมั่นในการทรงเป็นผู้สืบทอดใน
ประเทศแห่งพระพุทธศาสนาโดยแท้จริง แล้ว
ทำไมเราถึงปล่อยสิ่งที่เป็นภัยเหล่านั้นให้เกิดขึ้น
กับตัวเราเอง

ข้าพระพุทธเจ้าขอน้อมรำลึกในพระ
มหากรุณาธิคุณต่อบทเรียนที่น่าอัศจรรย์ของ
ใต้ฝ่าละอองธุลีพระบาทอย่างหาที่สุดมิได้.

ก่อนอื่นต้องรู้คุณค่าของตนเอง

เพื่อให้แน่ใจว่าไม่มีการเข้าใจผิด ผมจึงขอเรียนให้ท่านผู้อ่านได้รับทราบว่าเป็นโดยหลักการทั่วไปแล้วผมมิได้ต่อต้านโลกตะวันตก ไม่ว่าจะเป็นด้านเทคนิค สังคมหรือวัฒนธรรม แต่ถ้าบุคคลใดมิได้ยึดมั่นในวิถีชีวิตดั้งเดิมของตนเองและปราศจากแนวความคิดที่ชัดเจนในเรื่อง

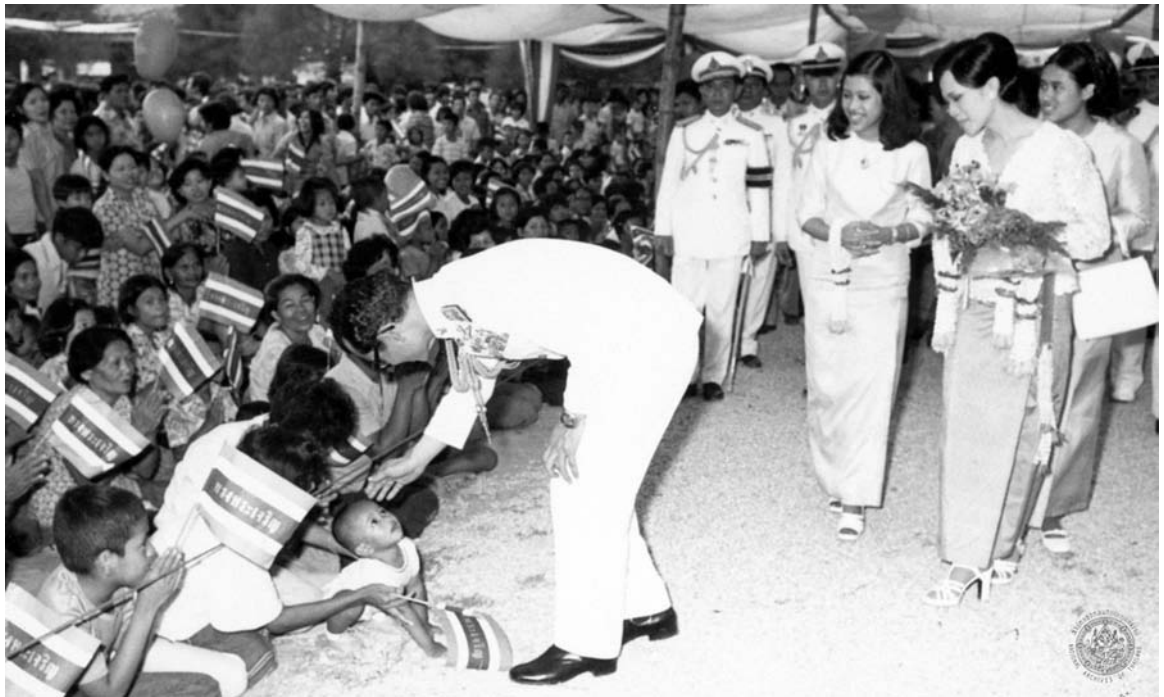
- สิ่งที่เป็นในชีวิต
- การรู้จักรับฟังจากหัวใจของผู้อื่น
- การรู้จักทำชีวิตให้เกิดความสมดุล
- การรับเอาเฉพาะสิ่งจำเป็นและมีประโยชน์เท่านั้น

บุคคลผู้นั้นอาจสามารถหลงทางเข้าไปวิถีโลกตะวันตกหรือไม่ก็ถูกดูดซับเข้าไปในสิ่งนั้นเลยทีเดียว จิตวิญญาณของโลกตะวันตกป่วยหน้า “ออกไปนอกถิ่นนอกทาง” (ความภาคภูมิใจ ความประทับใจ ความสำเร็จ และผลที่ได้รับอยู่ในโลกภายนอก และมักมีการตำหนิวิพากษ์วิจารณ์ผู้อื่นเป็นต้น) ขณะที่จิตวิญญาณของโลกตะวันออกป่วยหน้าเข้าสู่ข้างใน (ด้วยการทำนุบำรุงจิตและวิญญาณ ความรู้แจ้งและความพากเพียรเพื่อฝ่าฟันให้ได้มาซึ่งจิตที่เต็มไปด้วยสันติสุข เป็นต้น)

ถึงจุดนี้ อาจจะมีผู้โต้แย้งว่าคนไทยก็ยังคงเป็นคนไทยอยู่วันยังค่ำถึงแม้ว่าจะรับเอาเทคโนโลยีต่างๆ ทั้งหมดมาใช้ ข้อโต้แย้งดังกล่าวมีบางส่วนเท่านั้นที่เป็นความจริง ต้องขอขอบคุณในพระมหากรุณาธิคุณของพระเจ้าอยู่หัวและพระกรุณาธิคุณของเจ้านายแห่งราชวงศ์ และชนบทรธรรมนิยมประเพณีอื่นๆ อีกมากมายที่ยังคงดำรงความเป็นเอกลักษณ์ทั้งในด้านวัฒนธรรมและประวัติศาสตร์ของชาติไว้ได้ ซึ่งผมอาจจะพูดได้ว่าล้วนแต่เป็น “สิ่งที่ดึงมาจากอดีต”

อย่างไรก็ตาม หากเราจะย้อนกลับไปดูจำนวนผู้คนที่ติดอยู่กับการใช้ยารักษาโรคจากประเทศทางซีกโลกตะวันตกเราจะพบว่ามากกว่าร้อยละ ๙๕ ใช้ยารักษาโรคที่นำเข้ามาจากประเทศตะวันตก ตัวอย่างเช่น ยาปฏิชีวนะ ยาเม็ดทางเวชกรรมที่ผสมด้วยสารเคมี ฯลฯ ถึงแม้ว่าประเทศไทยจะมีมรดกทางด้านการศึกษาเป็นของตัวเองก็ตาม ซึ่งตามนัยนี้ หากท่านเข้าใจวิถีปฏิบัติสมัยใหม่ ท่านก็ต้องเข้าใจความหมายในสิ่งที่ผมกำลังพูดถึง

อาการปวดศีรษะธรรมดาตามีวิธีการรักษาให้หายได้ด้วยการใช้วิธีทางการแพทย์แผนโบราณต่างๆ ได้หลายวิธี ยกตัวอย่างเช่น การนวดศีรษะ

การต้มน้ำชาสมุนไพร การนวดน้ำมัน เป็นต้น แต่ผู้คนส่วนใหญ่ชอบที่จะใช้ยาแก้ปวดศีรษะเพื่อระงับอาการปวดศีรษะดังกล่าว ซึ่งผมสามารถพูดได้ว่าวิธีการเช่นเดียวกันนี้ ผู้คนก็ชอบที่จะนำไปรักษาอาการเจ็บป่วยที่มีปัญหาเกี่ยวกับระบบย่อยอาหาร ความดันโลหิตสูง และโรคนอนไม่หลับ ฯลฯ

การรักษาอาการเจ็บปวดดังกล่าวนั้น ไม่ว่าจะ เป็นวิทยาศาสตร์ด้านการแพทย์ของโลกตะวันออกหรือแม้แต่กระทั่งปรัชญาของศาสนาพุทธต่างก็มีการรักษาวิธีเดียวกันที่ว่าเราจะต้องใช้เวลาแก่ธรรมชาติเพื่อการรักษาดังกล่าวนั้น วิธีการรักษาที่ไม่เป็นไปตามธรรมชาติ หรือวิธีการรักษาที่ใช้ยาแพทย์แผนปัจจุบันและมาตรการที่รวดเร็วนี้เป็นเพียงการรักษาชั่วคราวซึ่งไม่ใช่วิธีการที่ถูกต้องอย่างแท้จริง

แต่คนไทยส่วนใหญ่ไม่มีความอดทนในเรื่องของเวลา โดยเน้นว่าทุกสิ่งทุกอย่างจะต้องรวดเร็วทันใจ ซึ่งการปฏิบัติดังกล่าวเป็นการนำเอาวิธีการของตะวันตกมาใช้อย่างปราศจากข้อสงสัย (ซึ่งแตกต่างจากเมื่อ ๕๐ ปีที่แล้ว) ผมไม่ค่อยแน่ใจที่อาจสามารถพูดได้ว่าคนไทยไม่มีความเชื่อถือในมรดกทางการแพทย์ของตนเองอีกต่อไปแล้ว แต่

สิ่งหนึ่งที่ผมทราบและแน่ใจก็คือ คนไทยส่วนใหญ่ไม่ทราบเรื่องมรดกทางการแพทย์ของไทย และสิ่งที่คุณไม่ทราบว่าคุณไม่สามารถที่จะประเมินคุณค่าของสิ่งนั้นได้

ท่านเคยเห็นการโฆษณาพืชที่เป็นสมุนไพรบ้างหรือไม่ ในทางกลับกัน เราๆ ท่านๆ พบว่ามีการโฆษณาชวนเชื่อเกี่ยวกับยาทางการแพทย์แผนปัจจุบันนับไม่ถ้วนตลอดเวลาทุกหนทุกแห่ง ยารักษาโรคดังกล่าวส่วนใหญ่นำเข้าจากต่างประเทศหรือไม่ก็ผลิตภายใต้ใบอนุญาตของต่างประเทศ โปรดอย่าเข้าใจผมผิด สิ่งที่ผมกล่าวมาใช้หมายความว่าผมตำหนิอิทธิพลของต่างประเทศ แต่ผมตำหนิความไม่รู้เรื่องราวของคนไทยบางคนต่างหาก

ยังมีตัวอย่างอีกมากมายที่ผมสามารถนำมากล่าวให้ท่านได้รับทราบ แต่สิ่งทีกล่าวมาแล้วข้างต้นผมหวังว่าท่านคงพอจะทราบตามนัยแห่งความหมายที่ผมพยายามจะอธิบายให้ผู้คนเข้าใจในประเด็น “แนวทางของโลกตะวันตก” ในการเปลี่ยนวิถีชีวิต นิสัยหรือความเคยชิน ตลอดจนแนวความคิดของผู้คนในซีกโลกตะวันออกอันประกอบด้วยวิธีการที่ลึกลับซับซ้อนแนบเนียนมอง

ไม่เห็นเป็นไปอย่างซ้ำๆและมั่นคง โดยที่ผู้คนในโลกตะวันออกไม่รู้ลึกลับตัวจนในที่สุดต้องกลายมาพึ่งพาลึกลับที่ตนรับมาจากโลกตะวันตกอย่างง่ายดาย

การแก้ปัญหาไม่ได้ขึ้นอยู่กับการพุ่งเป้าไปที่ **“อิทธิพลอันเลวร้ายของโลกตะวันตก”** หรือการเตือนผู้อื่น แต่ผู้ที่ยึดมั่นในแนวทางแห่งความคิดที่เป็นรากเหง้าดั้งเดิมของตนอย่างแท้จริง รับประทานโดยสติสัมปชัญญะและชื่นชมในคุณค่าของวิถีทางในการดำเนินชีวิตของตน ดังเช่นองค์พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว จะไม่ได้รับผลกระทบโดยแนวทางของโลกตะวันตกที่มีผลในทางลบ

สิ่งที่โลกตะวันออกไม่มี คือการขาดความตระหนักในสิ่งที่ดีงาม ที่เรามีอยู่แล้วและขาดความเข้าใจอย่างลึกซึ้ง (ด้วยสติสัมปชัญญะ) ในสิ่งที่ เป็นประโยชน์และในความดีที่เราได้รับจากการดำเนินชีวิตตามวิถีทางของเราเอง แต่ทั้งนี้การกระทำบางสิ่งบางอย่างเช่น ดูหนังดีๆ บางครั้งบางคราว รับประทานอาหารที่มีประโยชน์ทางอินเตอร์เน็ต ฟังเพลงอเมริกันหรือแม้แต่กระทั่งเล่นดนตรีด้วยเครื่องเล่นดนตรีของโลกตะวันตกนั้นมิได้หมายความว่าเราจะผูกติดอยู่กับวัฒนธรรมของ

โลกตะวันตกก็หาไม่ แม้แต่พระเจ้าอยู่หัวพระองค์เองก็ยังทรงเล่นเครื่องดนตรีตะวันตก แต่สิ่งที่พระองค์ทรงกระทำมิสามารถเปลี่ยนพระอุปนิสัยหรือแนวพระราชดำริของพระองค์ได้เลยแม้แต่น้อย

ถึงแม้ว่าผมจะเป็นนักส่งเสริมโภชนาการอาหารเพื่อสุขภาพและยาสมุนไพรก็ตาม ท่านอาจจะเห็นผมรับประทานซีลเบอร์เกอร์หรือจิบโค้กเดือนละครั้งหรือสองครั้งเพราะผมมีความสุขในการที่ได้เปลี่ยนรสชาติของอาหารเป็นบางครั้งบางคราวซึ่งก็ถือว่าเป็นเรื่องปกติ แต่จุดที่ควรพึงสังวรไว้ก็คือ อย่าลุ่มหลงติดอยู่กับสิ่งเหล่านั้นเหมือนติดยาเสพติด หรือปล่อยให้อิทธิพลของวิถีชีวิตตามแบบอย่างตะวันตกมามีอำนาจเหนือชีวิตของเรา

รวมทั้งต้องไม่ให้อุดมการณ์หรือการดำเนินธุรกิจ ฯลฯ ตามแนวทางของต่างประเทศมาครอบงำซึ่งอาจจะทำให้บุคคลผู้ถูกครอบงำนั้นหลงทางได้โดยง่ายดาย

การนำความรู้มาประยุกต์ใช้

การที่จะได้ชื่อว่าเป็นผู้ชื่นชมในคุณค่าตามวิถีทางแบบตะวันออก ก่ออื่น ผู้นั้นต้องทราบหรือถ้าจะพูดให้ถูกต้องตรงจุดที่สุดก็คือต้องเห็น

คุณค่าของวิถีทางดังกล่าวโดยถ่องแท้

ดังนั้นผมจึงมั่นใจอย่างเต็มเปี่ยมว่าพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวภูมิพลอดุลยเดชฯ มิได้ทรงเปรี๊ยะโปรดเฉพาะในเรื่องพื้นฐานของวัฒนธรรมและประวัติศาสตร์ในชาติของพระองค์และคำสอนของพระศาสดาลัมมาลัมพุทธเจ้าเท่านั้น แต่พระองค์ยังคงเห็นด้วยสายพระเนตรอันถ่องแท้ในประโยชน์ที่ยิ่งใหญ่ในการรับเอาสิ่งที่สืบทอดต่อกันมาและภูมิปัญญาที่ทรงคุณค่าเพื่อทรงนำไปปฏิบัติในการทรงดำเนินชีวิต และปฏิบัติพระราชภารกิจประจำวันของพระองค์เพื่อพระองค์เองและพลกนิกรของพระองค์และผู้อื่นด้วย

ถ้าหากผมจะอ้างถึงคำสอนของพระศาสดาลัมมาลัมพุทธเจ้าซึ่งตรัสว่า “จงอย่าเชื่อสิ่งใดสิ่งหนึ่งอย่างหลับหูหลับตา จงอย่าเชื่อสิ่งเหล่านั้นเพียงเพราะบุคคลผู้มีชื่อเสียงเชื่อ หรือคนส่วนใหญ่พูดถึง หรือเพราะว่าผู้คนเชื่อถือสิ่งเหล่านั้นกันมาตลอด แม้กระทั่งคำสอนของตถาคตเองก็จงอย่าเชื่ออย่างหลับหูหลับตา จงปฏิบัติและค้นหาความจริงให้ประจักษ์แก่ตัวท่านเอง ท่านควรเชื่อเฉพาะในสิ่งที่ท่านได้ประสบ

ด้วยตัวท่านเอง สิ่งนั้นคือสิ่งที่ท่านได้ประสบด้วยตัวท่านเอง สิ่งนั้นคือสิ่งที่ท่านควรเชื่อและถือปฏิบัติ” ช่างเป็นพระดำรัสที่ชาญฉลาดโดยแท้จริง ซึ่งยังคงสมบูรณ์ในยุคของเราที่ทันสมัย อันเป็นยุคที่ทุกคนพยายามสร้างอิทธิพลและใช้เล่ห์เพทุบายเข้าหากันเพียงเพื่อผลประโยชน์แห่งตนเท่านั้น

ขอให้รำลึกไว้ด้วยจิตวิญญานของเราทุกคนเสมอว่า พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวภูมิพลอดุลยเดชฯ ได้ทรงผนวชเป็นพระภิกษุสงฆ์และทรงใช้ชีวิตของพระองค์เยี่ยงสมณเพศ ทรงศึกษาพระธรรมวินัย ทรงปฏิบัติวิปัสสนากรรมฐาน และยังได้เสด็จพระราชดำเนินรับบิณฑบาตแก่พระภิกษุรูปอื่นๆ นั่นก็หมายความว่าพระองค์ทรงเข้าพระทัยและทรงมีประสบการณ์ในการปฏิบัติตามคำสอนของพระศาสดาลัมมาลัมพุทธเจ้าอย่างแท้จริง

ท่านผู้อ่านที่รัก สิ่งที่พระองค์ทรงปฏิบัติย่อมบังเกิดผลอย่างมีประสิทธิภาพมากกว่าการเชื่อหรือการอ่านเป็นร้อยเท่า และการมีประสบการณ์อย่างใดอย่างหนึ่งเท่านั้นที่จะเป็นหลักฐานของการปฏิบัติในการดำเนินงานให้เป็นผลสำเร็จอย่างแท้จริง ความมีปัญญาของพุทธศาสนาช่วย

ปรับปรุงชีวิตของท่านได้มากน้อยเพียงใด?

เมื่อมาถึงจุดนี้เราจะสามารถเข้าใจได้ดีทันทีว่าทำไมพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวภูมิพลอดุลยเดชฯ จึงทรงเลื่อมใสศรัทธาในพระพุทธศาสนา ทั้งนี้เนื่องจากพระองค์ทรงทราบว่าพระพุทธศาสนายังประโยชน์สูงสุด ได้ผลจริงจากประสบการณ์ของพระองค์ และการที่พระองค์ทรงนำคำสอนของพระศาสดาลี้มาลี้พุทธเจ้ามาผสมผสานในการทรงดำเนินชีวิตและการปฏิบัติพระราชกรณียกิจประจำวันของพระองค์ พระองค์ทรงพบว่าพระราชภารกิจประจำวันดังกล่าวประสบผลสำเร็จทั้งแก่พระองค์เอง พระราชวงศ์และประเทศชาติของพระองค์อย่างถ้วนทั่ว

จากบันทึกเหตุการณ์ครั้งหนึ่งซึ่งแสดงให้เห็นว่าพระเจ้าอยู่หัวมิเคยทรงปล่อยให้ความทุกข์บังเกิดขึ้นกับพระองค์หรือทรงกริ้วเมื่อรถจักรยานยนต์คันหนึ่งวิ่งมาด้วยความเร็วสูงพุ่งเข้าชนรถยนต์พระที่นั่งซึ่งพระองค์ทรงขับด้วยพระองค์เอง และเป็นผลทำให้ผู้ขับขีรถจักรยานยนต์และอีกคนที่นั่งซ้อนท้ายบาดเจ็บและรถยนต์พระที่นั่งได้รับความเสียหาย พระองค์มิได้ทรงตระหนกตกใจ หากแต่พระองค์ทรงดำเนินการด้วยพระอาการที่สงบเยือกเย็นโดยมิรับสั่งให้เจ้าหน้าที่ตำรวจนำผู้บาดเจ็บทั้งสองคนส่งโรงพยาบาล

และเหตุการณ์อีกครั้งเมื่อมีระเบิดลูกหนึ่งระเบิดขึ้นห่างจากที่ซึ่งพระองค์ประทับยืนเพียง ๔๐ เมตร (ระหว่างที่พระองค์เสด็จเยี่ยมเยียนพลกนิกรของพระองค์ในถิ่นทุรกันดารเมื่อวันที่ ๒๒ กันยายน พ.ศ. ๒๕๑๗) ซึ่งเป็นผลให้มีผู้บาดเจ็บมากกว่า ๑๐ คน พระองค์ก็มิได้ทรงมีพระอาการที่ตื่นตระหนกแต่ประการใดไม่ มีเหตุการณ์ทำนองเดียวกันนี้อีกมากมายซึ่งแสดงให้เห็นว่าพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวภูมิพลอดุลยเดชฯ มิได้ทรงหวั่นไหวกับสิ่งใดเลย และพระองค์ยังทรงเลื่อมใสศรัทธาในพระธรรม

ดังนั้น ถ้าหากเราๆ ท่านๆ มีประสบการณ์ที่ดีด้วยการปฏิบัติตามหลักของพระพุทธศาสนา

มีปัญญาและเห็นแสงสว่างแห่งปัญญาด้วยตัวเราเองนั้นจะทำให้เรามีพลังและสันติสุขก็จะบังเกิดขึ้นในจิตของเรา ศรัทธาก็จะงอกงามและโดยตามธรรมชาติแล้วเราก็ควรที่จะเดินบนเส้นทางสายดังกล่าวโดยไม่ต้องมีผู้ใดมาชักจูงเรา ไม่มีสิ่งใดในโลกที่จะสามารถนำประสบการณ์ที่แท้จริงไปจากเราได้และก็ไม่มีสิ่งใดที่จะทำให้ศรัทธาของเราสั่นคลอนได้ ถ้าเป็นดังนี้แล้วอิทธิพลของโลกตะวันตกหรือสิ่งอื่นใดก็ไม่สามารถครอบงำเราได้

ดังนั้นขอให้เราอย่าได้ตำหนิหรือชี้เป้าไปที่“อิทธิพลต่างชาติ” ขอให้เราทุกคนจงยึดมั่นในรากเหง้าในภูมิปัญญาแห่งบรรพชนของเราและคำสอนแห่งองค์พระศาสดาลี้มาลี้พุทธเจ้าในวิถีทางปฏิบัติ

ข้าพระพุทธเจ้าขอโน้มรำลึกในพระมหากรุณาธิคุณแห่งองค์พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวภูมิพลอดุลยเดชฯ ต่อบทเรียนที่พระองค์ทรงราชทานให้แก่ข้าพระพุทธเจ้าและชาวโลกทั้งมวลอย่างที่สุดมิได้.

๓

“ผู้วิเศษ” และโพธิสัตว์ “ผู้อยู่เหนือความวิเศษ”

“ผู้วิเศษ” คือมนุษย์ที่มีฤทธิ์เดชมากกว่าคนทั่วไป นอกจากเรียกลม เรียกฝน และเรียกฟ้าผ่าได้ ยังอาจมีคาถาอาคม รักษาโรคภัยไข้เจ็บได้ทุกชนิด และอาจเหาะเหินเดินอากาศไปพบพระอินทร์ในชั้นฟ้า ไปเจรจากับยมทูตในนรกได้อย่างเท่ ๆ

ทุกตำนานของชาติต่าง ๆ ล้วนมีเรื่องของ “ผู้วิเศษ” เจือปนในวรรณกรรม และในพงศาวดาร ทั้งหลายก็มีเรื่องของ “ผู้วิเศษ” ปนเจือ

ในพงศาวดาร “สามก๊ก” ฉบับ “หล่อกว่านตง” มี “ผู้วิเศษ” มากมาย ขอยกมากล่าวถึงสักสามราย คือ

“อิเกียด” เป็นผู้วิเศษที่เป่าคาถา รักษาให้หายขาดได้ทุกโรค แล้วยังเรียกฝน เรียกลม เรียกพายุได้ วันหนึ่งไปแสดงอิทธิฤทธิ์ในเมือง “กั่งตั้ง” จนเป็นที่ “ถูกใจ” ของชาวเมือง แต่ “ไม่เป็นที่ถูก

อารมณ์” ของ “ซุนเซ็ก” เจ้าเมืองซ้อจฉาริษา จึงหาเหตุจับตัว “อิเกียด” ไปตัดคอ แต่ศพกลับเหาะขึ้นฟ้า หายไปกับสายลม

“โจจู” ชายพิการที่เป็น “ผู้วิเศษ” สามารถเสกของหาย ถอดหัวได้ และแปลงกายได้สารพัด แต่ไปขี้ใจ “โจโจ” จอมเผด็จการ จึงถูกโจโจสังตัดหัวอย่างไรเหตุผล แต่แล้ว “ผีโจจู” ก็หัวหัวที่ถูกตัดไล่ฟาดโจโจจนล้มลง แล้วนอนป่วยอย่างยาวนานและไม่ยอมให้ “หมอฮั่วโต” รักษา โจโจจึงถึงแก่กรรมในโอกาสต่อมา

“หมอฮั่วโต” เป็นหมอผู้วิเศษที่รักษาทุกโรคหายได้ เคยผ่าตัด “กวนอูแห่งจ๊กก๊ก” จนรอดตาย เคยรักษา “จิวย่ตยแห่งง่อก๊ก” จนมีชีวิตใหม่ ครั้นถูกเชิญมารักษา “โจโจแห่งวุยก๊ก” ที่ถูก “โจจูผี

หัวขาด” เอาหัวฟาดจนล้มป่วย หมอฮั่วโต้วจะรักษา
โจโฉด้วยการ “ผ่าตัดสมอง” โจโฉหาว่า หมอเป็นไส้
ศึกของจ๊กก๊กและง่อก๊กมาคิดฆ่าตนเอง จึงไม่ยอม
ให้รักษา แล้วส่ง “หมอผู้วิเศษ” ไปซังคูก ปล่อยให้
ให้อดอาหารจนตาย ส่วนโจโฉก็ป่วยตาย ตามหมอ
ผู้วิเศษไปในไม่ช้า

จะเห็นว่า “ผู้วิเศษ” ทั้งหลาย มักจบท้ายต้อง
ตายเพราะ “บทบาทผู้วิเศษทำพิษ”

เหลียวมาดู “ท่านงานบิน ผู้วิเศษของเหล่า
สาวกจอมมงgay” บ้าง ณ วินาทีเอสไอและตำรวจ
ยังรวบตัวไม่ได้ จบท้าย ท่านจะต้องรับกรรม
เหมือนผู้วิเศษรายอื่น ๆ หรือไม่?

**กมลศักดิ์ ตั้งธรรมนิยม (น.ส.พ.แนวหน้า
คอลัมน์ เลียบวิภาวดี)**

ดูเหมือนว่าความวิเศษเป็นดังดาบสองคม
ทำให้ผู้ที่เชื่อถ้อยอมศิโรราบ ส่วนผู้ที่ไม่เชื่อถ้อยก็
จะเกิดอาการหมั่นไส้ อยากจะซึกดาบแห่งความ
ระแวงออกมาฟาดฟัน ยิ่งผู้ที่หมั่นไส้ เป็นผู้ที่
มีอำนาจก็ยิ่งอยากพิสูจน์ว่า ฤทธิ์เดชความวิเศษนั้น
มีจริงแค่ไหน? ส่วนใหญ่ก็จะไปจบที่ผู้วิเศษตายด้วย
ความวิเศษของตัวเอง อย่างกรณีธัมมชโย ก็แสดง
ความวิเศษว่า จับข้าฯไม่ได้ ข้าฯต้องชนะ แม้จะมี
อำนาจ มีกำลังมากมายขนาดไหนก็จับข้าฯไม่ได้
ข้าฯ สามารถหายตัว หลีกเร้นได้ ขนาดลูกศิษย์ใน
วัดก็ไม่มีใครรู้ว่าพระเดชพระคุณอาจารย์ ล่องหน
หายตัวอยู่ไหนก็ไม่รู้??

**ผู้วิเศษ...มาเพื่อชนะอย่างเดียว!
คำปลุกระดมของธัมมชโย**

...โดยเฉพาะภารกิจ ณ ปัจจุบันนี้ พุทธศาสนา
วิชาธรรมกายกำลังถูกหมุ่मारทำร้ายอยู่ ทำร้าย
อยู่ ไม่ใช่มุ่งอย่างเดียว แต่มันค่อยๆ ทำลายไป
เรื่อย ๆ ปรากฏการณ์สำคัญที่จะปกป้องพระพุทธ-
ศาสนาวิชาธรรมกาย คือหมู่คณะของเรา เรา
มาเกิดสร้างบารมีแต่ละภพ แต่ละชาติ แต่ละครั้ง.. “มา
เพื่อชนะอย่างเดียว!”

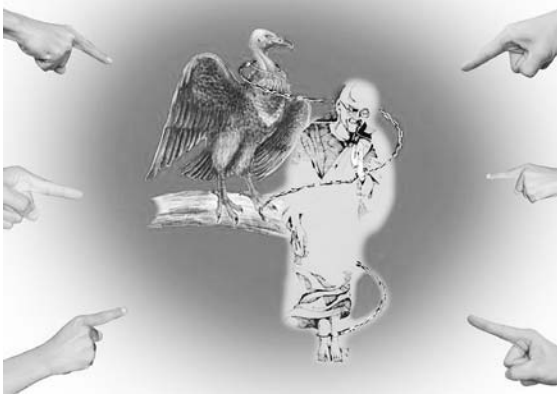

เพราะฉะนั้นลูกอย่าได้ไปหัวนโหนกกับสิ่งแหวด-
ล่อมที่มันเกิดขึ้น จะต้องต่อสู้ถูกหลักวิชชา
อยู่บนพื้นฐานของอารมณ์สบาย ถ้าใจลูกหยุดนิ่ง
แน่นอยู่ภายใน อย่างมีปิติสุขหล่อเลี้ยงใจ จะปฏิบัติ
ภารกิจอะไรก็ทำอย่างไรก็ง่าย ทำด้วยอารมณ์
บันเทิง จะสู้รบปรบมือกับพญามารได้ จะต้องสู้ด้วย
อารมณ์บันเทิง ไม่ซ้ากฏอันโหดร้ายจะล่มสลาย
กฏอันอ่อนหวานจะเข้าไปแทนที่ ภายนอกจะ
เคลื่อนไหวอะไรก็ตาม แต่ภายในเราหยุดนิ่ง

**พระเดชพระคุณหลวงปู่ มหาปุระชะนีอาจารย์
ทุกท่าน ท่านส่งบุญส่งวิชามาให้เรา เราก็จะรับ
ได้ง่าย และความเป็นจริงนั้น ท่านก็ส่งมาตลอด
อย่างต่อเนื่องทุกอนุวินาที โดยที่เราไม่รู้เลย
เหลือแต่ฐานที่จะรองรับวิชาของท่าน ที่ท่าน
ส่งมา บุญที่ท่านให้มาเท่านั้น เราทำฐานรองรับได้
ด้วยวิธีการดังกล่าวนี้**

จะมีแต่ชัยชนะอย่างเดียว เสมอๆ ไม่มี มี
แต่ชนะอย่างเดียว! (บางส่วนจากคลิปที่สาวก
ธรรมกายส่งต่อ ๆ กัน)

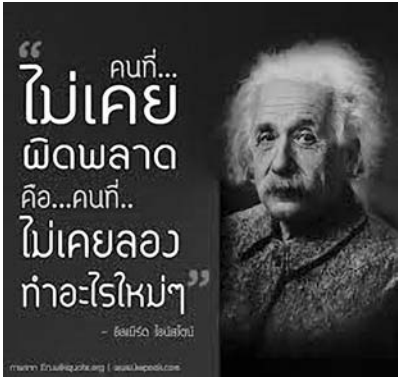
บนเส้นทาง การต่อสู้ของพระโพธิสัตว์นั้น ท่าน
จะไม่แสดงตัวถึงความเป็นผู้วิเศษ แม้ท่านจะมี
ความพิเศษกว่าคนทั่วไป แต่ท่านจะแสดงถึงสาเหตุ
ที่ทำให้เกิดความวิเศษของชีวิตที่ท่านได้ค้นพบ ดังที่
พ่อครูสมณะโพธิรักษ์ ระบุถึงความวิเศษของชีวิต
ตนเองเกิดมาจาก....

ความพิเศษของชีวิต .....สมณะโพธิรักษ์

ข้าพเจ้าได้ดิบได้ดีวิเศษยิ่ง ๆ ขึ้น
หรือเป็นคนที่น่านับถือเคารพได้นั้น
ไม่ใช่เพราะการเป็นผู้ซื่อสัตย์ “ความถูกต้อง”
ให้ใคร ๆ รู้ได้หลากหลายแล้ว ๆ เล่า ๆ นั้นดอก !
แต่...เพราะข้าพเจ้าน้อมรับ “ความผิดพลาด”
และมีการแก้ไขในแต่ละครั้งแต่ละคราวของ
ข้าพเจ้าจากทั้งผู้หวังดี
และทั้งศัตรูผู้หวังร้ายแท้ ๆ นั้นต่างหาก.

๑๗ พฤษภาคม ๒๕๒๖

ความพิเศษของชีวิต .....ไอน์สไตน์

ความหวานชื่นและความขมขื่นนั้น
เกิดจากผู้อื่นกระทำต่อเรา
แต่ความแข็งแรงแห่งจิตใจเรานั้น
เกิดขึ้นด้วยความมานะ อดทน
และความพยายามของตัวเราเอง
เป็นเรื่องน่าละอายเหลือเกิน

ที่ข้าพเจ้าได้รับความรักและความเคารพ
นับถือมากมาย

จากผลงานและการกระทำ
ซึ่งส่วนใหญ่แล้วเกิดจากแรงบันดาลใจผลักดัน
ให้กระทำ

โดยลัญชาตญาณในตัวของตัวเอง
แต่ถึงกระนั้นลูกศรแห่งความริษยาและเกลียดชัง
ก็ยิงพุ่งตรงมาใส่ข้าพเจ้าด้วย^{๑*}

แต่ก็ไม่สามารถทำอันตรายแก่ข้าพเจ้าได้
**เพราะความริษยาและเกลียดชังนั้น
อยู่ในอีกโลกหนึ่งซึ่งเป็นโลกที่ข้าพเจ้าไม่
เคยเกี่ยวข้องกับ**

แม้ข้าพเจ้ารู้สึกเจ็บปวดกับชีวิตที่โดดเดี่ยวใน
วัยเด็กอยู่บ้าง
แต่เมื่อเติบโตขึ้น ชีวิตกลับเต็มไปด้วย
ความท้าทาย สนุกสนาน
...ชีวิตนี้วิเศษจริง !
(I live in that solitude which is painful in youth,
but delicious in the years of maturity.)

๑.* ไอน์สไตน์ถูกตามล่าจากนาซีจนมีการตั้ง
ค่าหัวที่เยอรมัน แต่เมื่อนิยามอยู่ที่อเมริกาที่ถูก
เจ้าหน้าที่ เอฟบีไอ. ขึ้นบัญชีดำเอาไว้เพราะความ
ที่เขามักจะทนไม่ได้ ถ้ามีการใช้อำนาจของรัฐเข้า
มาลิดรอนสิทธิเสรีภาพของประชาชน

**ความพิเศษของชีวิต
เพราะตระหนักถึงข้อผิดพลาดของตนได้ ...คานธี**

ข้าพเจ้าเป็นเพียงปุถุชนธรรมดา หาได้
มีความสามารถพิเศษเหนือมนุษย์ทั่วไปแต่
ประการใดไม่ ข้าพเจ้าเองก็ไม่ต้องการมีความ
สามารถเหนือมนุษย์ มนุษย์ทั่วไปมีความขาดตก-
บกพร่อง และอาจผิดพลาดได้อย่างไร ข้าพเจ้าก็มี
ความขาดตกบกพร่องและอาจจะผิดพลาดได้อย่างไร
นั้น ในด้านการทำงาน ข้าพเจ้ายังมีข้อบกพร่อง
อยู่หลายอย่างหลายประการ

การสารภาพความผิดและความบกพร่องเป็น

เสมือนไม้กวาดที่กวาดเอาสิ่งโสโครกออกไปพร้อมกับช่วยสร้างความสะอาดให้มีมากขึ้นกว่าเดิม ข้าพเจ้าได้รับกำลังเข้มแข็งยิ่งขึ้นจากการสารภาพผิด

แน่นอน การสารภาพผิดจะช่วยให้

บรรลุมผลงานได้ดีขึ้น ไม่มีผู้ใดที่จะบรรลุเป้าหมายได้ด้วยการดีร้าย ไม่ยอมยึดมั่นอยู่กับสิ่งจะ และไม่ยอมเดินบนเส้นทางของสิ่งจะ

ความพิเศษของชีวิตในหลวง ร.๙

ขอเปิดเผยว่าวิจารณ์ตัวเองได้...ให้ละเมียดได้

ดร.จินตนนท์ ชญาตร์ คุภมิตร ได้นำเสนอมุมมองอย่างสำคัญในพระจริยาวัตรของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวเอาไว้ว่า: ทรงมีความเป็นประชาธิปไตยและ “ฝรั่ง” สูง กล่าวคือ ท่านไม่ทรงถือพระองค์ว่าถูกต้องตลอด ในการทรงงาน ข้าราชการบริพารสามารถแย้งได้ ถ้ามีเหตุผลซึ่งก็จะทรงถกเหตุผลอย่างรอบคอบ ไม่ทรงนำความคิดของพระองค์เป็นใหญ่ ทรงมีพระราชดำรัสอย่างเปิดเผยเรื่องมาตรา ๑๑๒ ว่า..

“มีคนพูดว่าข้าพเจ้าไม่ดี คือพระเจ้าอยู่หัวไม่ดีทำอะไรผิด แต่เขาต้องแสดงออกว่าพระเจ้าอยู่หัวไม่ดี ผิดไม่ได้ ซึ่งเป็นตามความจริงตามระบอบประชาธิปไตย ในระบอบรัฐธรรมนูญที่มีพระมหากษัตริย์เป็นประมุข พระเจ้าอยู่หัวผิดไม่ได้ เขาพูดอย่างนั้น เดอะ คิง แคน ดู โน รอง (The King can do no wrong) เหมือนท่านองคมนตรีชอบพูดว่า ต้องอ้างภาษาอังกฤษ แต่ว่าเวลาเดอะคิงบอกว่า เดอะ คิง แคน ดู โน รอง ก็เป็นสิ่งที่ร้องแล้ว ผิดแล้ว ไม่ควรที่จะพูดอย่างนั้น.....ความจริงเดอะคิง แคน ดู โน รอง เป็นการดูถูกเดอะคิงอย่างมาก.....เรื่องที่มี แล้วเค้าก็บอกในหนังสือพิมพ์ ในวิทยุ ใน

โทรทัศน์ บอกว่าที่เดอะคิงทำอะไร ก็ไม่วิจารณ์ เราก็บอกอย่าวิจารณ์ จริง ๆ อยากให้วิจารณ์ เพราะเราทำอะไรก็ต้องรู้ว่าเค้าเห็นดีหรือไม่ดี ถ้าไม่พูดก็หาว่าทำดีแล้ว...ขอเปิดเผยว่าวิจารณ์ตัวเองได้ ว่าบางทีก็อาจจะผิด แต่ให้รู้ว่าผิด ถ้าเขาบอกว่าวิจารณ์พระเจ้าอยู่หัวว่าผิด ให้ขอทราบว่ามีผิดตรงไหน ถ้าไม่ทราบ เตือดร้อน

ฉะนั้นที่บอกว่าการวิจารณ์เรียกว่าละเมียด พระมหากษัตริย์ ละเมียด ให้ละเมียดได้ แต่ถ้าเขาละเมียดผิด เขาก็ถูกประชาชนบอก เป็นเรื่องขอให้เขารู้ว่าวิจารณ์อย่างไร ถ้าเขาวิจารณ์ถูกก็ไม่ว่า แต่ถ้าวิจารณ์ผิด ไม่ดี แต่เมื่อบอกว่าไม่ให้วิจารณ์ ละเมียดไม่ได้ เพราะรัฐธรรมนูญว่าอย่างนั้น ลงท้ายพระมหากษัตริย์ก็เลยลำบากแยะ อยู่ในฐานะลำบาก.....อย่างคนที่ละเมียดพระมหากษัตริย์แล้วก็ถูกทำโทษ ไม่ใช่คนนั้นเตือดร้อน พระมหากษัตริย์เตือดร้อน และมีแปลก ๆ คราวนี้นักกฎหมายก็ชอบให้ฟ้อง ให้จับเข้าคุก อันนี้นักกฎหมายเขาสอนสอนนายกฯ บอกว่า ต้องฟ้อง ต้องลงโทษ ก็ขอสอนนายกฯ ใครบอกว่าให้ลงโทษ อย่าลงโทษเขา ลงโทษไม่ดี ไม่ใช่นายกฯเตือดร้อน แต่พระมหากษัตริย์เตือดร้อน.....(พระราชดำรัสเนื่องในวันเฉลิมพระชนมพรรษา ๕ ธันวาคม ๒๕๔๘)

“...มีคนบอกว่า โครงการพระราชดำริแต่ต้องไม่ได้ ข้อนี้เป็นความคิดที่ผิด หรือเป็นความคิดที่ไม่ถูกต้องนัก เพราะหากโครงการพระราชดำริแต่ต้องไม่ได้ เมืองไทยไม่เจริญ...”

พระราชดำรัสพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวภูมิพลอดุลยเดชพระราชทานไว้ในปี พ.ศ.๒๕๓๖ ๗

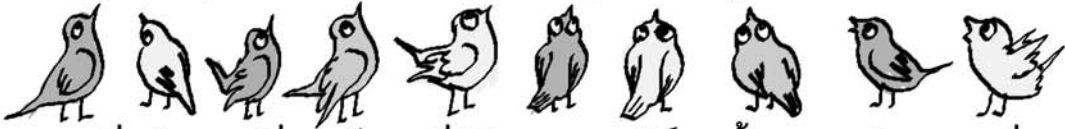
ที่สุดแห่งที่สุดของผู้บริสุทธิ์(ที่ไม่กล้าพิสูจน์)

ของอบคุเมอานฮากอินเตอชู่เห่ท

คุกซังจริง

คุกซังใจ (คุดDMC ซ่องนี้ซ่องเดียว)

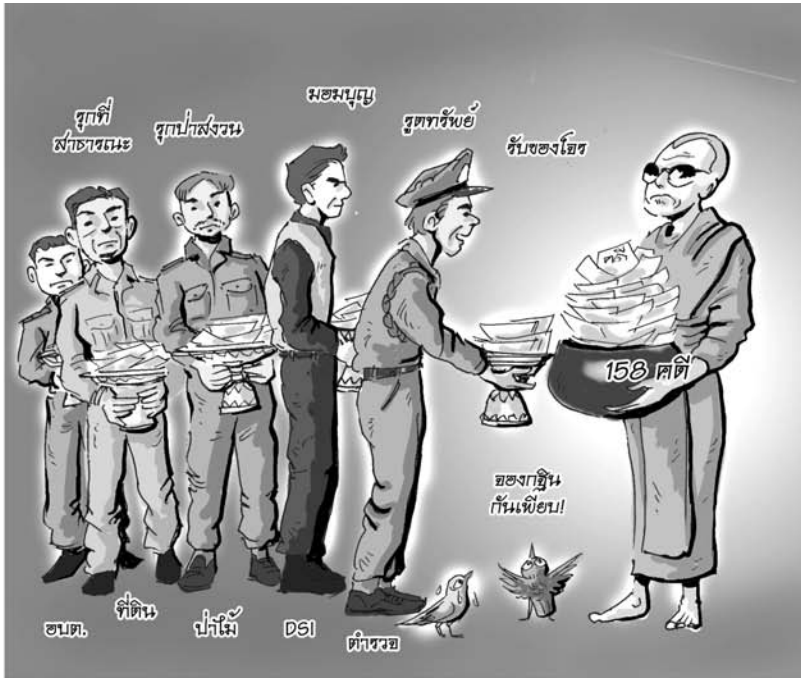

๑. เมื่อวัดถูกเปลี่ยนเป็นคุกที่มีกำแพงสูง มี ๑๕ ป้อมยาม มีนาฬิกาเครื่อง
กิดขวาง ห้ามล้อมวลงชนและเจ้าหน้าที่บ้านเมืองเข้ามา....

๒. เมื่อตีเอสไอ.ออกหมายค้น สวาก ๖ พันคนต่างพากันมาประชุม
เพื่อเป็นโล่มนุษย์โดยมิได้นัดหมาย ถือเป็น วันนะจะบูชาฤกษ์

๓. เมื่อพระผู้ปรามมารถูกจับได้ว่าเป็นมารเสียเอง ชิดังเมจึงเปลี่ยนเป็นชิซังเต(คุก ๆ !)

หมูคนนะของเขา... ละมีแต่ชั้นนะอย่างเดียว เสมอไม่มี มีแต่ชั้นนะอย่างเดียว
 ทัพแม่เมื่อไหว ตายดีกว่า!

๔. บทอวสานของผู้เฒ่าที่เกิดมาเพื่อชนะ เลยแพ้ไม่ได้ ยอมตายดีกว่า!

● **ดังนั้น วิมุตตินิยม**

ตลอดเจ็ดสิบปีที่พระองค์ทรงเมตตาทุ่มเทอุทิศ
อดทนเหนียวยากเพื่อแผ่นดิน
ไม่เคยได้ยินมนุษย์คนไหนสูญเสียสะพานหงา
ดังเช่นในหลวงทรงทำบ้าง

ปรากฏการณ์ระเบิดรัก แจ้งประจักษ์จากสนามหลวง

รักบริสุทธิ์ จุกระเปิดน้ำใจ

เคยได้ยินมานานมานาน เรื่องความรักของพระเจ้า ก็พอเข้าใจอยู่บ้างว่า ทางคริสต์ยึดถือความรักเป็นหลักธรรมสำคัญ จูงใจให้คนทำดี

ในขณะที่พุทธเราสอนเมตตาธรรม สำคัญควรด้วยกรุณาเมื่อเมตตา ปรารถนาให้คนพ้นทุกข์ อยู่เย็นเป็นสุข จำเป็นต้องลงมือตามไปกรุณาช่วย จนบังเกิดผลขึ้นมาอันน่าปีติยินดีด้วยมูทิตาจิตเท่าที่เหตุปัจจัยเอื้ออวย เป็นไปตามวิบากกรรมเป็นตัวชี้ดจำกัดตรวน หรือเสริมหนุนก็มากน้อยคือให้จบลงตรงอุเบกขา วางใจบริสุทธิ์ทุกเมื่อ ไม่ต้องมีอคติข้างเคียงโดยใช้เหตุ

รักบริสุทธิ์อย่างพุทธจึงชี้ทางสว่างให้คนช่วย

นำพาตนเดินหน้าเองไปตามทางเช่นเดียวกับคริสต์ สอน จงพึ่งพาตนเองก่อน แล้วพระเจ้าจะช่วยท่าน พระเจ้าย่อมช่วยให้คนช่วยตัวเองเต็มกำลัง นั้นแหละ ได้เท่าที่ได้ เมื่อใครช่วยตัวเองได้เท่าไร พระเจ้าคงช่วยได้แค่นั้นเอง ไม่เก่งไปกว่านั้นแน่

พระเยซูฉลาด เข้าใจสอนให้ตัดรอบวางใจ รู้จักพอเพียง ตามที่ตัวเองสามารถพึ่งพาตนเกินกว่านั้นได้ไม่ได้ตั้งใจอยากรีเปลา โยนกลองให้พระเจ้ารับภาระ จบอุเบกขาประมาณนั้น เข้าเป้าหนึ่งเดียวกัน

เป็นอันว่า รักบริสุทธิ์เชิงพุทธ ก็ครบเครื่องเมตตากรุณา มูทิตาคูอุเบกขา โดยเฉพาะเมตตาตามหลักสาราณียธรรม สอนให้เมตตาใน

กายกรรม เมตตาวจีกรรม และเมตตาโมหกรรม ชาวพุทธเรามักเข้าใจแผ่เมตตาบางครั้งคราวเอง เก่งแต่ปากมั่ง ขัดขากันอีกต่างหาก เช่น ปากที่แผ่เมตตา ยังกินเลือดเนื้อผลพวงปาณาติบาต เถรวาทซึ่งมุ่งเอาตัวรอด แล้วไม่ต่อยอดพาพวกหลุดพ้นตามด้วย ก็ช่วยคนได้น้อยตามจริง พระอรหันต์ถึงต้องต่อภูมิโพธิสัตว์มหายาน

รักดีตามพ่อ

ขอจงเมตตาประชาชน

แต่ก่อนร้อนอะไร ได้ยินความรักของพระเจ้าไม่ลืมนึกเข้าใจลึกซึ้งเท่าไรหรืออย่างความรักสากล เพื่อมนุษยชาติ ฉลาดงัดช่วยยาบสุขภาพดี มั่งมียากจนทุกชั้นเผ่าพันธุ์พระเจ้าทรงรักทั่วหน้าหมด ดังแสงพระอาทิตย์สาดส่องทุกบ้านช่อง ไม่มีเลือกที่รักมักที่ชัง ปานนั้น

นั่นเป็นอุดมการณ์ในฝัน ไม่ทันเห็นคนเดินดินไหน ได้ทำให้เห็นประจักษ์บ้าง

ครั้นมาเริ่มแจ้งประจักษ์ตัวอย่างจริง เสียจริง ก็มีแสบ เช่นในหลวงเป็นเทวดาเดินดินชนหน้าชนตาเราท่านนี่แหละ

โอ...พระเจ้า! พ่อหลวงของเราช่างมีน้ำพระทัยยิ่งใหญ่เป็นล้นพ้น ดังที่ทรงประกาศปณิธานสัญญาประชาคม เราจักครองแผ่นดินโดยธรรม เพื่อประโยชน์สุขแห่งมหาชนชาวสยาม

ตลอดเจ็ดสิบปีที่พระองค์ทรงเมตตาท่อมเทอดสาหะ อดทนเหนื่อยยากเพื่อแผ่นดิน ไม่เคยได้ยินมนุษย์คนไหนลืเสียสละหนักหนาดังเช่นในหลวงทรงทำบ้าง

ตัวอย่างพระมหากษัตริย์ ปากเพียรว่ายน้ากลางมหาสมุทรสุดแรงเกิด ทั้ง ๆ ที่มองไม่เห็นฝั่งนานตั้งเจ็ดวัน

นั่นคืออุทาหรณ์สอนคน จะทำความดีใด ๆ ย่อมต้องเจออุปสรรค จึงจำเป็นต้องบำเพ็ญขันติวิริยะบารมี ให้เกิดสติปัญญาแก้ก้ำกั้ว สามารถทำดีปิดทองหลังพระ ดังในหลวงทรงก้มหน้าก้มตา

ทำมาแต่ต้น

ฐานะพ่อหลวง ทรงห่วงประชาชนผู้ตกทุกข์ได้ยาก ไม่มีอยู่มีกินเพียงพอ พระองค์ต้องทรมานโอบอุ้มก่อน ทั้งชาวเขาชาวเราที่อ่อนด้อย คนเล็กคนน้อยไม่หวังคอยรัฐบาล โครงการส่วนพระองค์กว่าสี่พันได้ช่วยให้พวกเขามีกินมีอยู่ ดีขึ้นเห็น ๆ

ด้วยน้ำพระทัยเมตตากรุณาทั่วทั้งแผ่นดิน ก่อเกิดพลิกผันเศรษฐกิจพอเพียง ฟังตนยังยินจนแก้ปัญหาอดอยากปากท้องสำเร็จ นี่คือนางสว่างของประชาธิปไตยที่กินได้แน่นอน

เมื่อในหลวงทรงรักประชาชนสุดชีวิตจิตใจ บัดนี้ทรงเสด็จสวรรคาลัย เราท่านพึงตื่นรู้ทั่วทั้งแผ่นดินอย่างขนานใหญ่ ต่างเกิดสำนึก แต่ก่อนแต่ไรไม่ได้ช่วยพ่อเลย ส่วนใหญ่ไม่เคยถวายตั้งค์ส่วนพระองค์ซักหน่อยบ้าง...

เดชะบุญ วันนี้ค่อยได้ถูกขงยามยามดี ประชาชนล้มหลาม จะทำดีเพื่อพ่อก็ขอให้สืบสานน้ำพระทัยรักประชาชน ปวงประชาลูกพ่อ ขอให้รักโดยเมตตา ประชาชนร่วมแผ่นดินลูกพ่อเดียวกัน

พอเพียงกล้าจนสวนโลกียะ

กล้าให้ตำรวจ สบายโลกุตระ

นอกจากจะฟังเมตตาในการคิด พูด ทุกกรรมกริยาแล้ว ลำคัญอย่างมากคือ การงานอาชีพสำนึกตื่นรู้ กำหนดสันโดษใจพอไว้อย่างไรโฉน...

เมื่อทำด้วยโลกจริตเห็นแก่เม็ดเงินเป็นตัวตั้งแข่งกันรวยด้วยยอดกำไรสูงสุด คือธุรกิจดีเด่นมันเป็นปัญหาเศรษฐกิจ ด้วยใจอำมหิตโดยไม่รู้ตัวว่าเลวชั่วอะไร

หรือแม้รู้ทั้งรู้ก็ถือเป็นธรรมดา ใคร ๆ ต่างตั้งหน้าเอาเปรียบ เหยียบหัวคนขึ้นไปทั้งนั้น

ยิ่งเก่งทำนาบนหลังคน ดังเช่นธุรกิจขายตรงแค่ใช้เงินทำเงินง่ายไป ลู้ใช้คนทำเงินเป็นระบบโดยกำไรอื้อซ่าอีกต่างหาก

เพราะเหตุนี้ การขับเคลื่อนประเทศ ยุคแห่งพัฒนาเศรษฐกิจสมัยเผด็จการสฤษดิ์สมัย ๒๕๐๔ ผู้ใหญ่ลืตีกลองประชุม... คำว่าสันโดษใจพอ

ห้ามสอน เดี่ยวขัดขวางพัฒนาไม่ออก....

ถัดมาราว ๓๐ ปี ในหลวงทรงชี้ทางสว่าง เศรษฐกิจพอเพียงแก้ปัญหายากจน แบบคนจนอย่าไปแข่งกันเป็นเสือเศรษฐกิจ มันจะถอยหลังอย่างน่ากลัว

ต้องหันมาพึ่งตัวเอง เมื่อพอเพียงเลี้ยงตนให้เหลือเผื่อพี่น้องชุมชน ด้วยน้ำใจเมตตาอะลุ่ม-อล่วยช่วยกัน กล้าให้ใจถึง ขนาดขาดทุนก็ถือเป็นกำไรของเรา

กำไรที่เหลือกินกินใช้อย่างพอเพียง แบ่งเลี้ยงใครๆ ไป ชักเนื้อของเราไปขาดทุนนั่นแหละ กำไรแบ่งให้คนไปทั้งหมดนั่น มันขาดทุนกระเปาะเราเท่าไร? มันคือกำไรของเราด้วยเท่านั้น....

คนพึ่งแล้วหุ้ทุกหมัด Our loss is our gain ขาดทุนของเรา คือ กำไรของเรา ในหลวงตรัสสั้นๆ ไม่ทันอธิบายขยายอะไรมาก เหมือนฝากฝังมรดกไว้ในแผ่นดินให้เป็นปรีศนาธรรม ทำนองนั้น...!?

สัมฤทธิ์ผลของเศรษฐกิจพอเพียง แบบคนจนตามในหลวงทรงนำพา หัวใจสำคัญตั้งแต่ต้นจนปลายคือสันโดษ ใจพอในการพึ่งตนเอง อยู่อย่างสมถะเรียบง่าย

เช่น มีน้อยก็จำเป็นต้องกินใช้ให้น้อยกว่าที่มี ไม่ก่อหนี้เพื่อกินใช้เกิน ไม่เอาเงินอนาคตมาผลาญหมดในปัจจุบัน

และมีมากก็ควรประหยัด กินน้อยใช้น้อยอยู่นั่นแหละ แต่ไม่ต้องรัดเข็มขัดจนฝืดเคือง คือทำนให้รู้จักพอประมาณ พอเหมาะควรแก่ฐานะ โดยไม่ประมาทฟุ้งเพื่ออื้อลุ่มฉุยแฉก ด้วยเหตุมีน้อยสันโดษในการบริโภคแบบคนจนนี้เอง ชยันทำมาหากิน อะไรๆ ถึงจะมีวันเหลือเผื่อเพื่อนพ้องน้องพี่ได้บ้าง

ชินตะกัลละ มั่งง่าย หลงหาความสุขกินสุขดื่มเสพเมามันไม่เสริ้ง สะเออะอวดหรูเอาอย่างเศรษฐีซีไอ้ มันก็ทำเป็นรวยไม่ได้กินน้ำ

ขนาดในหลวงพระองค์ยังทรงประหยัดขั้นซื่อหาตัวเทียบยาก ยิ่งคนรุ่นใหม่ตกเป็นเหยื่อบริโภคนิยมมากกว่ามาก

เป็นอันว่า สันโดษ ชยันทำเศรษฐกิจพอเพียงแบบคนจนของในหลวงนี้แหละ มีกินใช้พอสมควรไม่อัดคัดหรืออดอยากปากแห้ง เพราะไม่ขัดสน หมูเพื่อนบ้านที่เคยแบ่งปัน เหมือนทำบุญให้กันไปมาไม่แล้งน้ำใจ

ดังนั้น จึงไม่มีวันจนในหมู่มนุษย์ ตามพุทธภาษิต คนหมั่นชยันย่อมหาทรัพย์ได้

โดยเฉพาะสันโดษพาราวยบุญโลกุทธะอาริย-ทรัพย์ คือ สันโดษเป็นทรัพย์อย่างยิ่ง หรือยิ่งกว่าทรัพย์ สันตุภูลี ปรมัง ธนัง

อย่างไรก็ดี สันโดษที่เคยกลัวขัดขวางทางเศรษฐกิจทุนนิยม กลับเป็นต้นกำเนิดของเศรษฐกิจพอเพียง

นัยลึกซึ้งของธรรมะจำต้องเข้าใจ ใช้ให้ถูกกาลเทศะ อย่างสันโดษ ทำนให้รู้จักพอเพียงในการบริโภค ควรประหยัดสุดเพื่อเหลือใช้ประโยชน์สูงต่อไป

ส่วนการเสียสละ สร้างสรร ทำดีเพื่อสาธารณะ ไม่ควรมกน้อยสันโดษเป็นแน่ แม้แต่พระพุทธเจ้าที่พระองค์ทรงบำเพ็ญบารมีจนตรัสรู้ได้ เพราะทรงไม่สันโดษในกุศลธรรมทั้งหลาย

เมตตาปาฏิหาริย์ธารน้ำใจ

ตะวันตกกรีธาความรักของพระเจ้า ในขณะที่ตะวันออกบูชาเมตตาธรรม เพียงต่างด้วยชื่อเรียกขาน สารธรรมคืออันเดียวกัน

ปรากฏการณ์ ณ ท้องสนามหลวง ลำแดงให้เห็นแจ้งธรรมฤทธิ์เมตตาจิตของในหลวง ตลอดเจ็ดสิบปีที่พระองค์อุทิศชีวิตเสียสละ จนบังเกิดผลงานสร้างสรรค์ท่วมท้นทั่วแผ่นดิน

ขณะพระองค์ยังคงพระชนม์ชีพ พลกนิกรต่างรักใคร่บูชาความดี มีโอกาสแสดงออกโดยลำพังตามอัธยาศัย

ฉับพลันที่เสด็จสู่สวรรคาลัย ปวงประชาพากันร่ำไห้สุดแสนโศกาอาดูรอาวรณ์ ครั้นรัฐบาลจัดงานพระราชพิธีพระบรมศพ เปิดโอกาสให้ถวายสักการะพระบรมศพ แสดงความอาลัยในหลวง

รัชกาลที่ ๙

การพบปะกันในงานดังกล่าว เหล่าประชาชนผู้มาแสดงตัวจงรักภักดีต่างสะท้อนความจริงใจ อาลัยอาวรณ์ของตนเอง ปรากฏอารมณ์รู้สึกสำนึกดี แต่ละคนช่างสอดคล้องเหมือนจากหัวอกหัวใจเดียวกันเยี่ยม....

ดูน่าประหลาด ผู้คนหลากหลายจากเหนือใต้ ออกตก นานาฐานะอาชีพเผ่าพันธุ์ต่างพูดเป็นเสียงเดียวจะทำตามพ่อสอน กตัญญูสืบสานปณิธานพ่อหลวง

ถึงเวลาลูกจะทำดีเพื่อพ่ออย่างนั้นโน่นนี่บ้าง ความจริงย่อมเป็นหนึ่งเดียว สอดคล้องไม่ต่องง ตรงกันหมดแหละ

ในช่วงพิธีการไว้ทุกข์ เฉลิมพระเกียรติพระเจ้าแผ่นดินพระเจ้าผู้เสด็จสู่สวรรคาลัย นับเป็นช่วงเวลาอันเหมาะสม สำหรับประชาสังคม จักได้เรียนรู้เรื่องราวเล่าขานสู่กันฟังเป็นครั้งสำคัญในความสำคัญชีวประวัติผลงานทุ่มเทชีวิตเพื่อพระราชราษฎรตลอดเจ็ดสิบปี

นี่คือโอกาสทองเพื่อให้การศึกษาแก่ประชาชนชนานาใหญ่

ส่วนตัวรู้สึกเหมือนกันว่า พิธีไว้ทุกข์ร้อยละยังน้อยไปด้วยซ้ำ

สมมติสามารถยืดระยะเวลาไว้อาลัยต่อถึงสามปีได้ยิ่งสวยเลย ประเทศไทยจะพลิกโฉมอย่างมหาพรชาข้าพเจ้าพลอยवादฝันตามผู้รู้ด้วยคน

ทั้งนี้และทั้งนั้น ประเด็นสำคัญควรสำคัญ ตั้งต้นจากปรากฏการณ์จงรักภักดี มีใจศรัทธาบูชาในหลวงเหนือเศียรเกล้า

กระทั่งก่อเกิดกระแสทำดีเพื่อพ่อแผ่กระจายจากงานถวายสักการะพระบรมศพ ณ ท้องสนามหลวง

สนามหลวงในช่วงสักการะพระบรมศพ เท่ากับเป็นสถานจัดงานศักดิ์สิทธิ์ แสดงธรรมฤทธิ์ให้เป็นที่ประจักษ์แจ้งแก่มหาชน ในน้ำพระทัยพ่อหลวงทรงห่วงใยเมตตาประชาชนทุกหย่อมหญ้า เป็นชีวิตจิตใจขนาดไหน.....

ถึงไม่แปลกเลย ทำไมชาวไทยจึงรักใคร่เคารพเทิดทูนพระเจ้าอยู่หัวภูมิพลฯ เหลือล้นยิ่งนัก

อธิบายไม่ยาก เมื่อพระองค์ทรงรักอุมชูประชาชน ประชาชนยอมศรัทธาบูชาเทิดทูนท่านทวิคุณแน่นอน

ตัวอย่าง โครงการหลวงช่วยชาวเขา ทรงเมตตาพาสร้างคน หมูชนเผ่า ให้รู้จักพึ่งตัวเอง พลิกแผ่นดิน ทำกินใช้แบบคนจนมีเศรษฐกิจพอเพียง กล้าเลี้ยงเพื่อนบ้านแบ่งปันให้ได้กินใช้เพียงพอด้วยบ้าง ตามอย่างสาธารณโภคีค่อยๆ

หลักสาราณียธรรม นำพาคนระลึกรักใคร่คิดถึงกันเสมอ โดยให้เมตตา กล้าให้ได้ศัลบริสุทธิสู้รักษาสามัคคีทำดีเพื่อแผ่นดิน ดังนี้เป็นต้น

เป็นอันว่า ปรากฏการณ์สนามหลวง ก่อเกิดกระแสทำดีเพื่อพ่อขึ้นมาอย่างมหัศจรรย์ไม่คาดฝัน

หากสามารถช่วยกันเสริมหนุนให้ต่อเนื่องขยายผล นำพาคนไทยรู้จักสำนึกดี มีกตัญญูทำบุญประชาชนร่วมแผ่นดิน เช่นทำเพื่อส่วนตัวเพียงพอแล้วไม่น้อย ถึงเวลาทำเพื่อส่วนรวมด้วยสวยเลย

รู้จักสามัคคี ที่ในหลวงทรงก่อเกิดสะสมเมตตาตามาเจ็ดสิบปีมาถึงงานสักการะพระเจ้าผู้เสด็จสู่สวรรคาลัย เพิ่งได้ฤกษ์จัดระเบียบรักเมตตาธรรม

กระแสน้ำใจตั้งต้นจากในหลวงหนึ่งเดียวกำลังกลายเป็นกระแสแม่น้ำธารน้ำใจใหญ่ยิ่งขึ้นเรื่อยๆ หลังไหลจากผู้ใหญ่น้อยคนน้อยทั่วแผ่นดิน

ต้นไม้เกิดเจริญเติบโต ณ ที่ไหน ย่อมทำให้นั้นนั้นอุดมร่มเย็นเป็นประโยชน์แก่ดินน้ำฟ้า

เราเป็นชาวไทยริเปล่า ชาตินี้มีบุญมาเกิดในแผ่นดินไทยร่วมยุคสมัยรัชกาลที่ ๙ ด้วยอีกต่างหากถึงวันนี้ เราได้อาศัยแผ่นดินได้ร่วมพระบารมีโพธิสมภารพระองค์ท่านตลอดมา ปีใหม่ น่าจะไม่หลุดจากกระแสทำดีเพื่อพ่อ ยิ่งงายบ้างเอ่ย....

ยากดีมีจนอะไรไม่สำคัญเท่า กุศลบารมี ชื่นประมาทขาดแคลน แม้นเงยหน้าต้องอายฟ้า ก้มหน้าต้องอายดิน.... ๓

การเมือง การปกครอง การบริหารประเทศก็ต้องเปลี่ยนไป
เพื่อคุณภาพ เพื่อประสิทธิภาพ...
ประเทศที่เป็นต้นแบบประชาธิปไตย
กำลังปวดหัวกับความเห็นแก่ตัวของนักการเมือง
เลือกตั้งแต่ละครั้ง บ้านเมืองแตกแยกเป็นเสี่ยง ๆ

๕๐ ปีเปลี่ยนวิธีการได้แล้ว

คนแก่คนเฒ่ามองปัจจุบันก็มักใจหาย...
โลกเปลี่ยน สังคมเปลี่ยน อะไร ๆ ก็เปลี่ยนไป
เยอะ...

หนุ่มสาวของวันนี้ ก็ไม่พ้นวัฏฏะวงวน
พอแก่เฒ่า เขาก็จะใจหายเช่นเดียวกัน

อนิจจัง - ทุกข์ - อนัตตา...

เกิดขึ้น - ตั้งอยู่ - ดับไป...

สังขารไม่เที่ยงหนอ...

สังขารจึงมีใช้แค่ร่างกายเนื้อหนัง แต่สรรพ-
สิ่งที่เห็น ที่สัมผัส ล้วนไม่อยู่คงทน อาจล่มสลาย
อาจเปลี่ยนไป!

หากสำคัญว่าดีแล้ว พอแล้ว

การรับรู้ - การเรียนรู้ก็จะหายไป

สุดท้ายที่ว่าแก่ - ว่าแก่ ก็ล้มหลัง ก็เซย ก็
ใช้การไม่ได้!

วันเวลาไม่เคยหยุดนิ่ง

ชีวิตต้องตื่นตัว อย่างอนหลับสบาย เราแก่

แล้ว เราชนะแล้ว!

มิฉะนั้น คลื่นลูกใหม่ย่อมไล่คลื่นลูกเก่า
ให้ทยอยขึ้นฝั่ง...หายไป ๆ

อเมริกายุคโอบามา พอประกาศ “CHANGE”
เหล่าอเมริกันชนแทบจะหลงไหลได้ปลื้ม

๘ ปีผ่านไป เหลือแค่ “วาทกรรม”!

ผู้นำประเทศใดคิดว่า “กูแน่” โอกาสพบ
หายนะไม่ไกลไม่ไกล!

ความเก่งต้องมาพร้อมอ่อนน้อมถ่อมตน

ต้องมาพร้อมน้ำชาอย่าล้นถ้วย

อย่ามองประเทศอื่นแค่ “เหยื่อ” ของเรา!

มิตรก็คือมิตร ประเทศเขาเล็ก แต่เขาก็เป็น

มิตร

มิตรต้องช่วยเหลือกันและกัน

เป้าหมายมั่นคง แต่วิธีการต้องปรับเปลี่ยน

เพียงไม่กี่ร้อยปี โลกเราเปลี่ยนแปลงขนาน

ใหญ่

การพบน้ำมัน
การพบไฟฟ้า
การค้นพบจักรเย็บผ้าอุตสาหกรรม
การค้นพบเครื่องจักร เครื่องทุ่นแรงต่างๆ ได้
พลิกโฉมหน้าของโลกไปอย่างมหัศจรรย์!
แต่อนิจจัง อนิจจา ยิ่งเจริญโลกยิ่งพบภาวะ
วิกฤติ!

และกระเทือนไปถึงดินฟ้าอากาศ แทบไม่น่า
เชื่อ
การค้นพบเลื่อยยนต์ ทำให้เราใช้เวลาไม่กี่วัน
ในการตัดต้นไม้ ที่ใช้เวลานับร้อยปีในการเจริญ
เติบโต!

การแข่งขันตั้งสาขา ร้านค้าปลีก ร้านค้าเล็ก
ร้านค้าน้อยทยอยปิดเพราะเจ๊ง

และการทรยศของบริษัทยักษ์ใหญ่ทั้งหลาย ที่
หันมาผลิตสินค้าขายส่งเองแทนเจ้าเดิม หรือขาย
ในราคาที่ถูกลงกว่า

ถ้าแก่น้อยจึงค่อย ๆ ตายผ่อนส่ง

ธุรกิจ SME คิดหรือว่าจะรอด ในเมื่อตลาด
ค้าขายอยู่ในมือบริษัทยักษ์!

อารัมภบทมายืดยาว เศร้าเล็กน้อย แต่
เป้าหมายจริง ๆ จะบอกว่า

“อย่าประมาทในวิธีการเดิม ๆ”

“เตรียมหาวิธีการอื่น ๆ” เพื่อไว้ เหมือนตัวตุ่น
ที่ขุดรูหนีศัตรูไว้หลายทาง

“เตรียมสร้างภูมิคุ้มกันได้แล้ว!”

สังคมที่มวลชนมากขึ้น ๆ ปฏิกริยาอดีตกับ
ปัจจุบันย่อมแตกต่างกัน

คน ๑๐ ล้าน เราอาจแก้ปัญหาด้วยวิธีหนึ่ง แต่
คน ๕๐ ล้าน ใช้แบบเดิม ๆ อาจไม่ได้ผล

สังคมเปลี่ยนไปมากอย่างน่าตกใจ

เศรษฐกิจเดิม ๆ เริ่มปรับตัว (อย่าหลง GDP
อย่าหลงแค่จำนวนตัวเลข)

การศึกษาเริ่มโวยวาย (อยากให้เด็กเป็น
ศูนย์กลาง อยากให้เด็กมีทักษะหลายๆ อย่าง)

การเมือง การปกครอง การบริหารประเทศก็
ต้องเปลี่ยนไป เพื่อคุณภาพ เพื่อประสิทธิภาพ

เป้าหมายยังคงเดิม แต่วิธีการต้องเปลี่ยน!
นักวิชาการ - เหล่าครูบาอาจารย์ต้องอย่ายึด
มั่นในทฤษฎีเดิมที่ผ่านมา

บอกได้ - สอนได้ แต่ฝากให้คนรุ่นใหม่ต่อยอด
อย่าเก่งแค่เลียนแบบ

แนวทางของสังคมอื่น ประเทศอื่น มีไว้ให้
ศึกษา คัดกรอง แต่มีใช้มาเป็นกรอบบีบรัดพวกเรา

มีใช้ copy มีใช้เลียนแบบ แต่ต้องรู้จักต่อยอด
รู้จักบูรณาการ!

สังคมเกษตรเกิดการรวมตัวของชาวไร่ชาวนา
องค์กรต่างๆ รับเป็นรัฐช่วยเหลือตลาด

พวกเรเริ่มเอาภาระ หัดคิดเอง มีใช้แค่รับคำสั่ง
จากหน่วยเหนือ

นายกฯ ที่ดีแต่พูดก็ต้องหมดยุค

นายกฯ คนใหม่ต้องกล้าหาญ ทำจริง เอา
ประชาชนเป็นตัวตั้ง!

ฯลฯ ..... ฯลฯ

มีอะไร ๆ ที่กำลังเปลี่ยนไป เป็นเรื่องที่ดี

ที่สุดแม้แต่การเลือกตั้งที่กำหนดให้ประชาชน
มาลงคะแนน

แล้วให้ร้องประกาศ นี่แหละประชาธิปไตย!

แล้วเรายังคงได้นักการเมืองเห็นแก่ตัว
เหมือน ๆ เดิม

จะดีใจอะไรกันนักหนา!

ประเทศที่เป็นต้นแบบประชาธิปไตย เขาก็
กำลังปวดหัวกับความเห็นแก่ตัวของนักการเมือง

เลือกตั้งแต่ละครั้ง บ้านเมืองแตกแยกเป็น
เสี่ยง ๆ

เด็ก ๆ ทะเลาะกัน ฟุ้งนี้เขาก็ลืม

ผู้ใหญ่ทะเลาะกัน โกรธกันทั้งชาติ ก็เป็นเรื่อง
จริง

การเมืองที่ว่าดีนักดีหนา เป็นประชาธิปไตย
กลับทำให้บ้านเมืองแตกแยก

มันจะดีอย่างไร!

**ค้นหาวิธีการใหม่ ๆ มาปลดปล่อยระบอบ
ประชาธิปไตยกันเถิด!**

๓

คนจะมีธรรมะได้อย่างไร?

• สมณะโพธิรักษ์ •

• ต่อจากฉบับที่ ๓๑๗

เราคิดอะไร? ฉบับ ๓๑๗ ที่ผ่านมา
อาตมาได้ตอบความที่มีผู้เข้าใจเอาเองว่า
อาตมา“ด่า”สมเด็จพระบุญ หรือ“หาว่า”อาตมา
พูดไม่ดี พูดหยาบคาย พูดรุนแรง คือไม่ควร
พูดอย่างนี้กับ“สมเด็จพระบุญ”นั่นแหละ

อาตมาก็พยายามไข“ความจริง”ให้รู้
ชัดเจนด้วยความพยายามจริง ๆ ต่างหาก
เพื่อ“สื่อ”ด้วยสำนวนภาษาให้“ตรง”ต่อความ
จริงที่สมเด็จพระบุญเป็นหรือประพฤติอยู่จริง

ผู้อ่านหรือผู้ฟังจึงจะ“รู้”ได้ชัดเจนแจ่ม
แจ้งลงไปถึง“ความจริง”ที่สมเด็จพระบุญเป็น
หรือประพฤติอยู่จริง ๆ

อาตมาไม่ได้“ด่า”เขา ไม่ได้“หยาบคาย”
ต่อเขา ไม่ได้“พูดในสิ่งที่ไม่ควร”ให้แก่เขาเลย
แต่ทำอย่าง“รุนแรง”กับเขานั้นจริง
“ใช่”!!!

อาตมา“พูด”หรือใช้“โวหาร”จริง เพื่อ
สื่อความจริง“ในสิ่งที่จะเตือนเขา”ให้แก่
เขาได้รู้ตัว ถึงภัย ถึงความหายนะมันเกิดอยู่
กับตัวเขา รีบให้เขารู้ตัวเร็ว ๆ และเผื่อไปให้
แก่ชาวพุทธทั้งหลายด้วย จะได้รู้แจ้งหยั่งลง
ไปถึง“ความจริง”ให้ชัด ๆ ตามความจริงนั้น
“ให้ถูก-ให้ถึงแก่นแท้ของความจริง”นั้น ๆ

เพราะนี่มัน“ชั่ว”นะ! นี่มัน“เลวร้าย
บรรลัย”นะ! มันต้องรีบต้องแรง ต้องดัง

เขาจะได้ตกใจ จะได้รู้ตัว เขาจะได้ตื่น

เขาหลับใหลหลงมึตอยู่จริง ๆ

อย่างนี้ต่างหาก ที่อาตมาเจตนา

ดั่งนั้นที่เห็นว่าการกระทำของอาตมา
“รุนแรง”นั้น จึงจริงที่สุด เพราะอาตมา“รุน”
ทั้ง“รุน”ทั้ง“แรง”ไง! จึงเห็นภาวะนี้“รุนแรง”

“รุน”คือ ดุน ดัน ผลักออกไป ให้“แรง”
จะได้มีประสิทธิภาพกระเทือน รู้ลึกตัว หรือ
ให้ถึงคนผู้ฟังอื่น ๆ ด้วย ทั้งผู้ที่ประพฤติผิด
นั้นด้วย จะได้ร่วมช่วยบอกเขาอีกแรงหนึ่ง

จึงชัดเจนมัยว่าอาตมานั้น ทั้ง“ท่าทาง”
(นัจจะ) เน้นทั้ง“ส้อมเสียงสำเนียง”(คิตะ) เน้นทั้ง
การสรรหาคัดเลือก“ภาษามาสื่อให้ตรงกับ
ความจริงของเขา”ที่สุดที่เขาเป็น เขาทำ เขา
ประพฤติ”(วาทิตะ) จะได้รู้แจ้ง“ความจริง”ที่
ชั่วที่เลวนั้น มันดำชั่วหนักหนาสาหัสนะ

ใครเห็นว่าเป็น“ด่า”ก็ดี เป็น“หยาบ”
ก็ดี ก็ขอยืนยันว่า ไม่ใช่เลย จริง ๆ

มันตรง ตามความต่ำช้านั้น ๆ ต่างหาก
จึงแรง จึงน่ากลัว จึงเป็นภาวะที่ไม่น่าทำ

แต่มันคือ“การสื่อสัจจะ”แท้ ๆ ตรง ๆ

เพราะ“การด่า”หรือ“ความหยาบคาย”
นั้น เป็น“กิริยา”ของคนที่แสดงออกมาต้อง
มีกิเลสเป็น“เหตุ” จึงจะชื่อว่าด่าหรือหยาบ

แต่อาตมาแสดงคำพูดภาษาหรือท่า
ทางออกมาโดยไม่มี“กิเลส”เป็น“เหตุ”บงการ
ท่าทาง-คำพูดที่แสดงออกมานี้เลย

อาตมาแสดงด้วย“ความจริงใจ” และ “ความบริสุทธิ์ใจ สะอาดใจ” ที่ประกอบไปด้วยความปรารถนาดี ไม่เพื่อจะได้ลาภ ได้ยศ ได้สรรเสริญ หรือได้บริวาร ได้คนมานิยมชมชอบ ได้ให้คนเห็นว่า อาตมาเป็นคนเก่ง เป็นผู้วิเศษ เป็นผู้มียอำนาจอย่างนั้นอย่างนี้

ขออภัยจริงๆ ที่ต้องพูดว่า อาตมาไม่ได้พูดด้วย“กิเลส”ใด ๆ หรือด้วย“อคติ”ใด ๆ อาตมาพูดด้วย“ใจบริสุทธิ์จากอกุศล”จริง ๆ

ใครจะเชื่ออาตมา จะเห็นเหมือนกับอาตมาหรือไม่ ก็ยอมเป็นไปได้อาตมาเห็นอย่างนี้ จริงใจอย่างนี้ ก็ขอพูดอย่างนี้เถิด

เพราะฉะนั้น อาตมาก็“เห็นควร”ตามมหาปเทศ ๔ เท่าที่ภูมิของอาตมา ว่า“ควร” อาตมาจึงทำตามภูมิของอาตมา ว่า ควรทำ ผู้เห็นว่า ไม่ควรทำ ก็ของใครของมัน อาตมาว่า นายไชยบูลย์เขาไม่รู้ตัวเองเลยสักนิดสักหน่อยว่าเขา“หลงผิด”(มิจฉาทิฏฐิ) เพราะเขาปักมั่น“ความฉลาดของตน” แต่เขาไม่มี“ปัญญา”รู้ความงมงายที่เป็น“อวิชชา” “อวิชชา”นั้น ได้แก่...

๑. ไม่รู้ทุกข์ (ทุกข อัญญาณัง)
๒. ไม่รู้เหตุให้เกิดทุกข์ (ทุกขสมุทัย อัญญาณัง)
๓. ไม่รู้ความดับทุกข์ (ทุกขนิโรธ อัญญาณัง)
๔. ไม่รู้ข้อปฏิบัติให้ถึงความดับทุกข์ (ทุกขนิโรธคามินีปฏิปทา อัญญาณัง)
๕. ไม่รู้ในส่วนอดีต(ปุพพันเต อัญญาณัง)
๖. ไม่รู้ในส่วนอนาคต(อปันเต อัญญาณัง)

๗. ไม่รู้ทั้งในส่วนอดีตและทั้งในส่วนอนาคต(ปุพพันตาปันเต อัญญาณัง)

๘. ไม่รู้ใน“ปัจจุสมุปบาท”ว่า สิ่งทั้งหลายอาศัยกันและกันเกิดขึ้น(อิทัปปัจจยตา ปัจจุสมุปบันเนส)

นี่คือ “๘ อวิชชา”(พตปฎ. เล่ม ๓๔ ข้อ ๗๑๒)

ฉมชโยไม่มี“ปัญญา”ในปรมาตถธรรมเหล่านี้ แต่เขา“ฉลาด”จะตาย ฉลาดเป็นกรด ฉลาดหาตัวเทียบยาก ถ้าเขาไม่มี“ความเฉลียวฉลาด”เขาสร้างอาณาจักรไม่ได้ขนาดนี้หรอก

ซึ่งเป็น“ความฉลาด”ที่ภาษาบาลีแท้ ๆ คือ“เฉโก”(ฉลาดเลว ฉลาดด้วยกิเลส)นั่นเองจริงๆ

“ความฉลาดเฉโก”ของเขาจึงเป็นภัยแก่เขา อย่างที่เป็น เห็นอยู่หลัง ๆ ในโลกปัจจุบันนี้

“เฉกะ”หรือ“เฉโก”แปลว่า ฉลาด, ฉียบแหลม ถ้าเป็นคำนามคือ“เฉกตา” ก็แปลว่า ความฉลาดฉียบแหลม

ความฉลาดฉียบแหลม ที่เป็น“เฉกตา” หรือเฉกะที่แปลว่า “ฉลาด”นี้ เป็น“ความเฉลียวฉลาด”ที่ต่างไปจากคำว่า“ปัญญา”อย่างมีนัยสำคัญยิ่ง ชนิดตรงกันข้ามกันคนละขั้วเลย

กล่าวคือ “เฉกะ-เฉกา-เฉกตา”นั้นเป็นความฉลาดที่สร้างความเป็น“โลกียารมณ”ให้ตนเองเสพ ซึ่ง“โลกียารมณ”นั้นไม่ว่าจะเป็น “อารมณโลกกัตี ราคะกัตี หรืออารมณเภิรช กัตาม” แล้วตนก็“หลง”(โมหะ)ยึดอารมณนั้น ๆ สัมผัสลงพนักไว้ในอนุสัยของตน ด้วย“อวิชชา”คนปุถุชนจึงต้องจมอยู่ และเวียนวนไปกับ

“ทุกขอาริยสัจ”(ทุกข์จริงเพราะหลงยึดเป็นตน,เป็นของตน) และวนเวียนอยู่กับ“สุขัลลิกะ”(สุขแก่,สุขเท็จ เพราะหลงเสพความไม่เที่ยง,ความไม่มีตัวตนจริง)

“ทุกขอาริยสัจ”คือ ทุกข์ที่เป็นของคน ผู้ชื่อว่า“ปุถุชน”ทุกคน มีอยู่ในโลก ซึ่งผู้มี“ความฉลาด”ที่ชื่อว่า“เฉกะ”จะไม่รู้จัก และไม่รู้จักจริงใน“ความจริงที่เป็นทุกข์”(ทุกข์สัจ)

ซึ่ง“ทุกขสัจ”(ความจริงที่เป็นทุกข์)นี้ ผู้มี“ความฉลาดแบบเฉกะ”จะหลง(โหมะ) และไม่มีความรู้(อวิชา) เพราะยังไม่มี“ปัญญา”(ความฉลาดโลกุตระ)แม้แค่“รู้จัก”จึงไม่ต้องไปพูดถึงขั้น“รู้แจ้ง”และ“รู้จริง”ในความเป็นปุถุชน

เป็นต้นว่า “ปุถุชน”คือผู้มีความรู้หรือมีความฉลาดที่เป็น“เฉกะ”ทุกคน ยังไม่“สัมมาทิฏฐิ”ตามแบบศาสนาพุทธ เมื่อ“ตากระทบรูปหรือหูกระทบเสียง” เป็นต้น ซึ่งจะเกิด“ภาวะ”(สิ่งปรากฏ)ให้เจ้าของ“ตา”หรือ“หู”รับรู้ใน“ภาวะรูป๒”ขึ้นมา แต่เจ้าตัว ผู้มี“ความฉลาด”แบบ“เฉกะ”ก็จะใช้ความฉลาดที่เป็น“เฉกะ”นี้เข้าไป“มุ่นมัวเมา”(สุรา,เมรยะ,มัชชะ,มทะ,ปมาทะ)อยู่กับ“รสสุขแท้ของกาม”(กามสุขัลลิกานุโยค) และหลงสั่งสมลงเป็น“ตัว”(อัตตา)เป็น“ตนของตน”(อัตตนิยา)ให้เกิดความทุกข์ยากลำบากแก่ตน”(อัตตกิลมณานุโยค)อีก ด้วย“อวิชา”อยู่เป็นปกติธรรมดา..ธรรมดา

“ธรรมะ ๒”นี้(กามสุขัลลิกานุโยค กับอัตตกิลมณานุโยค)จะต้องศึกษาเรียนรู้ด้วยทฤษฎี

ของพระพุทธเจ้าคือ “โพธิปักขิยธรรม ๓๗” ซึ่งจะต้องเริ่มต้นรู้จักความเป็น“กาย”เป็นขั้นแรก แล้วพิจารณาความเป็น“กาย”อย่างสัมมาทิฏฐิ และปฏิบัติกับความเป็น“กาย”อย่าง“สัมมาปฏิบัติ” จึงจะบรรลุปฏิเวธธรรม “ภาวะรูป”ที่เรียกว่า“กาย”คือ อย่างไร?

ซึ่งประกอบไปด้วย“ธรรมะ ๒”(เทว ธัมมา) ได้แก่ “รูป”(ภาวะที่ถูกรู้=object)กับ“นาม”(ภาวะเป็นผู้รู้=subject) แล้วผู้นั้นก็จะมี“สติ”และใช้“สัมปชัญญะ”พิจารณาต่อเนื่องไป และยังมี“สัมปาเทติ(จัดแจง) และสัมปชชลติ(ให้ถึงพร้อม) จนถึงขั้นสัมปชชลิตะ(ใหม่ใหม่สลายกิเลส) จนกว่าจะบรรลุสูงถึงขั้น“สัมปัตตะ”(ถึงพร้อมแล้ว)ซึ่งมี“ปัญญา”เป็น“ความรู้ไปพร้อม”เห็นตามตลอดเจริญ“ปัญญินทรีย์-ปัญญาพละ”

ผู้รู้“กายในกาย-เวทนาในเวทนา-จิตในจิต-ธรรมในธรรม”นั้นต้องสัมมาทิฏฐิก่อน สัมมาปฏิบัติ แล้วปฏิบัติให้เกิดผลตามลำดับ จะ“ลัด”ไม่ได้ “โลกุตรภูมิ”มีลำดับอย่างน่าอัศจรรย์ มิใช่เรื่องเรียนลัดกันอย่างมักง่าย

ส่วน“อาริยชน”ผู้มีความรู้ที่มี“ปัญญา”ในแบบพุทธศาสนาอย่าง“สัมมาทิฏฐิ” เมื่อ“ตากระทบรูป หรือหูกระทบเสียง”เป็นต้น ก็เกิด“ภาวะ”(สิ่งปรากฏ)ให้เจ้าของ“ตาหรือหู”รับรู้ใน“ภาวะรูป”ขึ้นมา ภาวะนี้เรียกว่า“กาย”ซึ่งประกอบไปด้วย“ธรรมะ ๒”(เทว ธัมมา) คือ “รูป”(ภาวะที่ถูกรู้ = object)กับ“นาม”(ภาวะเป็น

ผู้รู้ = subject) แล้วผู้นั้นก็จะมี“สติ” และใช้ “ปัญญา”พิจารณา“ภายในกาย-เวทนาใน เวทนา-จิตในจิต-ธรรมในธรรม”เป็น จึงจะ เกิด“โลกุตระภูมิ”ไปตามลำดับอย่างแท้จริง

ที่ว่าพิจารณาและจัดการ(อภิสังขาร)“ทำใจ ในใจ”(มนสิการ)ให้ได้ “โยนิโสมนสิการ”จึง ไม่ใช่เรื่องพิจารณาแค่ขบคิดอันเป็น“ตรรกะ” แต่เป็น“การจัดการ”ให้มันเจริญอย่างมี“ของ จริงตามความเป็นจริง”อยู่ได้จริงๆ เป็น“ภาวะ ของการทำใจในใจของเราให้อภิวัดมันพัฒนา” อยู่ทีเดียว ซึ่งมี“ปัญญา”ที่เห็นแจ้งตามที่ได้ สัมผัส“สภาวะธรรม”อันเกิดอยู่ในขณะนั้นๆ

“มนสิการ”นี้เป็น“การกระทำกับกาย สังขาร-วจีสังขาร-มโนสังขาร”กันแท้ๆ

“โยนิโสมนสิการ”จึงมีใช่แค่“การขบคิด พิจารณา”เท่านั้น แต่เป็น“การสัมผัสตัวตน ของสภาวะที่เป็น ‘กาย’นั้นๆ ‘อตต’นั้นๆ” แล้วมี“การจัดการกับกายนั้นๆ-อตตนั้นๆ” ด้วยความมี“ปัญญา”กำกับ“การกระทำ”นั้น อย่างครบครันละเอียดลออถูกต้ององแท้ อยู่ตรงที่“ทำจิตให้ตาย-ให้เกิด”(สัมภาวะ)กันเลย

จึงเรียกได้ว่า “การทำใจในใจ”(มนสิการ) อย่าง“ถ่องแท้หรือลงไปถึงที่เกิด”(โยนิโส)

“กาย”นั้นคือ“กามจิต ๕”ที่เกี่ยวกับรูป- เสียง-กลิ่น-รส-โผฐฐัพพะ สัมผัสภายนอก

ส่วน“อตต”นั้นคือ จัดการตรงตัวตน ของ“รูปจิต”แล้วก็ต่อไปถึง“อรุปจิต”กันทีเดียว

จึงชื่อว่ามี“วิปัสสนาญาณ”คือ เป็นผู้ มี “ปัญญา”ตามแบบพุทธอย่าง‘สัมมาทิฏฐิ’ที่ สัมผัส“กายของตน”(สักกาย)อยู่“โดยถ่องแท้” (โยนิโส) และจัดการทำกับความเป็น“อตต” ของตนอย่างมี“มโนมยิทธิญาณ-อิทธิวิธ ญาณ”กันจริงๆ เรียกว่า “โยนิโสมนสิการ”

“ปุถุชน”ทุกคนนั้น โดยพื้นฐานยังมีใช่ คนมี“ปัญญา” เป็นคนมีแค่“เง็ก”ทั้งนั้นมา ก่อน ปกติมี“อวิชชา”เป็นพื้นฐานมาแต่เกิด

แม้บางคนจะเฉลียวฉลาดมาก-ฉลาด เยี่ยม แต่“ความฉลาด”ของปุถุชนคือ “เง็ก หรือเงกา”ทั้งนั้น ยังไม่ใช่“ปัญญา”เด็ดขาด

แต่ศัพท์คำว่า “เง็กหรือเงกาหรือ ฉกตา”คือ“ความฉลาดแบบมีกิเลส” มันจึง “ฉลาดเลว-ฉลาดชั่ว”ไง! จึงถูกปุถุชนทั้งหลาย รังเกียจ มันก็“ถูกทิ้ง”ไปอย่างไม่แยแส

โดยคนพากัน“หลง(คิด)”คือ“โมหะ”ซึ่ง ชอบ“ปัญญา”กว่า ซึ่งเป็น“ความฉลาด”แบบ “โลกุตระ”แท้ๆ จึงฉวยเอา“ปัญญา”แทน “เงกา”กันหน้าตาเฉย นานแสนนานมาแล้ว

เพราะใครๆก็รู้ว่าฉลาดอย่าง“เงกา”นั้น มันชั่ว มันฉลาดโกง มันฉลาดมีกิเลส คนจึงไม่ นิยม และไม่ชอบที่จะ“ได้รับคำชมว่าตน“เง็ก -เงกะ-เงกา” เพราะมัน“ฉลาดชั่วโกง”แท้ๆ

คำว่า“เงกะ-เงกา”จึง“ถูกทิ้ง”มาเรื่อยๆ จนกระทั่งถึงวันนี้ มันได้“ถูกทิ้ง”จนคนไม่รู้จัก มันแล้วว่า มันคือความฉลาดที่“ปุถุชน”มีกัน

จริง ๆ” ตามความเป็น“โลกียะ”สามัญของคน
คนหลงผิดไปยึดเอาคำว่า“ปัญญา”แค่นั้นที่แปลว่า“ฉลาด” ทั้ง ๆ ที่“ปัญญา”มันฉลาดแบบไหน? ต่างกับคำว่า“เฉก”อย่างไร? คนยุคนี้ทั้งหลายเขาไม่รู้จักรู้แจ้งรู้จริงกันแล้ว

หรือยิ่งถ้าใครเข้าใจด้วยซ้ำว่า “ฉลาด” อย่าง“ปัญญา”นี่แหละเป็น“โลกุตระ”

แต่เมื่อผู้นั้นเขาเป็นคนชั่ว เขาก็จะ“ชี้โก่ง” เขาจะ“ตีกิน”เอาคำว่า“ปัญญา”นี่แหละไปหลอกคนด้วย“ความฉลาดชี้โก่ง”ของตนอีกซ้ำเข้าไป เพื่อจะได้ลวงคนว่าตนมีโลกุตระธรรม คนจะยิ่งยอมรับนับถือเขาไป!!!

คนคนนี่จึงยิ่ง“ชั่วหนัก”ด้วย“ความเฉโก”ยิ่ง ๆ ขึ้นเป็นทับทวี

เห็น“สัจจะ”แห่ง“เล่ห์-เก้-เล่ห์โก่ง”มั๊ย?

“ฉลาดที่เป็นเฉก”คือ ฉลาดโลกียะ

แต่“ฉลาดที่เป็นปัญญา”นั่นคือ ฉลาดโลกุตระ มันคนละฟากฟ้า กับกันเหวเลย

ผู้“ฉลาดโลกุตระ”จะสามารถแยกแยะ

(๑) ความเป็น“ประธาน”(subject) ภาวะที่เป็น“ตัวผู้รู้” เมื่อไปกระทบรู้(ปฏิสัมพันธ์)ขึ้นมา

(๒) ความเป็น“สังขาร”(mental formation) ซึ่งมีทั้งภาวะที่เป็นโลกียะ และภาวะที่เป็นโลกุตระที่พระพุทธเจ้าจัดแบ่งเป็น ๓ อภิสังขาร ได้แก่ ปุณฺณภิกขังขาร-อปุณฺณภิกขังขาร-อาเนญฺชาภิกขังขาร ในศาสนาพุทธ

(๓) ความเป็น“กรรม”(object) ภาวะที่

“ถูกรู้” โดยเป็นภาวะให้“ประธานกำหนดรู้”

ความฉลาดที่เป็น“โลกุตระ”จะสามารถอ่าน“ลักษณะ ๔”ของแต่ละภาวะได้ด้วย ซึ่ง“ลักษณะ ๔”นั้นก็ ได้แก่ “อิตตลักษณะ-เอกลักษณะ-ปัจเจตตลักษณะ-พุทธลักษณะ” ดังที่อาตมาได้ค่อย ๆ สาธยายมาเรื่อย ๆ

พออาตมา“ไขความจริง”เหล่านี้ขึ้นมา แต่ประวัติศาสตร์หรือตำนานมันได้ทั้งหรือห่างไกลมานานมากแล้ว จนกระทั่งไม่มีคนใดจะสามารถ“ระลึกชาติ”ถึงอภิธรรมเหล่านี้ได้

และไม่มีบันทึกหลักฐานใดยืนยันไว้ได้ จึงไม่ค่อยมีคนมั่นใจว่าจะเป็น“ความจริง”

อาตมาจึงยากมากที่จะทำให้คนยุคนี้เชื่อถือ แต่อาตมาไม่ท้อหวั่น อาตมาทำงานก็ยังมีคนเข้าใจได้อยู่ ไม่สูญเปล่า จะมากน้อยก็ตามแต่สัจจะ แม้จะน้อย แต่เข้าถึงอภิสัจจะนี้ได้เท่าที่เหตุปัจจัยของยุคนี้มีอยู่ เท่านี้ก็เอา

อาตมาจะต้องสืบสานพุทธศาสนาที่มีอยู่นี้ไปให้ถึง ๕,๐๐๐ ปี ทำให้มีอัครการก้าวหน้าเต็มสุดความสามารถ ถ้ามีคนช่วยน้อย ก็หนักหน่อย ถ้ามีคนช่วยมากก็จะเบาแรง ก็ธรรมดา ถ้าใครเห็นว่าควรช่วยอาตมาก็เข้ามาช่วยเลย เป็นพระคุณอย่างยิ่งเลย

อาตมาจึงไม่มี“ปัญหา” เพราะอาตมาพอมี“ปัญญา”เข้าใจความจริงนี้อยู่ อาตมาก็พอใจแล้ว ตามที่ได้ที่มีที่เป็น ได้แค่นี้ก็ต้องแค่นี้ อาตมาจะตะกละก็จะเหนื่อยซ้ำเข้าไปอีก

และจะเสียแคลอรีไปอีก ก็ไม่ละ

แต่ถ้ามีคนช่วยมากขึ้น มันก็ได้มากกว่า
นี้ขึ้นไปอีก แน่นอมนมันก็ดีแน่ๆ ใช่มั้ย?

ใครจะโง่ไม่เอา

“ดี” จึงควรเกิดขึ้นมากๆ โดยเฉพาะ
โลกุตระ ถ้าพากันมาช่วยกันเพิ่มขึ้นๆ ก็
เป็น“คุณ”แก่โลก เป็น“บุญ”แก่ตนโดยแท้
สังคมโลกปัจจุบันนี้น่าสงสารมาก จริงๆ

สำหรับอาตมาก็ขอทำงานต่อไปอีก
ตามความอดุทธสาหาที่อาตมามี เต็มตามกำลัง
จะพยายามอดทนฟันสู้ทำงานให้ดีที่สุดเท่าที่
จะรักษา“ขันธ”ที่มีอยู่นี้ให้ทำงานได้นานที่สุด
เต็มที่ ที่จะทำให้ได้สุดๆ ใครจะร่วมมืออาตมา
ยกมือ!! ยกแล้วจะ“เอาตัวเป็นๆ”มั๊ย?

เราได้พูดถึง“๔ สัจจะลักษณะ” ซึ่งได้แก่
“อดีตลักษณะ-เอกลักษณะ-ปัจจุตตลักษณะ-
พุทธลักษณะ” ว่าชาวพุทธทุกวันนี้ไม่สามารถ
ที่จะ“ฉลาด”รู้ลึกซึ้ง ถึงขั้น“ปัญญา”

เพราะรู้ได้อย่างเก่งก็แค่แบบ“เงกา”

ความฉลาดอย่าง“เงกา”ในยุคนี้ ถูก
คนทิ้งไปแล้ว คนทั้งหลายได้มาหลงใช้คำ
ว่า“ปัญญา”แทนคำว่า“เงกา”ไปแล้ว ทั้งๆที่
ความเข้าใจของคนมัน“ผิดสัจจะ”ไปแท้ๆ

คำว่า“ปัญญา”ในทุกวันนี้ คนทั้งหลาย
ส่วนมากในยุคนี้จึงเข้าใจ“ผิดไปจากความจริง
แท้” และใช้“ผิด”กันเสียทั้งนั้น “จริง”มั๊ย?

พอเข้าใจได้มั๊ยว่า “ปุถุชน”ไม่ใช่คน

มี“ปัญญา”หรอก เพียงแค่มี“เงกะ”เท่านั้น

เพราะคำว่า“ปัญญา”เป็น“ความฉลาด”
ที่มีคุณสมบัติทาง“โลกุตระ” มิใช่“โลกียะ”เลย

ปุถุชนมีแต่“ความฉลาด”ที่เป็น“เงกะ
หรือเงกา” แม้จะฉลาดถึงขั้นจบปริญญาเอก
-จบปริญญา ๙ หรือยกกันเป็นปราชญ์ ยกกัน
เป็นอัจฉริยะเพราะมีคุณสมบัติเป็นคนยอด
ฉลาดทาง“โลกีย์”ของปุถุชนปานใด าก็ตาม
ล้วนคือ “ฉลาดเงกะหรือเงกา”เป็นสามัญ

ยังไม่ใช่“ปัญญาหรือปัญญา”เลย

ตั้งใจฟังดี ๆ และไตร่ตรองพิจารณาให้ทะลุ

เราจะศึกษาเนื้อแท้ๆ(วิมังสา)ของคำว่า
“ปัญญา”กับคำว่า“เงโก-เงกา-เงกตา”ให้รู้
แจ่มแจ้งทะลุกันชัด ๆจริง ๆแจ่ม ๆแจ้ง ๆ ว่า
มันยังงัย? แค่นั้นกันแน่?

เริ่มต้น ต้องรู้กันก่อนได้อื่นว่า จะเป็น
“เงโก”ก็ดี “เงกะ”ก็ดี นั้น มันหมายถึง ความ
ฉลาดปราดเปรื่องแท้ๆที่ปุถุชนคน“โลกียะ”
แต่ละคน ทุกคนมีมาก่อน“โลกุตระธรรม”

“โลกียธรรม”เกิดก่อน“โลกุตระธรรม”

“อวิชชา”เกิดก่อน..“สังขาร”จึงเกิดตาม
ปุถุชนคนทั้งหลายจึงเกิดด้วย“อวิชชา”
แท้ๆเป็น“เหตุ” ตรงหลัก“ปฏิจจสมุปบาท”
ของพระพุทธเจ้าทุกพระองค์ที่ตรัสรู้

ดังนั้น “สังขาร”ที่เกิดจาก“อวิชชา”เป็น
“เหตุ” สำหรับปุถุชนทั้งหลาย ก็คือ“สังขาร”ที่
ดำเนินไปด้วย“เงกะ”ของคน อันมี“ตัวเหตุ

เป็นกิเลส”ในจิต บงการอยู่นั่นเองทั้งสิ้น

สรุป ความเฉลียวฉลาด“โลกิยะ”จึง เป็นความเฉลียวฉลาดซึ่งฉลาดด้วย“กิเลส” ที่มันสามารถมาก ๆ และ“เก่ง”ยิ่ง ๆ

และมันยังไม่มีกระแสหรือพลังงานแห่ง รั้งสีความเป็น“โลกุตระ”หยั่งลงไปในใจเลย

ยิ่งคนนั้นมี“ความรู้ยอดรู้”เป็น“โลกิยะ” ก็ยิ่งจะฉลาดที่“หลงตน-เห็นแก่ตัวหนักหนา สาหัสมากยิ่งขึ้น” ดังที่เห็นพฤติกรรมของคน เก่ง ๆ ในสังคม“หรือในโลกสามัญเป็นอยู่กัน

“โลกสามัญเป็นอยู่” อย่างไร?

“โลกสามัญก็เป็นอยู่”อย่างเต็มไปด้วย “อวิชชา”(ความไม่รู้,ความไม่มีวิชา)

อวิชชา นี้คือ“ความไม่มีวิชา” อวิชชา ที่แปลกันสั้น ๆ ชื่อ ๆ คว้า “ความไม่รู้” หรือ “ความโง่” ก็ยังแคบไป หรือยังไม่ครบถ้วน

ที่จริงนั้น“อวิชชา”ไม่ใช่“ความไม่รู้หรือ ความโง่”อย่างกว้าง ๆ ไม่มีกรอบ ไม่มีขีด จำกัด ไม่ใช่ขึ้นชื่อว่าไม่รู้ก็“อวิชชา”ไปหมด ไม่ใช่เลย ..ไม่ได้หมายถึงอย่างนั้น

“อวิชชา”นี้ที่ชัดแท้นั้นคือ “ความไม่รู้ ในอารยสัจ ๔”หรือ“ความไม่มีวิชาในเรื่อง อารยสัจ ๔” ขยายขึ้นอีกก็ไม่รู้ใน“อวิชชา ๘”

“อวิชชา”นี้มีได้หมายถึง“ความไม่รู้”ที่ “ไม่รู้”อะไรต่ออะไรต่าง ๆ สารพัดทั่วไปหมด

เช่น ไม่รู้ภาษาไทย ไม่รู้ภาษาอังกฤษ ไม่รู้วิทยาศาสตร์ ไม่รู้เครื่องยนต์กลไก ไม่รู้

การทำสวนทำไร่ ไม่รู้จักกรวดดวงดาว ไม่รู้ วัฒนธรรม ไม่รู้ประสีประสา ไม่รู้อะไรไปหมด

แต่“อวิชชา” คือ ความไม่รู้เฉพาะเรื่อง จิตใจตัวเองว่า ตน(อัตตา)เป็นทาส“โลกิยะ” นั้น ๆ อยู่อย่างไร? และไม่มีวิธีจะ“หลุดพ้น” (วิมุตติ)จากความเป็นทาสนั้น ๆ ได้อย่างไร?

คนผู้มีความรู้จักรู้แจ้งรู้จริง“ตัวตนที่เป็น ทาสโลกิยะ”ขั้นต้นนั้น ๆ (พันสัทกกายทิวฐิ) แล้วกำจัด“ตัวตนที่เป็นสัทกกายะ”นั้นให้ไม่มี อยู่ในจิตใจเรา หรือให้หมดสิ้นไปจากจิตใจ เราได้สำเร็จ ก็เป็นผู้“หลุดพ้น”ความเป็น “ทาสโลกิยะ”นั้น ๆ (วิมุตติ) ใจคนผู้นั้นก็เป็น “นายของโลกิยะ”นั้น ฉะนั้นชื่อว่าผู้มี“โลกุตระ”

“โลกิยะ”นั้น ..คือใด?

๑.“โลกิยะ”คือ ยังเสพสุขกับการได้มา เป็น“ของตน”ก็สมใจตัวกิเลส“โลภ” เช่น การ

ได้ลาภที่เป็นข้าวของวัตถุทั้งหลาย การได้ยศ การได้สรรเสริญ การได้สรีระรูปโฉม การได้ เรี่ยวแรงกำลัง การได้ความสามารถ เริงนั้น เริงนี้ การได้ความเก่ง การได้ความรู้ด้านนั้น ด้านนี้ ฯลฯ แม้แต่การได้อัตตา ก็สุข

ซึ่งมันไม่ใช่“ของตน”(อนัตตา)เลย ทั้งสิ้น

นี่..กิเลส ที่ชื่อว่าโลภ ได้มาเป็นของตน

๒.“โลกิยะ”คือ ยัง“เสพสุข”กับการได้ “สัมผัส”เสียดสีจากทวาร ๕ แล้วเกิด“รสแก้”

พอใจ ชื่นใจ สุขโสมนัสใจยิ่ง ตาม“อุปาทาน” ที่แต่ละคน“กำหนดยึดของตนเอง”(สัญญาะ

นิจจาน) ที่ตนยึดอยู่ หรือยิ่งเพิ่มรสกว่านั้นตน ยิ่งสุขสมใจ, ซึ่ใจยิ่งอึมอึมแปรมปลื้มต่อ ๆ ไป อีก ไม่พอ ไม่จบ

และที่หลง“จุดสุขสุดยอด”กันของแต่ละ คนที่ตนหลงยึดว่า“จุดสุขสุดยอด” ต้องอย่าง นี้ๆ เมื่อ“การปรุงรสารมณ”นั้นได้ทีถึง“จุดสุด ยอด”(climax)ตามที่ตน“กำหนดของตนเป็น ที่สุดอย่างยิ่งของตนจริงจัง”(สัญญาะ นิจจาน)

สัตว์โลกที่สร้าง“โมหะ”ใส่จิตตน จะ “ถึงขั้น“หลงยึดจุดสุดยอด”ดังกล่าวนี้มาตาม ลำดับ ฉะนั้นแหละ“สุข”ใจที่ชื่อว่ากิเลส“ราคะ”

เป็นการ“เสพรสของการสัมผัสเสียดสี” เหมือน“เราคั่นที่ผิวหนัง” เราก็เกาที่คั่นนั้น เกาแล้วก็ร่อย เป็นรส แรกๆก็ยังไม่“จุด สุดยอด” ก็พอใจไปเรื่อยๆ เพิ่มขึ้นเรื่อยๆ

ถ้าผิวหนังตรงนั้นมันมี“เหตุ” เช่นมีเชื้อ อะไรที่ชวนให้คันของผิวหนัง เราเกามันก็บำบัด ตามความต้องการของเชื้อนั้น เกิดรสพอใจ ถ้าได้เกาถึงขีดที่เชื้อมันก็“ร้อนตัวแล้ว” มันก็ จะกลายเป็นรสเจ็บรสแสบไป หรือมันถึงขีด ที่มันพอแล้ว เราก็จะเจ็บจะช้ำที่ที่เราเกานั้น ก็ยังแย่งเท่านั้น ถ้าไม่หยุด

แต่“เหตุ”คือ“กิเลสราคะ”นั้น มันก็จะมี“ขีดสุด”แห่งรสร่อยของมันเหมือนกัน เรียกว่า“จุดสุดยอด”(climax) เมื่อชื่นใจถึง“จุด สุดยอด”ที่ มันก็จะจบทีหนึ่ง แล้วมันก็จะยิ่ง ผนึก“ความประทับใจ”ยิ่ง ๆ ขึ้น คนก็ยังมี

“อนุสัย”ยิ่งขึ้นไปอีก นี่คืออนุสัยเจริญยิ่ง ๆ ๆ

พระพุทธเจ้าเรียกว่า เป็นอุปุกกิลเลส ลักษณะ“อุปเพงคาปิตี” คือ พอใจยินดี รุนแรง จน“สุดขีด” กระทั่งออกอาการเกิน ที่จะควบคุมกิจยานั้น ๆ ของตนได้ ชนิดมีด ดำฤชณาไปกับอารมณนั้น

“ความอยากเสพรสอย่างนี้”ก็จะเป็น “ตัณหา”สั่งสมอยู่ใน“อนุสัย”ต่อ ๆ ไป ไม่หมด ไปจากจิตอยู่นั่นเอง ก็จะต้อง“สัมผัส”เสพรส

แท้ ๆ..ก็“เกาเพื่อได้คัน ๆมัน ๆ”แค่นั้น คนจึงต้อง“เกา” จึงต้อง“สัมผัสเสียดสี” เพื่อตนได้“เสพรส”นี้เท่านั้นเอง “โง่ไม่เสร็จ เพราะมันเป็น“อุปาทาน” คือ ยึด“รสที่

กำหนดว่าจริงเที่ยงแท้ของตน”(สัญญาะ นิจจาน) ถ้าใคร“เกา”ผิวหนังส่วนที่ไม่มีเชื้อ ไม่มี “เหตุ” เกาไปมันก็จะรู้สึกว่ เกิดอาการสัมผัส อย่างเกานั้นแหละ คือ การสัมผัสเสียดสี ธรรมดา ๆ ไม่ได้มีรสร่อย หรือสนุกอะไร

หากมีประโยชน์ใดจากการเกานั้น หรือ จากการสัมผัสเสียดสีนั้น ซึ่งไม่ใช่สิ่งเลวร้าย ก็ เกาก็สัมผัสเพื่อให้เกิดประโยชน์อันควรทำนั้น

ถ้าไม่มีประโยชน์ ก็เท่ากับ“เกา”ฟรี ๆ หรือ“สัมผัส”ฟรี ๆ เปล่าประโยชน์ ก็เท่านั้น

หรือถ้าไม่มี“อุปาทาน” หากเกามากเข้า ผิวตรงนั้นก็จะช้ำจะอักเสบ

แต่ถ้ามี“เชื้อหรือมีเหตุ” ก็ต้องกำจัด “เหตุ”นั้นให้หมดสิ้น หมดจนถาวรยั่งยืนให้ได้

ถ้าเป็น“เชื่อโรค”ก็กำจัด“เชื่อโรค”นั้นให้ได้ หรือมันเป็น“เชื่อคนอื่นใด”ที่ไม่ใช่“กิเลส”ก็กำจัด“เชื่อ”นั้น หหมด“เหตุ” ก็หมด“รสคัน” เกาต่อไปก็ไม่มีรสอโรยจาก“คัน”นั้นแล้ว

“รสคัน”มันก็แค่“รสคัน” จะรู้สึกเย็นหรือร้อน อ่อนหรือแข็ง แรงแหรือเบา มันก็ตามภาวะของการเสียดสีสัมผัสนั้นเท่านั้น จริงๆ มันไม่มี“รสมัน-รสอโรย”ที่เป็น“อัสสาทะ”เลย

“รสมัน-รสอโรย”จึงเป็น“รสเก้”..!!!!!!

ยึดจัด ก็เกิดรสอโรยจัด ยึดเบา ก็เกิดรสอโรยเบา ยึดขนาดไหนก็อโรยขนาดนั้น

โดยเฉพาะยิ่งมันเป็นรสที่เกิดจาก“ราคะ”นี้แหละที่พระพุทธเจ้าตรัสรู้ ต้องกำจัด“เหตุ”นี้ เห็น“โง่”แท้ๆมั้ย?

นอกจาก“รสเท็จ-รสเก้”ที่ตนหลง“ยึด”ไว้ ก็เป็น“อุปาทาน” คือ “ความหลงยึดติด”เท่านั้น จึงกำจัด“เหตุ” ที่เป็นกิเลสหรือ“เหตุ”นั้นๆ จะเชื่ออินทรีย์วัตถุ จะกิเลส ก็กำจัด“เหตุ”นั้นแล ถ้า“เหตุ”คือกิเลส ได้กำจัดกิเลสให้หมดสิ้นสำเร็จ อย่าง“สัมมาทิฏฐิ”กันจริงๆ ก็จบ

เห็น“ความหลงไหลติดยึดของเก้”มั้ย?? “สัมผัสเสียดสี”ก็เหมือน“การเกา”ฉะนี้ ไม่มีจบสิ้นได้เลย ถ้าไม่เรียนรู้อันเกิด “พุทธิปัญญา”อย่างสัมมาทิฏฐิ ปัญญาจึงจะรู้จักรู้แจ้งรู้จริงว่า “อาการ”เหล่านั้นมันไม่เที่ยง มันมี“ชั่วระยะหนึ่ง”เสมอ จะนานจะยาวก็เป็นได้ แล้วก็“พักยก”ไปเท่านั้น และ

จะกลับวนมาอยากใหม่อีก “สุขเสพรส”จึงเป็น“รสไม่เที่ยง-ไม่รู้แล้ว”อย่างนี้ เป็น“เหตุแห่งทุกข์”ที่จะต้องอยากเพื่อ“เสพสุขเท็จ”นั้น อยู่อีกชนิดที่ไม่มีรู้สิ้นสุด”ซักที มันเป็น“ทุกข์อาริยสัง”ที่ผู้มี“อาริยมุมิ”จึงจะถ่องแท้แจ้งชัดจนเห็น“สังจะ”นี้ได้ แล้วจะหยุด จะเลิกเด็ดขาดได้ ด้วย“ปัญญาอันยิ่ง”(วิชา)นี้เท่านั้น

“โลก” จึงเท่ากับ หลงเอามาเป็น“ตน” ส่วน“ราคะ” คือ การหลง“เสพรส”

“โลก”กับ“ราคะ”มีนัยสำคัญที่ต่างกัน ด้วยประการอย่างนี้

ผู้มี“ความรู้จิตใจตัวเองว่า ตน(อัตตา)ที่เป็นทาส“โลกิยะ” แล้วกำจัดทาสได้หมดสิ้นไปจากจิตใจของเราแล้ว อย่างนี้คือ มี“วิชา”

เราก็เป็น“นายของโลกิยะ”นั้นได้จริง

“นายโลกิยะ”นี้ก็ได้ไม่ได้หมายความว่า เป็นผู้ชี้ใช้ เป็นผู้ข่มเหง เป็นผู้เอาเปรียบ แต่เป็นผู้สูงกว่าด้วยคุณงามความดี เป็นผู้สูงกว่าเพราะช่วยเหลือทั้งผู้ด้อยกว่าทั้งผู้สูงกว่า จึงชื่อว่า ผู้เหนือ, ผู้อยู่บน, ผู้พ้นเอาเปรียบ มิใช่ผู้ข่ม มิใช่ผู้ชี้ มิใช่ผู้กด แม้ลด แม้เลี้ยว แม้และ แม้เล็ม แม้เลียบ uly เคียง uly ก็ไม่มี

ผู้ที่มี“จิตเป็นจริง” อยู่ในฐานะ“ให้”ผู้อื่น “สละ”แก่ผู้อื่น ยิ่งไม่มี“ใจ”ที่“หวง”ใด ๆ ตอบกลับมาที่ตนเลยนั้นแหละคือโลกุตระชน

แม้คนยุคนี้จะ“รู้”ความเป็น“โลกุตระ”ตามประสา เพราะได้ยินได้ฟังมาก็ดี ได้เล่า

เรียนศึกษามากก็ดี ด้วยปัญญาดี ด้วยตรรกะ ที่รู้ยิ่งยอดขนาดไหนก็ตาม ถ้าแม้ยังไม่มี “ความรู้” ที่สามารถหยั่งรู้ “พลังงาน” ที่ชื่อว่า “เวทนา” (ความรู้สึก, อารมณ์) แล้วปฏิบัติให้รู้ยิ่ง กระทั่งเจาะ “เวทนา” ลงไปใน “เวทนา” ว่า มัน มี “อาการ” จริง ๆ อย่างไร? ไฉน? แค่นี้?

เช่น “ความรู้สึกสุข” หรือ “ความรู้สึก ทุกข์” ว่า มัน “แตกต่างกัน” (สิ่ง, เหตุ) กันอย่างไร? ชาติรู้ของเราต้อง “สัมผัสอาการ” นั้น ๆ และสามารถหยั่งรู้ ทางทะเลลึกที่รอบคอบชัดซึ่มซับ เคล้าเคลียทั่วจนครบถ้วนหมดสิ้น

หรือ “เวทนา” (ความรู้สึก) อื่น ๆ ใดๆ ทั้งหลาย ก็สามารถมี “พลังรู้” เข้าไป “สัมผัส” รู้แท้รู้แน กันจริง ๆ เป็นต้นว่า ความดีใจ, ความเศร้าใจ, ความโกรธ, ความรัก ฯลฯ ซึ่งเป็น “ความ” อะไร ต่ออะไรอีกสารพัดหลากหลายมากมายนับ ความรู้สึก (เวทนา) กันไม่ถ้วนได้เลย

“เวทนา” นี้แหละที่ต้องเรียนรู้ “อาการ” ของมันให้ได้ และจัดการ “ทำเวทนา” นี้เองให้ เสร็จจบ ไม่ว่าจะ เป็น “ทุกข์” ก็ดี “สุข” ก็ดี หรือ “ไม่สุขไม่ทุกข์” ก็ตาม มันไม่อยู่ที่อื่นใดเลย

“เว้นจากเวทนา” แล้ว “ทุกข์” (อารยสัจ) ก็ดี หรือ “สุข” (แก้) ก็ดี มันไม่ไป “ตั้งอยู่” ที่ไหนเลย จะในหรือจะนอกมหาเอกภพใด ๆ

มีที่ “เวทนา” ของ “จิตนิยาม” นี้แห่งเดียว ไม่มี “ที่ตั้ง” (ฐาน) ของ “เวทนา” (ความรู้สึก) ชั้นจิตนิยาม) ที่จะ มี “อารมณ์สุข-อารมณ์ทุกข์”

หรือ “ไม่สุขไม่ทุกข์” เกิดในที่ไหน ๆ เต็ดขาด นอกจากที่ “เวทนา” ของตน ๆ นี้เอง

ดังนั้น การจะเรียนรู้ “ทุกข์อารยสัจ” หรือเรียนรู้ “สุขแก้” ก็ต้องเรียนที่ “เวทนา” นี้ เท่านั้น ในที่อื่นใด “ไม่มี” ให้เรียนได้ดอก

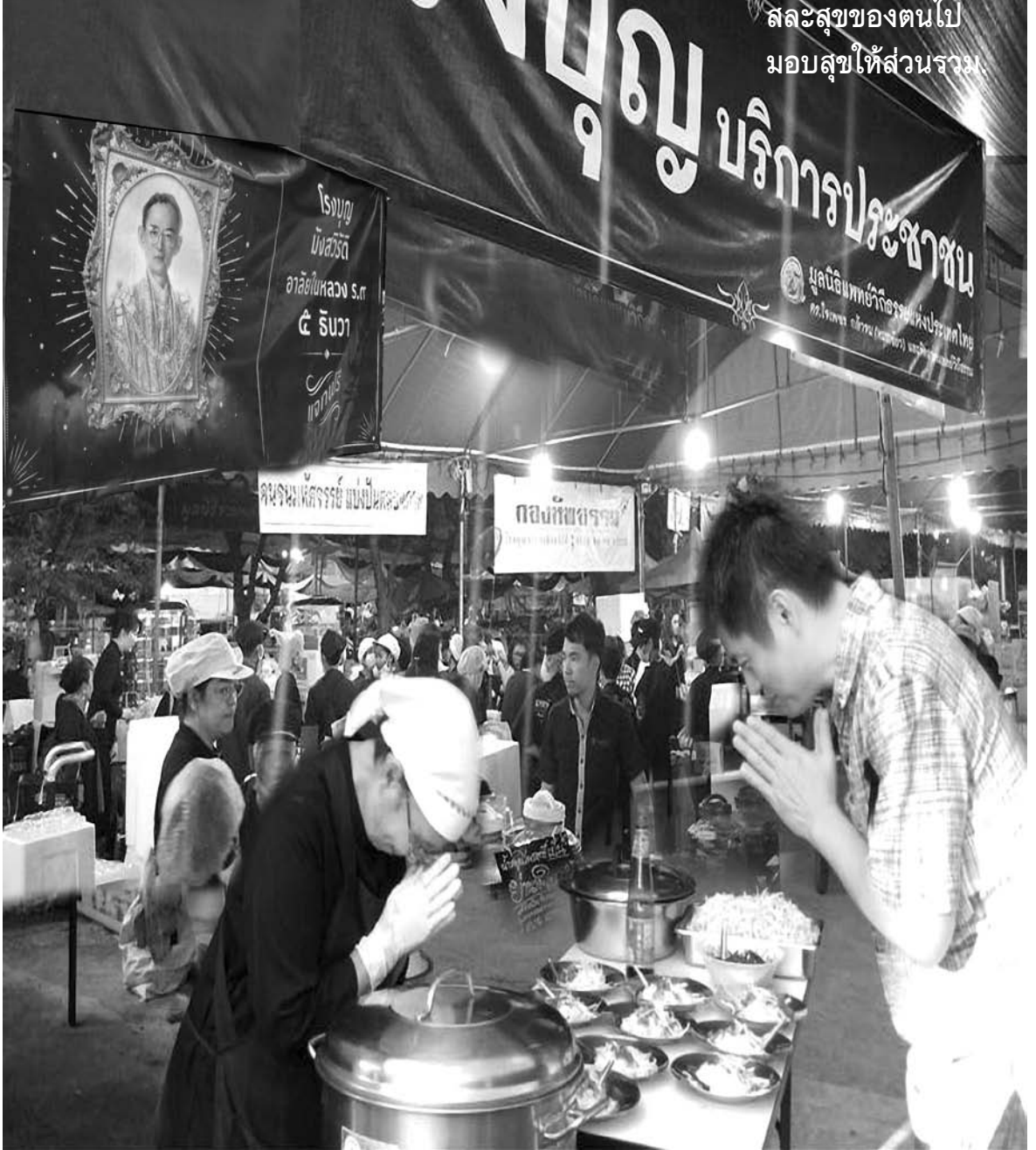
ผู้จะบรรลุ “นิพพาน” จึงต้องปฏิบัติมี “เวทนา” เป็น “กรรมฐาน” ถ้าไม่มี “เวทนา” เป็น “กรรมฐาน” ไปมีวิธีแต่อื่น ๆ เป็น “กรรมฐาน” ก็ อาจจะ “วาง” สิ่งต่าง ๆ นั้นได้ แต่ “วางสุข-วาง ทุกข์” ไม่ได้ เพราะไม่ “รู้จักรู้แจ้งรู้จริงอาการ ของเวทนา” แล้วจะดับ “ความรู้สึกหรือเวทนา” ที่มันเท่านั้นเป็น ตัวสุขตัวทุกข์ได้ ยิ่งงั้นเล่า?

แล้วจะไปเรียนกันในที่ ๆ “ไม่ใช่ความ รู้สึก” หรือหลงไปมีแต่ “ทำใจตน” (มนสิการิต) ให้ “ไม่มีความรู้สึก” โดยการสะกดจิตเข้าไป จน “ดับสนิทไม่รู้สึก” หรือ “ไม่ให้นึกไม่ให้คิด ใด ๆ” กันตรง ๆ ดี ๆ ซึ่งเป็นการปฏิบัติแบบ “สะกดจิต” (hypnotize หรือ meditation) จะรู้อะไร?

เห็นไหมว่า มัน “ไม่ใช่การวิจัย” (analysis) จิตวิตก (จิตดำริ) - จิตวิจาร์ (จิตมีพฤติกรรม) - เลยแต่ อย่างใด มันมีแต่ “สะกดจิต” (hypnotize) กัด เข้าไป ๆ ช่ม ๆ ๆ ๆ ให้เป็น “หนึ่ง” (เอกธรรม) ชนิด ที่ไม่ได้มีลักษณะ “การวิจัย” หรือแยกแยะ “กายในกาย-เวทนาในเวทนา-จิตในจิต-ธรรม ในธรรม” จนกระทั่งสามารถรู้แจ้งรู้จริง จิต ๘๙ เจตสิก ๕๒ รูป ๒๘ เป็นต้น อย่าง เป็น “กระบวนการ” (process) เลยแต่อย่างใด

๗ อ่านต่อฉบับหน้า

© ดีแม่มีเพียงหนึ่ง
สุดซาบซึ้งถึงใจ
สละสุขของตนไป
มอบสุขให้ส่วนรวม

ผู้กล้าเสียสละ

(อัมพชาดก)

พราหมณ์

ผู้หนึ่งเป็นชาวนคร
สาวตีในแคว้นโกศล เขาได้บวชถวายชีวิตอยู่ใน
พระพุทธศาสนา

เมื่อบวชแล้ว ก็ได้ประพฤติวัตร (ข้อปฏิบัติ)
ต่างๆอย่างจริงจัง ทั้งอาจริยวัตร (กิจที่ลูกศิษย์ควร
ปฏิบัติต่ออาจารย์) อุปัชฌายวัตร (กิจที่ผู้ได้บวชพึง
กระทำแก่อุปัชฌาย์ผู้นำเข้าหมู่อุปสมบทให้) แม้การ
ตั้งน้ำตมน้ำใช้ ทั้งวัตรในโรงอุโบสถ วัตรในเรือนไฟ
เป็นต้น ก็กระทำเป็นอย่างดี กระทั่งพยายามกระทำ
ให้บริบูรณ์ในมหาวัตรทั้ง ๑๔ และชั้นธวัตรทั้ง ๘๐
ไม่ว่าจะเป็นการกวาดวิหาร กวาดบริเวณโรงตึกทาง
ไปวิหาร แจกจ่ายน้ำตมแก่ผู้คนที่ทั้งหลาย

ด้วยพฤติกรรมดังนี้ หมูชนจึงเลื่อมใสในความ
สมบูรณ์ด้วยวัตรของท่าน ต่างพากันถวายภัตร
(อาหาร)ประจำ ประมาณวันละ ๕๐๐ ราย ลาก
และสักการะเป็นอันมากจึงบังเกิดขึ้นแก่สงฆ์
การเป็นอยู่อย่างผาสุกเกิดแล้วแก่ภิกษุทั้งหลาย
เพราะอาศัยท่านนั่นเอง

อยู่มาวันหนึ่ง หมูภิกษุสงฆ์คุยกันถึงเรื่องนี้ใน
ธรรมสภา เมื่อพระศาสดาทรงทราบแล้ว ก็ตรัสว่า

“ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย มิใช่แต่ในบัดนี้เท่านั้น แม้
ในปางก่อนภิกษุนี้ก็เคยเป็นผู้ซึ่งพร้อมด้วยวัตร
ช่วยเหลือผู้อื่นให้สุขสำราญเป็นอันมากมาแล้ว”

ได้ทรงนำเรื่องราวในครั้งนั้น มาตรัสเล่าแก่
เหล่าภิกษุ .....

ใน

อดีตกาล มีพราหมณ์ผู้หนึ่งเกิดใน
ตระกูลอุทิจจพราหมณ์(พราหมณ์ตระกูลสูง) ครั้น
เติบโตเจริญวัยแล้ว ได้ออกบวชเป็นฤๅษี (นักบวช
ผู้บำเพ็ญพรตแสวงธรรม) มีบริวารอยู่ถึง ๕๐๐
บำเพ็ญเพียรกันที่เชิงเขาในป่าหิมพานต์ (ป่าหนาว
แถบเหนือของอินเดีย)

คราวนั่นเอง ในป่าเกิดความแห้งแล้งอย่าง
รุนแรง น้ำตมในที่บริเวณนั้นแห้งขาดหายไปเกือบ
หมด เหล่าสัตว์ป่าทั้งหลายเมื่อขาดน้ำตม ต่างก็ได้
รับความยากลำบากแสนสาหัส

ก็ในบรรดาฤๅษีในป่านั้น มีฤๅษีตนหนึ่ง เมื่อ
ได้พบเห็นความทุกข์ยากกระวนกระวายของสัตว์

ป่าทั้งหลายแล้ว อดเมตตาสงสารมิได้ จึงลงมือ
ตัดต้นไม้มาทำเป็นราง เทียวไปแสวงหาตมที่
ใสราง ให้เป็นที่ตมกินแก่สัตว์ทั้งหลาย

ฝูงสัตว์จำนวนมากจึงมารวมกันตมน้ำที่ตรง
นั้น แต่ฤๅษีแม้จะตมน้ำมาเท่าไร ก็ไม่เพียงพอ
แก่ความต้องการเลย ทำให้แม้แต่โอกาสที่ฤๅษี
จะไปแสวงหาอาหารของตน ก็ไม่มีเวลา ท่าน
ต้องถึงกับอดอาหาร เพื่อคอยตมน้ำอยู่นั่นเอง

ฝูงสัตว์เหล่านั้นตัวที่ฉลาดจึงคิดขึ้นว่า
“พระฤๅษีนี้เพียรตมน้ำตมให้แก่พวกเรา จนไม่
ได้ไปหาพืชผักผลไม้ให้แก่ตัวเอง ต้องเหน็ดเหนื่อย
อ่อนเพลียอย่างยิ่ง เพราะอดอาหาร ไม่ช้าจะต้อง
หมดเรี่ยวแรงเป็นแน่ ฉะนั้นเห็นที่พวกเราจะต้อง
ทำการกำหนดกันเสียแล้ว”

สัตว์เหล่านั้นจึงปรึกษากันตั้งกติกากัน
“ตั้งแต่บัดนี้ หากผู้ใดมาตมน้ำที่นี้ จะต้อง
คาบผลไม้มาด้วย ตามสมควรแก่กำลังของตน”

นับแต่นั้นมา สัตว์ป่าแต่ละตัวก็พยายามคาบ
ผลไม้อร่อย เช่น ผลมะม่วง ขนุน เป็นต้น เอามา
ตามกำลังความสามารถของตน เพื่อมอบให้ฤๅษี
เพียงผู้เดียว ซึ่งผลไม้กองรวมกันเข้าแล้ว ประมาณ
เทียบเท่าบรรทุกได้เต็มสองเล่มเกวียนครึ่งทีเดียว
ผลไม้มากมายประมาณนี้ ทำให้แม่ฤๅษีทั้ง ๕๐๐ ก็
พลอยได้ขบขันกันทั่วถึง แล้วยังเหลือทิ้งเสียไปอีกเป็นอัน
มาก ฤๅษีผู้เป็นอาจารย์เห็นอย่างนี้แล้ว ก็อุทานขึ้นมาว่า

“อาศัยเพียงฤๅษีผู้ถึงพร้อมด้วยการเสียสละ
แค่ผู้เดียว ก็สามารถช่วยฤๅษีทั้ง ๕๐๐ ให้ยังอัตภาพ
(ชีวิต)ไปได้ โดยไม่ต้องไปหาผลไม้จากที่ใดเลย

บุรุษผู้เป็นบัณฑิตจึงควรพยายามร่ำไป ไม่
ควรเบื่อหน่าย จงดูผลแห่งความพยายามเกิด
ผลไม้มากมายที่มีให้บริโภคนี่ ก็ด้วยความ
พยายามทั้งนั้น ไม่ใช่ของที่มีมาได้เองเลย”

.....
พระศาสดาทรงเล่าชาดกนี้จบแล้ว ก็ทรงกล่าวว่า
“ฤๅษีผู้เสียสละในครั้งนั้น ได้มาเป็นภิกษุ
ผู้ถึงพร้อมด้วยวัตรนี้เอง ส่วนฤๅษีผู้เป็น
อาจารย์ ก็คือเราตถาคตในบัดนี้” ☸

(พระไตรปิฎกเล่ม ๒๗ ข้อ ๑๒๔ อรรถกถาแปลเล่ม ๕๖ หน้า ๔๘๐)

บทความพิเศษ

● พิมพ์วิวัฒน์ ชูโต

● ต่อจากฉบับที่ ๓๑๗

ในสถานการณ์ปัจจุบัน ประเทศไทยย่อมตกเป็นเป้าหมายของการถูกบีบให้ยอมให้ต่างชาติเช่าหรือซื้อที่ดิน ทั้งเพื่อทำกำไรและเพื่อปลูกพืชอาหาร สำหรับการส่งกลับไปบริโภคในประเทศที่เช่าหรือซื้อที่ดิน กลุ่มคนที่จะร่วมมือกับต่างชาติในเรื่องนี้ ได้แก่ นักการเมืองและนายทุนสามัญ

ทำไมต้องรู้ทัน?

ตอน การล่าอาณานิคมใหม่ (Neo-colonization)

องค์การสหประชาชาติประเมินว่า จำนวนประชากรของโลกจะเพิ่มเป็นกว่า ๙ พันล้านคนในปี ค.ศ. ๒๐๕๐ (พ.ศ. ๒๕๕๓) การเพิ่มขึ้นจำนวนมากจะเกิดขึ้นในแอฟริกา เอเชียและอเมริกาใต้ ในขณะที่จำนวนของชาวยุโรปจะลดลงจากประมาณ ๕๐๐ ล้านคนในปัจจุบันเป็นประมาณ ๔๔๔ ล้านคน อย่างไรก็ตาม โดยรวมการผลิตอาหารของโลกต้องเพิ่มขึ้นร้อยละ ๕๐ เพื่อให้พอเพียงกับความต้องการในเวลานั้น และคาดว่าราคาของธัญพืชและเนื้อสัตว์จะสูงขึ้นร้อยละ ๒๐ และ ๓๐ ตามลำดับเนื่องจากความต้องการที่สูงขึ้น สำหรับราคาอาหารในปี พ.ศ. ๒๕๕๓ นั้นน่าจะสูงขึ้นจนเกินจินตนาการ

โทมัส โรเบิร์ต มัลทัส (ค.ศ. ๑๗๖๖ - ๑๘๓๔) เป็นบาทหลวงของโบสถ์แห่งหนึ่งทางตอนใต้ของ

กรุงลอนดอน ในระยะ ๓ ปี เขาทำพิธีทางศาสนา ให้เด็กเกิดใหม่ ๕๗ คน และผู้เสียชีวิต ๑๒ คน และนั่นเป็นแรงบันดาลใจให้เขาเขียนทฤษฎีพลเมืองไว้ในหนังสือ “Essay on the Principles of Population” ในปี ค.ศ. ๑๗๙๘ (พ.ศ. ๒๓๔๑) เขากล่าวว่าจำนวนประชากรที่มากเกินไปจะคุกคามสังคมมนุษย์ ประชากรจะเพิ่มขึ้นเป็น “ทวีคูณ” จาก ๑ เป็น ๒ เป็น ๔ เป็น ๘ เป็น ๑๖ และเพิ่มขึ้นเรื่อยๆ แต่การผลิตอาหารไม่สามารถเพิ่มขึ้นในลักษณะดังกล่าวได้ ในที่สุดความอดอยากยากแค้น โรคระบาด และสงครามแย่งชิงอาหารจะเป็นสิ่งที่หลีกเลี่ยงไม่ได้อีกต่อไป

อย่างไรก็ตาม ทฤษฎีของ โทมัส โรเบิร์ต มัลทัส ไม่ได้เกิดขึ้นในความเป็นจริง แม้ประชากรโลกจะเพิ่มขึ้นอย่างรวดเร็วหลังการปฏิวัติอุตสาหกรรม

การพัฒนาเทคโนโลยีได้ก่อให้เกิด “การปฏิวัติเขียว” (Green Revolution) ระหว่างทศวรรษ ๑๙๖๐-๑๙๗๐ (๒๕๐๓-๒๕๑๓) เมล็ดพันธุ์คุณภาพสูง (ต้องการน้ำ ปุ๋ย และเคมีเกษตรมาก) การชลประทาน ปุ๋ยเคมีและยาปราบศัตรูพืชได้ช่วยให้ชาวโลกรอดพ้นจากความอดอยาก แต่ก็ทำให้ดินเสื่อม แหล่งน้ำเหือดแห้งและสิ่งแวดล้อมถูกทำลายอย่างหนัก ในความขาดแคลนอาหารครั้งใหม่ เทคโนโลยีที่เคยใช้อย่างได้ผลจึงไม่น่าจะเพิ่มผลผลิตได้มากนัก องค์การอาหารและการเกษตร (Food and Agriculture Organization-FAO) ประเมินว่า การผลิตอาหารจะเพิ่มขึ้นเฉลี่ยปีละ ๑.๗ เปอร์เซ็นต์ ตลอด ๑๐ ปีข้างหน้าซึ่งต่ำกว่าการเพิ่มร้อยละ ๒.๖ ตลอด ๑๐ ปีที่ผ่านมา

การรอดจากวิกฤติทางด้านอาหารมาได้ด้วยการปฏิวัติเขียวไม่ได้ช่วยให้มนุษย์ตระหนักถึงข้อจำกัดของระบบโลกทางด้านกายภาพ (physical) ชีวภาพ (biological) และเคมี (chemical) แต่อย่างไรระหว่างปี พ.ศ.๒๕๓๓-๒๕๔๔ ประชากรของโลกเพิ่มขึ้นสองเท่าจาก ๒.๖ พันล้านคนเป็น ๖.๗ พันล้านคน ในเวลาเดียวกัน เศรษฐกิจของโลกเพิ่มมูลค่าจาก ๖.๗ ล้านล้านดอลลาร์เป็นกว่า ๔๔ ล้านล้านดอลลาร์ จำนวนรถยนต์เพิ่มขึ้น ๑๐ เท่า การใช้เชื้อเพลิงจากฟอสซิลเพิ่มขึ้น ๗.๕ เท่าและการใช้น้ำเพิ่มขึ้น ๓ เท่า คนฐานะดี ๑.๗ พันล้านคนซึ่งมีสัดส่วนร้อยละ ๒๗ ของโลกบริโภคสินค้าและบริการเพิ่มขึ้นกว่า ๑๐ เท่า เมื่อถึงปี ค.ศ. ๒๐๐๒ (พ.ศ.๒๕๔๕) มนุษย์ได้บริโภคทรัพยากรเกินจุดที่โลกสามารถจะฟื้นฟูได้ไปแล้วประมาณ ๒๐ เปอร์เซ็นต์ นั่นหมายความว่าเรากำลังล่องเล่เมดิทอเรเนียนที่คนรุ่นต่อไปจะใช้ในการดำรงชีพตามปกติ มูลนิธิสัตว์ป่าโลก (World Wildlife Fund) ได้ติดตามผลกระทบที่มนุษย์กระทำต่อโลกและพบว่าคุณภาพของป่า น้ำ มหาสมุทรและระบบนิเวศบนฝั่งทะเลได้เสื่อมทรามลงร้อยละ ๓๗ ระหว่างปี ค.ศ. ๑๙๗๐-๒๐๐๐ (พ.ศ.๒๕๑๓-๒๕๔๓) ดัชนีความยั่งยืนของระบบโลกจะไม่มีโอกาสลดลง

เหลือศูนย์เพราะมนุษย์จะสูญพันธุ์ไปก่อนถึงเวลานั้น หรือไม่ก็ต้องเหลือเพียงจำนวนที่โลกจะฟื้นฟูตนเองได้อีกครั้ง

ในเดือนมีนาคมของปี พ.ศ. ๒๕๕๔ ดัชนีราคาอาหารขององค์การสหประชาชาติชี้ว่า ราคาอาหารในโลกได้พุ่งขึ้นไปอยู่ในระดับสูงที่สุดในประวัติศาสตร์ ตลอดเวลา ๘ เดือนก่อนถึงเดือนดังกล่าวราคาอาหารได้เพิ่มสูงขึ้นอย่างต่อเนื่องในขณะที่ผลการเพาะปลูกลดต่ำลง นั่นทำให้บรรดารัฐบาลในตะวันออกกลางแสดงความกังวลและอาหารกลายเป็นพลังที่ขับเคลื่อนการเมืองของโลก ข้อสำคัญก็คือปรากฏการณ์เช่นนี้กำลังจะกลายเป็นสิ่งที่เกิดเป็นปกติในอนาคต

จนถึงปลายศตวรรษที่ ๒๐ การขึ้นราคาของอาหารตามมาด้วยการลดราคาซึ่งถือว่าเป็นไปตามวงจรปกติ ในอดีตการสูงขึ้นของราคาอาหารมักเป็นผลจากภัยพิบัติทางธรรมชาติ เช่น ความแห้งแล้ง น้ำท่วมหรืออื่นๆ อย่างไรก็ตาม ราคาอาหารที่พุ่งสูงขึ้นในปัจจุบันเกิดจากความต้องการที่เพิ่มขึ้น แต่การเพิ่มผลผลิตทำได้ยากขึ้น ในแต่ละคำคนโลกมีคนที่ไร้อาหารเพิ่มขึ้น ๒๑๙,๐๐๐ คน หรือเพิ่มขึ้นประมาณ ๘๐ ล้านคนต่อปี ที่น่าตระหนกก็คือพื้นที่เพาะปลูกและผลผลิตสำรอง เช่นอ้อยและข้าวโพดได้ถูกนำไปใช้ผลิตพลังงานทดแทน

ปัญหาประชากรของโลกที่เพิ่มขึ้น และการไม่สามารถขยายพื้นที่เพาะปลูกอาหารได้เป็นเพียงหนึ่งในหลาย ๆ ปัญหาที่โลกต้องเผชิญเท่านั้น ปัญหาอื่นๆ ได้แก่ การกัดกร่อนและความเสื่อมโทรมของดิน การหมดไปของแหล่งน้ำ การขยายตัวของทะเลทราย การถูกทำลายของพันธุ์พืชและพันธุ์สัตว์และการเปลี่ยนแปลงของภูมิอากาศ ปรากฏการณ์เหล่านี้ส่งผลกระทบอย่างใหญ่หลวงต่อการดำรงอยู่ของชาวโลก ตัวอย่างเช่นอุณหภูมิที่สูงขึ้นหนึ่งองศาเซลเซียสในฤดูเพาะปลูกจะให้ผลผลิตด้านการเกษตรลดลงร้อยละ ๑๐ ในปี พ.ศ. ๒๕๕๓ คลื่นความร้อนครั้งใหญ่ในรัสเซีย

ทำให้ผลผลิตการเกษตรของประเทศลดลงร้อยละ ๔๐ และทำให้เกิดไฟไหม้ป่า ๑,๕๐๐ แห่งพร้อม ๆ กัน

ในขณะที่อุณหภูมิของโลกสูงขึ้น แหล่งน้ำของโลกก็กำลังลดลงจากการใช้น้ำมากเกินไปสำหรับการเกษตร แหล่งน้ำทั่วโลกต่างถูกใช้อย่างมาก และรวดเร็วเกินกว่าจะฟื้นฟูตัวเองได้ การปลูกข้าวสาลีของชาวอูคูอารเบียกำลังล่มสลายเพราะแหล่งน้ำใต้ดินที่ใช้ในการชลประทานกำลังเหือดแห้ง ในไม่ช้าชาวอูคูอารเบียจะต้องนำเข้าข้าวสาลีทั้งหมด ธนาคารโลกเปิดเผยด้วยว่า ชาวอินเดีย ๑๗๕ ล้านคนและชาวจีน ๑๓๐ ล้าน ดำรงชีวิตอยู่ด้วยธัญพืชที่ปลูกด้วยน้ำจำนวนมากที่สุดจากแหล่งใต้ดิน ซึ่งเหลือน้อยลงทุกที นอกจากทำลายแหล่งน้ำแล้ว ชาวโลกยังทำลาย “ดิน” ด้วยการใช้ประโยชน์อย่างไม่ถูกต้องด้วย ภาพถ่ายดาวเทียมชี้ให้เห็นว่าพื้นที่ทางตะวันตกของมองโกเลียและตะวันตกเฉียงเหนือของประเทศจีนกำลังกลายเป็นทะเลทรายปีละกว่า ๓,๖๐๐ ตารางกิโลเมตร อารยธรรมสามารถรอดอยู่ได้หากปราศจากแหล่งน้ำมัน แต่ไม่สามารถรอดอยู่ได้หากขาดอาหารและน้ำ

ตั้งแต่ พ.ศ. ๒๔๙๓ ผลผลิตธัญพืชต่อไร่ของโลกเพิ่มขึ้น ๓ เท่า แต่ในปัจจุบันยุคทองดูเหมือนจะสิ้นสุดลงแล้ว เทคโนโลยีต่าง ๆ ที่จำเป็นได้ถูกใช้ แต่ผลผลิตต่อไร่ในญี่ปุ่นไม่ได้เพิ่มขึ้นเลยตลอด ๑๖ ปีที่ผ่านมา ผลผลิตในจีนซึ่งเคยเพิ่มขึ้นก็กำลังเริ่มทรงตัว ประเทศทั้งสองมีสัดส่วนผลิตข้าวถึงร้อยละ ๓๐ ของโลก ขณะเดียวกันผลผลิตข้าวสาลีใน ๓ ประเทศผู้ผลิตรายใหญ่ของยุโรป คือ ฝรั่งเศส เยอรมัน และสหราชอาณาจักรก็ถึงจุดสูงสุดแล้ว

สัญญาอันตรายปรากฏขึ้นในปี พ.ศ. ๒๕๕๐ เมื่อความต้องการอาหารสูงขึ้น ราคาของธัญพืชและถั่วเหลืองเพิ่มขึ้น ๓ เท่า ประเทศที่ส่งออกธัญพืชต่างควบคุมราคาภายในประเทศและจำกัดการส่งออก นั่นทำให้ประเทศที่นำเข้าอาหารต่างตื่นตระหนกและพยายามเซ็นสัญญาซื้อขายระยะยาว ประเทศที่มีฐานะทางการเงินดี เช่น ชาวอูคูอารเบีย เกาหลีและจีนต่างใช้มาตรการใหม่

นั่นคือการซื้อหรือเช่าที่ดินในประเทศอื่นเพื่อทำเกษตรกรรมและส่งผลผลิตกลับประเทศ ดินแดนที่ถูกซื้อหรือเช่าได้แก่ดินแดนในแอฟริกาและอเมริกาใต้ บางประเทศสามารถเช่าที่ดินไว้ได้ในราคาต่ำกว่า ๑ ดอลลาร์ต่อเอเคอร์ (๒.๕ ไร่) ต่อปี ตัวอย่างประเทศที่ขายหรือให้เช่าที่ดินได้แก่ เอธิโอเปีย ในเรื่องนี้หนังสือพิมพ์ “เดอร์สปิเกล (Der Spiegel) ของเยอรมนีได้ลงบทความชื่อ “ลัทธิล่าอาณานิคมใหม่” (The New Colonialism) ซึ่งกล่าวว่า ประเทศซูดานได้ให้ประเทศในตะวันออกกลางและเกาหลีเช่าที่ดิน ๑.๕ ล้านไร่ เป็นเวลา ๙๙ ปี คูเวตได้เช่านาข้าวประมาณ ๘๐๐,๐๐๐ ไร่ในกัมพูชาและอียิปต์วางแผนจะปลูกข้าวสาลีและข้าวโพดกว่า ๕ ล้านไร่ในประเทศอูกันดา

เมื่อปี ค.ศ. ๒๐๐๙ (พ.ศ. ๒๕๕๒) ลีนส์ตูลงสัญญาการซื้อขายและเช่าที่ดินร้อยละ ๑๖ ของจีดีพี บางสัญญาครอบคลุมที่ดินนับล้านเอเคอร์ การวิเคราะห์ของธนาคารโลกในปี ค.ศ. ๒๐๑๐ (พ.ศ. ๒๕๕๓) พบว่าที่ดินทั้งหมดเกือบ ๑๔๐ ล้านเอเคอร์ (๓๕๐ ล้านไร่) ได้ตกอยู่ภายใต้สัญญาซื้อขายหรือเช่า ข้อสำคัญคือการซื้อหรือเช่าที่ดินทำให้เจ้าของสัญญาได้แหล่งน้ำในที่ดินนั้น ๆ ด้วย สัญญาดังกล่าวอาจก่อปัญหาความขัดแย้งมากมายในอนาคต เพราะหลายข้อตกลงได้ทำกันอย่างลับๆ และมักเป็นที่ดินที่คนในท้องถิ่นใช้ประโยชน์อยู่แล้ว โดยไม่มีการออกเอนดทั้ง ๆ ที่พวกเขาทำมาหากินมาหลายชั่วอายุคน ในปี ค.ศ. ๒๐๐๗ (พ.ศ. ๒๕๕๐) จีนได้ตกลงเช่าที่ดิน ๒.๕ ล้านเอเคอร์ (๖.๒๕ ล้านไร่) จากรัฐบาลฟิลิปปินส์เพื่อผลิตอาหารส่งกลับไปจีน แต่รัฐบาลฟิลิปปินส์ต้องระงับข้อตกลงเมื่อข่าวในเรื่องการเช่าได้รั่วไหลไปถึงชาวนาในตามากัสกา ความโกรธแค้นของประชาชนส่งผลให้รัฐบาลต้องหลุดจากอำนาจและข้อตกลงที่รัฐบาลให้บริษัทเดวูลอจิสติกส์ของเกาหลีใต้เช่าที่ดินกว่า ๓ ล้านเอเคอร์ (๗.๕ ล้านไร่) ต้องถูกยกเลิก

ความจริงการเช่าหรือซื้อที่ดินในประเทศกำลัง

พัฒนาเป็นธุรกิจที่เสี่ยง อาหารถูกผลิตส่งออก ไปสู่ดินแดนที่ห่างไกลในขณะที่คนพื้นเมืองต้อง ทิวโหย ชาวบ้านที่โกรธแค้นอาจทำลายอาหาร ในไซโล เครื่องมือและเครื่องจักรกลการเกษตร ก็ถูกทำลายได้ง่าย การขนส่งอาหารไปสู่ท่าเรือ เพื่อการส่งออกอาจถูกขัดขวาง รัฐบาลที่ทำให้ ชาวไร่ชาวนาสูญเสียที่ดินอาจถูกคว่ำบาตร และ ความขัดแย้งระหว่างประเทศผู้ลงทุนและประเทศ เจ้าของพื้นที่ข่มขู่ที่ทะเลาะกัน อย่างไรก็ตาม ข้อตกลงในเรื่องนี้มีมูลค่าการลงทุนประมาณ ๕๐ พันล้านดอลลาร์ได้ลุล่วงไปแล้ว แต่คาดว่าจะใช้ เวลาหลายปีกว่าจะเห็นผลเพราะประเทศยากจนที่ อยู่ในสัญญาต่างขาดแคลนโครงสร้างพื้นฐาน เช่น ถนน เครื่องมือ เครื่องจักร ระบบการซ่อมแซม ยุงฉาง ฯลฯ ธนาคารโลกซึ่งว่าร้อยละ ๓๗ ของ สัญญาเท่านั้นที่จะเป็นการผลิตอาหาร ส่วนใหญ่ เป็นการผลิตไบโอดีเซลและอื่นๆ แม้โครงการเหล่านี้ จะช่วยเพิ่มการผลิต แต่คำถามก็คือใครจะเป็นผู้ ได้รับประโยชน์?? โครงการใหญ่ๆเช่นนี้ส่วนใหญ่ จะใช้เครื่องมือเครื่องจักรขนาดใหญ่ คนพื้นเมือง อาจได้รับการจ้างงานบ้างเท่านั้น ประเทศอย่าง โมซัมบิกและซูดานจะต้องเผชิญกับพื้นที่การเกษตร ที่น้อยลงสำหรับคนพื้นเมืองที่ยากจน ในที่สุด การ ไล่ล่าที่ดินของประเทศร่ำรวยจะนำไปสู่การเผชิญ หน้าที่ร้ายแรงยิ่งกว่าการไล่ล่าน้ำมัน??

เมื่อเดือนมกราคม พ.ศ.๒๕๕๔ การแข่งขัน แข่งชิงแหล่งอาหารได้เริ่มขึ้นอย่างเห็นได้ชัด เกาหลีใต้ซึ่งต้องนำเข้าร้อยละ ๔๐ ของธัญพืช ทั้งหมดที่บริโภค ได้ตั้งบริษัทที่มีหน้าที่เฉพาะในเรื่องนี้ขึ้นที่เมืองซึคาโกของสหรัฐฯ เพื่อจัดซื้อ ธัญพืชโดยตรงจากเกษตรกรอเมริกัน บริษัท พร้อมที่จะเซ็นสัญญาระยะยาวเพื่อซื้อข้าวสาลี ข้าวโพดและถั่วเหลืองจำนวนมากในราคาที่กำหนด จีน ญี่ปุ่น ซาอุดีอาระเบียและประเทศผู้นำเข้า อาหารอื่นๆ อาจไม่อยู่นิ่งเฉยและประพฤติดตาม อย่างเกาหลีใต้อย่างรวดเร็ว ประเทศที่เป็น เป้าหมายของการแข่งขันน่าจะได้แก่แคนาดา

ออสเตรเลีย อาร์เจนตินาและผู้ส่งออกรายสำคัญ อื่นๆ การแข่งขันแย่งชิงอย่างเข้มข้นในเรื่อง แหล่งอาหารในอนาคตจะทำให้ความร่วมมือกัน ของประเทศต่างๆตั้งแต่หลังสงครามโลกสิ้นสุดลง ประชาชนในประเทศยากจนที่ถูกแย่งที่ดินไปจะตก อยู่ในสภาพเลวร้ายยิ่งขึ้น

“โครงการอาหารเพื่อโลก”(World Food Program-WFP) ขององค์การสหประชาชาติมีงบประมาณปีละ ๔ พันล้านดอลลาร์และปฏิบัติงาน อยู่ใน ๗๐ ประเทศทั่วโลก อย่างไรก็ตาม ยังไม่มีความร่วมมือและประสานงานระดับสากลในการ แก้ปัญหา“ความขาดแคลน”อาหารที่กำลังจะมาถึง โลกไม่ได้กำลังเผชิญกับปัญหาในเรื่องอาหาร เท่านั้น แต่ยังเผชิญกับปัญหาโลกร้อนด้วย การ เอาใจใส่เพียงในเรื่องนโยบายการเกษตรย่อม ไม่เพียงพอ แต่ต้องเอาใจใส่อย่างบูรณาการทั้งในเรื่องพลังงาน ประชากรและแหล่งน้ำซึ่งส่งผลกระทบต่อการผลิตอาหารด้วย ข้อสำคัญก็คือ ความร่วมมือและการประสานงานในเรื่องนี้ต้อง ลงมือทำทันทีก่อนที่จะวิกฤติในเรื่องอาหารจะกลายเป็นเรื่องที่เกิดขึ้นอย่างถาวร

ในสถานการณ์ปัจจุบัน **ประเทศไทยย่อมตก เป็นเป้าหมาย**ของการถูกบีบให้ยอมให้ต่างชาติ เช่าหรือซื้อที่ดินทั้งเพื่อทำกำไรและเพื่อปลูกพืช อาหารสำหรับการส่งกลับไปบริโภคในประเทศที่ เช่าหรือซื้อที่ดิน **กลุ่มคนที่จะร่วมมือกับต่างชาติ ในเรื่องนี้ได้แก่นักการเมืองและนายทุนสามานย์** คนไทยจำนวนมากไม่มีที่ดินทำกินในขณะที่คน กลุ่มเล็กๆ ครอบครองที่ดินส่วนใหญ่ของประเทศ และคนอีกจำนวนมากในชนบทที่เป็นเหยื่อของ หนี้สินกำลังสูญเสียที่ดินทำกินให้ธนาคารซึ่ง ร้อยละ ๘๐ เป็นของต่างชาติ คนในกลุ่มหลังจำนวนมากซึ่งเป็น“รากแก้ว”ของประเทศถูกปลุกเร้าให้ ตกอยู่ในกับดักของ“บริโภคนิยม”และ“การเป็น หนี้” จนต้องสูญเสียที่ดินและกลายเป็น“ลูกจ้าง”ใน ไร่นาของตัวเองหรือในเมือง เมื่อการไร้ที่ทำกิน ขยายตัว การรุกป่าก็จะขยายตัวซึ่งจะตามมาด้วย

อุทกภัยที่รุนแรงขึ้นเป็นเงาตามตัว และที่จะตามมาอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้คือความขัดแย้งทางสังคมที่จะรุนแรงขึ้นตามอุณหภูมิของโลกที่สูงขึ้น

ในสังคมตะวันตก นายทุนที่เห็นแก่ประโยชน์ส่วนตัวและพรรคพวก ทำทุกอย่างได้เพื่อเงินและผลประโยชน์ ชอบเอาเปรียบโดยไม่สนใจใยดีในสังคมประเทศชาติหรือมนุษยธรรมจะถูกเรียกว่า “นายทุนโจร”(robber baron) คำคำนี้ถูกใช้เป็นครั้งแรกในอังกฤษสมัยปฏิวัติอุตสาหกรรมในสหรัฐอเมริกา สมัยเป็นอาณานิคม “นายทุนโจร” ชาวอังกฤษเป็นที่เกลียดชังของชาวอาณานิคม แต่หลังประกาศอิสรภาพและหลังสงครามกลางเมือง นายทุนโจรอเมริกันเองก็เริ่มเข้าสู่อำนาจทางการเมืองจนปัจจุบัน สำหรับประเทศไทย นายทุนชนิดนี้ถูกเรียกว่า “นายทุนสามัญ” โดย ดร.ณรงค์ เพชรประเสริฐ ของคณะเศรษฐศาสตร์ จุฬาฯ ๕

อ้างอิง

๑. Fred Pearce, “People Quake”. Transworld Publishers, London, 2010, เฟรด เพียร์ซ เขียนหนังสือขายดีมาแล้วหลายเล่ม เขาเชี่ยวชาญทางสิ่งแวดล้อมและการพัฒนาที่ยั่งยืน เขาเขียนบทความให้นิตยสาร New Scientist, Guardian, Independent ฯลฯ เขาได้รับรางวัลด้านสื่อมวลชนของอังกฤษหลายรางวัล

๒. Lester Brown, “The New Geopolitics of Food,” FP Magazine (Foreign Policy), Carnegie Endowment, May-June 2011, เลสเตอร์ บราวน์ เป็นอดีตผู้อำนวยการ “สถาบันเฝ้าระวังโลก” (Worldwatch Institute) เขาเตือนในเรื่องการขาดแคลนอาหารและการแย่งชิงพื้นที่เพาะปลูกที่กำลังจะเกิดขึ้น

๓. Walden Bello, “The Food Wars”, Verso, London, 2009 วอลเดน เบลโล เป็นศาสตราจารย์ชาวฟิลิปปินส์ที่มีชื่อเสียงในด้านการต่อสู้เพื่อความ เป็นธรรมในระดับโลก เขาสอนวิชาสังคมวิทยาที่ University of Philippines และ State University of New York

ตลอดทั้งเดือนธันวาคม บรรยากาศที่ท้องสนามหลวงยังคงเต็มไปด้วยผู้คนมากมาย ที่ต่างทยอยเดินทางเข้ามากราบสักการะพระบรมศพของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวในพระบรมโกศกันอย่างเนืองแน่น ไม่ขาดสาย เช่นเดียวกับในวันที่ ๕ ธันวาคม ๒๕๕๙ ซึ่งเป็นวันพ่อแห่งชาติ แม้ปีนี้จะไม่มีการ “พ่อ” ที่เป็นรูปธรรมกายชั้นรั้งเช่นทุกปีที่ผ่านมา ทว่าทางนามธรรม พ่อก็ยังคงอยู่กับพลกนิกรชาวไทยเสมอ ทั้งคำสอน แบบอย่าง แนวทางที่พ่อทรงประทาน พร่ำสอนจะเป็นเสมือนตัวแทนของพ่อ ที่ลูกคนใดได้ประพฤติปฏิบัติตาม ก็จะเป็นลูกที่ดีของพ่อเสมอไป และเสมือนมีพ่อสถิตอยู่ในหัวใจไปตลอดกาล

ในวันที่ ๕ ธันวาคมของทุก ๆ ปีชาวอโศกจะพร้อมใจกันทำความดีด้วยการปฏิบัติบูชา โดยฝึกฝนการเป็นผู้ให้ ผู้เสียสละตามรอยเท้าพ่อของแผ่นดินด้วยตั้งโรงบุญ แจกอาหารมังสวิรัติน้ำทิพย์ถวายแด่พระราชาทุกองค์แด่พระบาทสมเด็จพระ-

ประชาชนชาวไทยได้รวมใจกันสานต่อสิ่งที่พ่อทำ
เพื่อทำให้วันที่ “๕ ธันวาคม” ของทุกปี
เป็นวันที่ลูก ๆ ชาวไทยพร้อมถวายใจภักดี
ด้วยรักและสำนึกในพระมหากรุณาธิคุณของพ่อ
ที่มีต่อทั้งพสกนิกรชาวไทยและมวลมนุษยชาติ

จากผืนฟ้าจรดพื้นดิน ด้วยราชประชาสมาสัย ของพระราชากับประชาชน

ประมิมทรมหาภูมิพลอดุลยเดชฯ “พ่อ” ผู้เป็นแบบ
อย่างของผู้ให้ ผู้เสียสละ

การ “ปฏิบัติบูชา” คือ น้อมนำการกระทำ
และคำที่พ่อทรง “พร่ำสอน-พร่ำบอก” มายาวนาน
ตลอด ๗๐ ปี ไปประพฤติ-ปฏิบัติตามนั้นให้
สม่ำเสมอ ซึ่งในวันที่ ๕ ธันวาคม ๒๕๕๙
นอกจากจะเป็นวันคล้ายวันพระราชสมภพ
ของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวแล้ว ยังเป็น
วันดินโลกอีกด้วย ทำให้ฉันนึกถึงพระมหากรุณาธิคุณ
ผู้มีลูนันดรศักดิ์เปรียบเสมือนฟ้า ทว่าพระองค์
ได้โน้มฟ้ามาสู่ผืนดิน จนไม่มีเส้นกั้นเขตแดนแห่ง
ความรักระหว่างพระราชากับประชาชน ด้วย
พระราชกรณียกิจน้อยใหญ่มากมายที่ทรงปฏิบัติอยู่

มิเว้นวาง เพื่อที่จะได้ใกล้ชิดพสกนิกร ได้ช่วยเหลือ
พัฒนาพื้นที่นั้น ๆ ให้เจริญขึ้น หรือเพียงแค่เสด็จเยี่ยม
เยียน ณ พื้นที่ใด ก็ทรงเป็นมิ่งขวัญและกำลังใจล้นพัน
ต่อประชาชน

แม้วันนี้พระองค์จะเสด็จสู่สวรรคาลัย แต่
ประชาชนชาวไทยได้รวมใจกันสานต่อสิ่งที่พ่อทำ เพื่อ
ทำให้วันที่ “๕ ธันวาคม” ของทุกปี เป็นวันที่ลูก ๆ
ชาวไทยพร้อมถวายใจภักดี ด้วยรักและสำนึกใน
พระมหากรุณาธิคุณของพ่อที่มีต่อทั้งพสกนิกร
ชาวไทยและมวลมนุษยชาติ ตั้งในหลวง ร.๙ ที่ทรง
มอบความรักที่ยิ่งใหญ่แด่มวลมนุษยชาติตลอดมา
จนเป็นที่ประจักษ์แก่สายตาชาวไทยและชาวโลก
จนเกิดปรากฏการณ์พลังแห่งความรักที่ประชาชน

จะสานต่อความรักจากพระองค์ ด้วยการมอบความรักนั้นต่อผู้อื่น ต่อเพื่อนมนุษย์ต่อ ๆ ไป ด้วยการทำความดี เสียสละตามรอยเท้าพ่อ ให้ความรักนั้นกว้างไกลแผ่กระจายไปอย่างไม่มีที่สิ้นสุด

ซึ่งต่อมาในวันที่ ๑๒ ธันวาคม ๒๕๕๙ ที่ท้องสนามหลวงก็มีกลุ่มชนเผ่าพื้นเมืองและชาติพันธุ์จากทั่วประเทศมาราบลึกการะพระบรมศพพ่อหลวง พ่อผู้เป็นดังฝันฟ้าที่โน้มลงมาสู่ผืนดินด้วยสายธารแห่งพระเมตตาสู่ชาวชนเผ่าในพื้นที่สูงอยู่ห่างไกล แต่อยู่ใกล้พ่อหลวงด้วยการดำเนินตามรอยพระบาทของพระองค์

น้ำพระทัยเมื่อครั้งได้ทรงมอบชีวิตใหม่ให้ชาวชนเผ่าพื้นเมืองจากกลุ่มชาติพันธุ์ต่าง ๆ ทั่วประเทศยังคงประทับตรึงอยู่ในใจมิเสื่อมเลือนชนเผ่าพื้นเมืองจากกลุ่มชาติพันธุ์ต่าง ๆ ทั่วประเทศ น้อมสำนึกในพระมหากรุณาธิคุณอย่างหาที่สุดมิได้ วันนี้จึงขอลงจากยอดดอยมาสู่กรุงเทพมหานคร เพื่อมาราบเคารพสักการะพระบรมศพสักครั้งหนึ่งในชีวิต

โดยในวันที่ ๑๐-๑๑ ธันวาคม ๒๕๕๙ ชนเผ่าพื้นเมืองจากกลุ่มชาติพันธุ์ต่าง ๆ ทั่วประเทศ ได้เดินทางด้วยรถโดยสาร และรถไฟขบวนพิเศษไปยังกรุงเทพมหานคร เพื่อเข้ากราบถวายบังคมพระบรมศพพระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดชภายในพระที่นั่งดุสิตมหาปราสาทในพระบรมมหาราชวัง ซึ่งมีชนเผ่าพื้นเมืองจากกลุ่มชาติพันธุ์ที่ต่าง ๆ รวมกันถึง ๔๑ ชนเผ่า เช่น ม้ง, อาข่า, กะเหรี่ยง, มูเซอ, ดาราอั้ง, ไทยทรงดำ, มอญ, คะฉิ่น, ลัวะ และลีซู จากทั่วประเทศกว่า ๕,๐๐๐ คน

กลุ่มชนเผ่าพื้นเมืองต่าง ๆ ได้พักค้างคืนที่สนามม้านางเลิ้ง ด้วยการต้อนรับดูแลจากกลุ่มจิตอาสาทำดีเพื่อพ่อ องค์กรต่าง ๆ ทั้งภาครัฐและเอกชน ชาวโศกหรือชาวกองทัพธรรมก็มีโอกาสเป็นส่วนหนึ่งที่ได้ต้อนรับและดูแลชนเผ่าต่าง ๆ ตั้งแต่ จ.เชียงใหม่ และใน กทม.

รุ่งเช้าวันที่ ๑๒ ธันวาคม ๒๕๕๙ เวลาประมาณ ๐๕.๐๐ น. กลุ่มชาติพันธุ์ต่าง ๆ ได้มารวมตัวกันที่สวนสราญรมย์ เพื่อประกอบพิธีกรรมสักการะตามความเชื่อของแต่ละชนเผ่า เช่น พิธีกรรม

ไฟเปาแคน ซึ่งเป็นพิธีที่พวกเขาตั้งใจลงเสด็จพระเจ้าอยู่หัวในพระบรมโกศผู้เสด็จสู่สวรรคาลัย

ในขณะที่ประกอบพิธีกรรมเมื่อเริ่มเสียงเพลงและเสียงพุดดั่งขลุ่ย หยาดน้ำตาของชาวชาติพันธุ์ก็ไหลพร่างพรูออกมา ด้วยหัวใจแห่งความรักและซาบซึ้งในพระมหากรุณาธิคุณอย่างหาที่สุดมิได้ของพ่อหลวงรัชกาลที่ ๙ ที่พวกเขารักและเทิดทูนสุดหัวใจ

จากเช้าจรดค่ำที่ชนเผ่าพื้นเมืองจากทุกสารทิศเผ่ารอเพื่อเข้าไปกราบสักการะพระบรมศพของพ่อหลวงในพระบรมโกศ อย่างไม่ย่อท้อ นานแค่ไหนก็รอ ดังที่พ่อหลวงเมื่อครั้งมีพระชนม์อยู่ก็มีเคยทรงย่อท้อที่จะไปเยี่ยมเยียนพวกเขาในถิ่นห่างไกล ลำบากแค่ไหนพระองค์ก็เสด็จไปถึง

จากท้องฟ้าที่เคยหม่นสลัวด้วยความทุกข์ยาก แดดแค้นของกลุ่มชาวเขาหลายชนเผ่านับแสนคนที่พลัดบ้าน พลัดถิ่น พลัดเมืองมา กลายเป็นท้องฟ้ากระจ่างแจ่มใสบนแผ่นดินใหม่ที่เต็มไปด้วยความหวัง ความรัก ความเมตตา จากสองพระหัตถ์ของพระเจ้าแผ่นดินไทย กษัตริย์ผู้สูงส่งที่เปรียบเสมือนฟ้า ทว่าผืนฟ้าได้โน้มลงมาจรดผืนดิน ด้วยพระเมตตาอันเปี่ยมล้นของพระองค์ ที่ได้นำความชุ่มชื้นมาสู่หัวใจและความอยู่ดีมีสุขมาสู่ชนเผ่าพื้นเมืองกลุ่มชาติพันธุ์ต่าง ๆ ทั่วประเทศ

การที่ฉันมาอยู่ที่ท้องสนามหลวงทำให้เกิดพลังแห่งความภูมิใจ ดีใจ ซาบซึ้งใจ เกิดความรู้สึกดี ๆ ที่ได้สัมผัสมากมายจนไม่รู้จะหาคำอะไรมาอธิบายแทนได้ ทั้งหมดนี้คือปรากฏการณ์แห่ง **“ความรัก”**

พลังแห่งความรักในประเทศไทยขณะนี้ได้เกิดระเบิดลูกแล้วลูกเล่า เป็นระเบิดที่มีพลังและอานุภาพในการสร้างสรรค์อย่างมหาศาล ด้วยราชประชานุเคราะห์ของพระราชาที่ประชาชน ที่ผืนฟ้าได้น้อมลงมาสู่พื้นดิน นำน้ำใจและความชุ่มชื้นมาสู่พื้นดิน จนเป็นแผ่นดินที่ชุ่มฉ่ำและอุดมสมบูรณ์ และในวันนี้ประชาชนขอมอบความรักนั้นให้แก่กันและกันต่อไป แผ่ขยายพลังความรักให้ยิ่งใหญ่และยั่งยืนเพื่อมวลมนุษยชาติตลอดไป.

* คนดี มีความเห็นถูกต้อง
ทำทาน เสียสละออกไป
ทำใจ ผ่องใสให้แล้วดีใจ
ได้ผล เข้าถึงนิพพาน.

ให้อย่างสัปปุรุษ

ประพฤติธรรมอันประเสริฐ)

สัปปุรุษนั้นเป็นผู้เกื้อกูลแก่พระราชินี แก่เทวดา
แก่ญาติสนิทมิตรสหายทั้งหลาย แก่ชนทั้งปวง โดยตั้งมั่น
แล้วในลัทธิธรรม(คือธรรมที่ดีแท้ของคณีสัมมาทิฏฐิ)

สัปปุรุษกระทำได้ดังนี้ กำจัดมลทินความ
ตระหนี่ได้แล้ว ย่อมบังเกิดผลเข้าถึงโลกแห่ง
นิพพาน(คือกำจัดกิเลสสิ้นเกลี้ยง)ได้

สมัยหนึ่ง พระผู้มีพระภาคเจ้าทรงแสดง

ธรรมแก่เหล่าภิกษุ

“ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย สัปปุรุษ (คือคนที่มีความ
เห็นถูกต้อง) เมื่อเกิดในตระกูลใด ก็ย่อมเกิดเพื่อ
ประโยชน์ เพื่อเกื้อกูล เพื่อความสุข แก่ชนเป็นอัน
มาก แก่บิดามารดา แก่บุตรภรรยา แก่ทาส (คือ
คนรับใช้) และกรรมกร (คือลูกจ้างคนงาน) แก่ญาติ
สนิทมิตรสหาย แก่ญาติมิตรผู้ล่วงลับไปแล้ว แก่
พระราชินี แก่เทวดา (คือคนที่จิตใจสูง) แก่สมณ-
พราหมณ์ (คือนักบวชผู้ประเสริฐทั้งหลาย)

ดุจดั่งมหาเมฆ (คือเมฆฝนก้อนใหญ่) ทำฝนตกลง
มาให้ข้าวกล้าเจริญงอกงาม ย่อมตกเพื่อประโยชน์
เพื่อเกื้อกูล เพื่อความสุขแก่ชนเป็นอันมาก ฉะนั้นใด
สัปปุรุษก็ฉนั้นนั่นเหมือนกัน

สัปปุรุษอยู่ครองเรือน เป็นผู้มิปัญญา ไม่
เกียจคร้าน บำเพ็ญ(คือเพิ่มพูน)ตนเพื่อประโยชน์แก่
ชนเป็นอันมาก ในเบื้องต้นระลึกถึงอุปการะ(คือการ
ช่วยเหลือเกื้อกูล)ของบิดามารดาที่ทำไว้ก่อน ย่อม
บูชาตอบแทนคุณบิดามารดาอย่างถูกต้อง

สัปปุรุษผู้มีศรัทธาตั้งมั่นแล้ว มีศีลเป็นที่รัก เรียน-
รู้เข้าใจธรรมแล้ว ย่อมบูชาบรรพชิตผู้ไม่ครองเรือน
ผู้ไม่มีบาป(คือกิเลสชั้ว) ผู้ประพฤติพรหมจรรย์(คือ

ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย การทำทาน (คือการให้สละ
ออกไป)ของสัปปุรุษนั้นมี ๘ ประการด้วยกัน คือ

๑. ให้ของที่สะอาด
๒. ให้ของที่ประณีต
๓. ให้ตามเวลาที่เหมาะสม
๔. ให้ของที่สมควร
๕. เลือกให้สิ่งที่ดี
๖. ให้เป็นประจำสม่ำเสมอ
๗. ให้ด้วยจิตผ่องใส
๘. ให้แล้วก็ดีใจ

ก็การทำทานของสัปปุรุษนั้น ย่อมให้ข้าวและน้ำ
สะอาด โดยประณีต ในเวลาที่เหมาะสม ด้วยของที่
สมควรให้ อย่างสม่ำเสมอ แก่ผู้ประพฤติพรหมจรรย์
ที่เป็นเนื้อนาบุญ ครั้นบริจาค(คือการให้สละออกไป
เต็มที่ไม่สะสมไว้)ของมากมายแล้ว ก็ไม่เสียดาย

ท่านผู้มีปัญญาเห็นแจ้ง ย่อมสรรเสริญทานที่
สัปปุรุษให้แล้วอย่างนี้

ส่วนบัณฑิตผู้มีปัญญา มีศรัทธา มีใจเสียสละ
แล้ว บริจาคทานอย่างนี้แล้ว ย่อมเข้าถึงโลกที่ไม่
เบียดเบียน อยู่เป็นสุข”

(พระไตรปิฎกเล่ม ๒๓ “สัปปุริสสูตร”ที่ ๑, ๒ ข้อ ๑๒๗-๑๒๘)

เรื่องสั้น

● เฉลิมศักดิ์ แห่งมงาม

เขาเห็นเงินบริจาค
อัดแน่นอยู่ในนั้น
ชาวบ้านยังทยอยเข้าไป
ต่างนั่งอธิษฐาน
กราบพระพุทธรูป
ก่อนจะหย่อนเงินลงตู้
คนแล้วคนเล่า

กายา

บทที่ ๑๑ “วันธรรมสวนะ”

● ต่อจากฉบับ ๓๑๗

เวลาน่าจะผ่านสามทุ่มไปแล้ว เมื่อสามัญกลับเข้ามาในห้องพัก

อากาศเริ่มหนาวเหน็บจนเขาต้องล้มตัวลงนอนบนเตียงเหล็กขนาดคนเพียงหนึ่งคนนอนได้อย่างพอดีไม่อึดอัด หอพักการฝึกอบรมข้าราชการก็อย่างนี้ จะให้วิริมาหราเหมือนโรงแรมระดับวีไอพีคงลำบาก สามัญนึกอย่างปลงๆ แล้วคลี่ผ้าห่มผืนหนาคลุมหน้าอกจรดปลายเท้า เขาไม่ลืมที่จะหมุนกระจกบานเกล็ดหน้าต่างหน้าห้องให้พับเข้ามา ให้ลมผ่านเข้ามาได้น้อยที่สุด คืนวันนี้ เขาไม่ยอมเปิดเครื่องทำความเย็น อากาศเย็นเฉียบจนเกินพอแล้ว หากดึก ๆ อ้าวอบ พัดลมบนเพดานน่าจะใช้ได้ดีกว่า

สามทุ่มในชนบท เวลาผ่านไปอย่างเนิบช้า เหมือนค่อนข้างดึกไปแล้ว

ถ้าเป็นแถบชานกรุงเทพฯ ที่สามัญทำงานอยู่ที่นั่น สามทุ่มเหมือนจะเพิ่งเป็นเวลาเริ่มต้นแห่งราตรีกลางคืนในบางค่ำคืน เขาจะพาผู้ใต้บังคับบัญชา ที่มีอำนาจดูแลสถานบริการ บาร์ คลับ ห้องอาหาร ร้านคาราโอเกะ ออกตระเวนตรวจสอบสถานเริงรมย์ แหล่งที่ผู้คนชอบเที่ยวเวลากลางคืนตามอำนาจหน้าที่ อย่างน้อยๆ ก็ค้นหายาเสพติด ยาบ้า การค้ามนุษย์รวมถึงแหล่งชุกช่อนแรงงานเถื่อนในพื้นที่เวลาที่เขาออกไปตรวจ บางที่ยังไม่มีนักท่องเที่ยวเข้ามาใช้บริการ อาจจะมีนักท่องเที่ยวบ้างเพียงไม่กี่โต๊ะนั่งดื่มเครื่องดื่มของเมากันอย่างเจี๊ยบๆ

หลังสี่ทุ่มไปแล้วนั่นแหละ เวลาแห่งกลางคืนจึงจะเริ่มตื่นขึ้นมาเหมือนเป็นเวลาแห่งความมหุทธิรุษ ชีวิตทุกชีวิตสู่ความรื่นเริงในเวลาต่อมา

ที่เกือบจะหลังเที่ยงคืนไปแล้ว

เขาเอื้อมมือเปิดไฟคอมหัวเตียง หยิบหนังสือบางเล่มที่เขาอ่านยังไม่จบอย่างคั่นขึ้นเป็นนิสัย นั่นคือหนังสือหลักธรรมภิกษุสงฆ์บางรูป ที่เขาเห็นว่ามันคือความจริงแห่งชีวิต ขณะอ่านไปอย่างช้า ๆ ทีละประโยค ทีละหน้า ความรู้สึกแห่งความเยือกเย็นค่อย ๆ ก่อเกิดเป็นความสงบอย่างช้า ๆ บางวลีแห่งถ้อยคำเขียน ทำให้เขาตื่นรู้ อากาการว่างเบา พุงโพลงผ่านเข้ามาในโพรงสมอง ความนึกคิดที่เคยหนักอึ้ง ติดหนึบในความคิดมาแรมเดือน ดุจหินก้อนใหญ่ ๆ กดทับตรึงแน่น พลันหลุดกระเด็นเลื่อนหายในชั่ววูบแห่งการตื่นรู้ เหมือนเขาจะพ้นทุกข์แล้ว อย่างน้อย ๆ ก็ช่วงเวลาขณะหนึ่งของวันเวลาที่ผ่านไป ในขณะที่ยามนั้น โลกทุกวันนี้... บ้านเมืองกำลังเปลี่ยนผัน เปลี่ยนมากขึ้นเรื่อย ๆ เร็วปานจักรผัน บางหนแทบจะตามมันไม่ทัน และนับวันเหมือนเขาจะล้าหลังมากขึ้นเรื่อย ๆ จิตใจผู้คนที่กำลังห่างเหินจากธรรมะมากขึ้นทุกวัน

นั่นคือความรู้สึกของสามัญ ที่สั่งสมบางสิ่งบางอย่างในความรู้สึก ช่วงหลายปีที่ผ่านมา เขาไม่มั่นใจว่าพุทธศาสนิกชนปัจจุบันได้เดินถูกเส้นทางหรือไม่ และนับวันสังคมกลับเร่าร้อน เร่งเร้าการแข่งขัน ดันรนแทบทุกหย่อมหญ้า ไม่ว่าจะคนมีเงินหรือชาวไร่ชาวนา มีปัญหามากมายรุมเร้ามากเข้าทุกที

มันคือความถูกต้องแล้วหรือ....กับคำสอนเพี้ยน ๆ ของบางสำนักพุทธศาสนา ที่สอนให้ผู้คนหลงเพ้อกับอนาคต สวรรค์ที่มองไม่เห็น นอกจากรอเวลาสิ้นลงแห่งชีวิต แล้ววิมานจะปรากฏ **สอนให้พุทธศาสนิกชนหลงทำบุญอย่างเป็นบ้าเป็นหลัง เพื่อสร้างภพสร้างชาติวิมานในอากาศหลังความตาย** ทั้งที่องค์พระสัมมาสัมพุทธเจ้าสอนให้พุทธศาสนิกชนอยู่กับปัจจุบัน ปัจจุบันที่กำลังตื่นรู้อยู่ทุกขณะจิต นั่นคือคำถามที่ถูกตั้งเป็นโจทย์วนเวียนอยู่ในความนึกคิดครั้งแล้วครั้งเล่า

ชาวบ้านสร้างบุญ แต่เจ้าอาวาสเกือบทุกวัด กลับร่ำรวยเป็นคนมีเงินในคราบผ้าเหลือง นั่นคือ

ข่าวที่เขาได้รับอยู่เป็นระยะ เจ้าคณะอำเภอบางแห่ง สร้างบ้านให้พ่อแม่อยู่อาศัยราคาหลายสิบล้านบาท บางรูปมีบ้านเช่า มีที่ดินนับหลายสิบแปลง ลีอกอกมาเมื่อไร ก็เป็นเศรษฐีในทันที แต่ชาวบ้านที่ตั้งใจทำบุญ ต้องนอนห้องแถวลับปะรังเค กัดฟันหาเงินทำบุญ เพื่อหวังสวรรค์และวิมานในอนาคต

สังคมกำลังผิดเพี้ยน ผู้คนกำลังหลงใหลกับความเจริญในด้านวัตถุมากขึ้นทุกที หลงแม้กระทั่งวิมานและสวรรค์กลางอากาศอันว่างเปล่า

ปุถุชน แข่งกันสร้างบ้าน แย่งตำแหน่งหน้าที่ก้าวขึ้นไปเป็นใหญ่อย่างไร้ขอบเขต บางคน หมุ่มเจ้าสำราญ หลงในเสียงดนตรีแสงสี คิดว่าสิ่งเหล่านี้คือคุณค่าอันแท้จริงของชีวิต วัตถุอาารามก็เช่นกัน กลับกลายเป็นที่ไม่สงบทางจิตใจอีกต่อไป เหมือนสงบแต่ไม่สงบ

เพราะถ้อยคำสอน ที่ทำให้ผู้คนดันรนแสวงหาบุญอย่างไม่มีที่สิ้นสุด เพื่ออนาคตแห่งภพชาติต่อไป แต่อาณาบริเวณวัด กลับก่อสร้างอย่างใหญ่โต หูหรา วิจิตรอลังการ เน้นไปที่วัตถุ ด้วยเงินศรัทธาของพุทธศาสนิกชน รวมถึงเพื่อให้ผู้คนหลงใหลได้ปลื้มกับวัตถุ สิ่งทีประเทืองสายตาและอารมณ์มากยิ่งขึ้น

บางคนถึงกับหมดเนื้อหมดตัว ทิ้งลูก ทิ้งครอบครัว หันหน้าเข้าสู่วัดอย่างไร้สติ ทั้งที่แบบอย่างของผู้เฒ่าผู้แก่ บรรพบุรุษ ก็ทำให้เห็นไว้แล้ว อย่างค่อยเป็นค่อยไป มีใช้การทุ่มเทเหมือนการลงทุนซื้อสวรรค์วิมาน หวังผลประโยชน์บางอย่างในอนาคต ที่ยังมองไม่เห็น มันคุ้มกันละหรือ

สามัญนึกถึงพ่อแม่แก่ และผู้สูงอายุบางรายข้างบ้าน สมัยยังเป็นเด็กทุก ๆ เข้า เหมือนกับเป็นนิสัยเคยชินที่ปฏิบัติสืบทอดกันมากลับกลายเป็นประเพณีปฏิบัติ ผู้เป็นยายหรือแม่แก่ จะลูกหุงข้าวแต่เช้าตรู่ ท่ามกลางเสียงไก่ขันขานรับกังวานมาแว่ว ๆ จากหัวหมู่บ้านถึงท้ายหมู่บ้าน แม่แก่จะหุงข้าว และทำกับข้าวอย่างง่าย ๆ เพื่อให้ทันใส่บาตรพระที่จะเดินบิณฑบาตผ่านหน้าบ้านแต่เช้ามีด

เมื่อนำขันข้าวและถ้วยกับข้าว มาวางที่แคร่ไม้

ที่นั่งยาวได้ร่มมะม่วงเรียงร้อย สีเหลืองอร่ามแห่ง
จิ๋ว สีส้ำไร ๆ จะค่อย ๆ ปรากฏชัดเดินผ่านเข้ามา
เป็นสาย ๆ ท่ามกลางสายหมอกยามอรุณรุ่ง ฤกษ์กำลัง
ย่อนเดินโปรดลัดตัวกลับจากหัวหมู่บ้านผ่านมาถึงพอดี

แม่แก่จะลุกจากแคร่ ลงนั่งยอง ๆ ข้างถนน
ยกชันข้าวขึ้นจรดศีรษะ อธิษฐานริมฝีปาก
ขมุบขมิบ ชั่วครู่จึงลุกขึ้นใช้ทัพพีคดข้าวใน
ขันทองเหลืองสีหมอง ๆ ใส่บาตรภิกษุสงฆ์ที่ยืน
เรียงแถว จำนวนไม่ต่ำกว่าสามสิ่วรูป ทีละทัพพี ๆ
ในอาการสำรวมและนอบน้อม ลูกศิษย์วัดที่ถือ
ปันโตใบใหญ่ ๆ ใส่กับข้าว ผ่านมาทางด้านหลังจะ
เข้ามาช่วยเทกับข้าว ใส่ปันโตแต่ละใบที่เตรียมมา

ภิกษุในหมู่บ้านต้องแยกสาย เส้นทางบิณฑบาต
สายใต้ชุดหนึ่ง สายเหนือชุดหนึ่ง เพื่อฉลองครุฑธา
ญาตีโยมตลอดแนวเส้นทาง อาหารจะพอดีให้
พระฉันในมือเข้ากับมือเทียง ที่เหลือก็เป็นอาหาร
ของลูกศิษย์ วัดแต่ละแห่ง จะมีลูกศิษย์ติดตาม
พระเณรมาอยู่วัดไม่ต่ำกว่าสี่ห้าคน

ในวันพระหรือวันธรรมสวนะ แม่แก่จะไม่
อยู่บ้าน แก่จะเตรียมตัวตั้งแต่บ่าย เตรียมผ้าห่ม
กระทายหมาก น้ำดื่มใส่ขวด เพื่อเตรียมตัวไปนอน
วัด และยายก็ไม่เคยลืมที่จะเตรียมผ้าสไบสีขาวห่ม
เฉวียงป่า เตรียมไว้สำหรับสวดมนต์ไหว้พระ ใน
เวลากลางคืน

จำได้ว่า ถ้าไม่นั่งรถคอกหมู รถโดยสารประจำ
หมู่บ้านไปลงหน้าวัด ยายก็จะให้ผู้เป็นลุง ขับเรือ
หางยาว ลัดแม่น้ำ ผ่านไปลงทำนน้ำหน้าวัดเป็น
ประจำ สมัยก่อน น่าจะเป็นคนแก่หรือผู้สูงอายุ
แม้กระทั่งคนวัยกลางคนก็เถอะ นิยมไปนอนวัด
เกือบทั้งหมู่บ้าน มิใช่การบังคับ แต่เป็นการปฏิบัติ
ในชีวิตสืบทอดกันมา

ครั้งหนึ่ง สามัญเคยตามยายไปนอนวัด จำได้ว่า
ถ้าเป็นคนแก่ชาวบ้านผู้ชาย จะแยกไปนอนในพระ
อุโบสถ ส่วนผู้หญิง หรือกลุ่มของยายป่า จะนอน
ศาลาการเปรียญข้าง ๆ พระอุโบสถนั่นเอง

สามัญชอบบรรยากาศเวลากลางคืนในพระอุโบสถ
โดยเฉพาะแสงเทียน ที่ส่องแสงเรืองรองหน้าพระ

ประธาน พระพุทธรูปองค์ใหญ่ ที่ชาวบ้านเรียกกันว่า
หลวงพ่อดโต เป็นสีทองเหลืองอร่ามทั้งองค์ ใบหน้า
ท่านยิ้ม นัยน์ตาดจระมดองต่ำเกือบปิด หางดาทอด
โค้ง บ่งถึงความสงบเย็นและความเมตตา ที่แผ่
ออกมาสูदनับประมาณ ยามค่ำคืน ที่มีเพียงแสง
เทียนส่องแสงเรืองรอง ผิวพระสะท้อนเงา
สีทองเหลืองอร่ามวิบวาว งดงามยิ่งนัก

เหล่าพ่อแก่แม่แก่ ปู่ย่า จะนั่งเรียงรายเต็ม
พระอุโบสถ เริ่มสวดมนต์ด้วยเสียงอันดังพร้อม ๆ
กัน เป็นคำสวดง่าย ๆ เหมือนพระภิกษุสวดมนต์
ในงานมงคลทั่วไป เมื่อชาวบ้านนำมาภาวนา
ช่วงค่ำคืน สวดกันเป็นเวลา เป็นช่วง ๆ แต่ละ
ครั้ง เหมือนความสงบเงียบจะแผ่กระจายมากยิ่งขึ้น
มันคือความสงบที่มีความเย็นซึมผ่านเข้าไป
ในบรรยากาศอย่างเนิบ ๆ สวดมนต์จบก็นั่งสงบใจ
กำหนดลมหายใจในช่วงเวลาสั้น ๆ เหมือนผ่อนคลาย
ทั้งร่างกายและจิตใจในยามเบี่ยงปลายของชีวิต

นั่นคือภาพที่สามัญ ได้พบเห็นเมื่อเป็นเด็กใน
หมู่บ้าน แต่ปัจจุบัน ภาพเหล่านั้นกำลังลบลือน
ไปจากจิตใจ

ชีวิตเหมือนจะเร่งรีบ เวลาว่างของผู้คนเหมือน
จะหดหายและเหลือน้อยลงทุกที

สามัญเคยเห็นคนเฒ่าคนแก่บางคนอยู่เฝ้าบ้าน
หรือไม่ก็ไปนอนวัดในวันธรรมสวนะ เพื่อสั่งสม
สติปัญญาในช่วงบั้นปลายชีวิต อีกมุม ก็ผ่อนคลาย
ร่างกายหลังเหน็ดเหนื่อยตรากตรำงานกลางไร่นา
มาเกือบตลอดทั้งชีวิต ด้วยการทำงานอยู่กับบ้านที่
เหมาะสมกับวัย

แต่สิ่งแวดล้อมในยุคแห่งความทันสมัย
กำหนดว่า คนแก่ไม่ควรจะอยู่วัดหรืออยู่ว่างอีกต่อไป
อย่างน้อย ๆ น่าจะเดินทางไปอยู่เมืองใหญ่ ไปคอย
เลี้ยงหลาน หรือเฝ้าบ้านเฝ้าเรือนให้กับลูก ๆ
ที่กลับกลายเป็นมนุษย์โรงงาน วัน ๆ ใช้ชีวิตทั้งชีวิต
ขลุกแต่ในโรงงานเท่านั้น เกือบไม่เห็นแสงเดือน
แสงตะวัน

เมื่อสามัญกลับเข้ามาในหมู่บ้านครั้งล่าสุด เขา
เดินผ่านเข้าไปสู่ความเงียบเชียบ แปรลกและพิศวง

จำได้ว่า วันนั้นเป็นวันธรรมสวนะหรือวันพระ เขาอดชื่นใจไม่ได้ ที่เห็นชาวบ้านมากันเต็มบริเวณ วัด ที่จอดรถเกือบไม่มี เขาจำได้ว่าในอดีต จะมีเพียงจักรยานหรือรถเครื่อง จอดระเกะระกะเรียงรายแถวร่มไม้หน้าศาลา แต่เดี๋ยวนี้ กลับเต็มไปด้วยรถยนต์ของผู้คนที่มาร่วมทำบุญ จนแทบจะหาทางเดินขึ้นศาลาไม่ได้

พอก้าวเข้าไปหน้าพระอุโบสถเท่านั้น สามัญก็เห็นคว้นรูปเทียนกระจายคลั่ง ชาวบ้านนั่งอัดเต็มแน่นอยู่หน้ากระถางรูปเทียนบริเวณประตูทางเข้าโบสถ์ มีตู้กระจกรับบริจาคเงินทำบุญตั้งอยู่สองใบ เขาเห็นเงินบริจาคอัดแน่นอยู่ในนั้น ชาวบ้านยังทยอยกันเข้าไป ต่างนั่งอธิษฐาน กราบพระพุทธรูปอยู่นานพอสมควร ก่อนจะหย่อนเงินลงตู้คนแล้วคนเล่า

คนเฒ่าคนแก่ปีนี้ ไม่ได้นั่งกระจัดกระจายอยู่บริเวณศาลาการเปรียญเหมือนเมื่อสามสิบกว่าปีก่อนที่เขาเคยเห็น จะมีเสื้อ ชุดเครื่องนอน ที่พร้อมจะนอนวัดในวันธรรมสวนะ แต่ในปีนี้น่าจะหมดสิ้นทุกคนเข้าไปนั่งอัดแน่นในพระอุโบสถ รอฟังพระสวดมนต์ให้ศีลให้พร และจากนั้นไม่นานนัก หลังพิธีกรรมเสร็จจลั่นลง ชาวบ้านจะทยอยกลับบ้านปล่อยให้วัดเงียบเหงาไปตลอดทั้งวันทั้งคืน

สามัญนั่งฟังพระสวดมนต์อยู่ในศาลาการเปรียญอย่างเงียบ ๆ ฝ้าสังเกตการเปลี่ยนไป เขามั่นใจว่า ชาวบ้านยุคใหม่เข้าหาวัดกันมากขึ้น ผู้คนแทบจะล้นออกมานอกรั้ววัด สนใจการทำบุญงานพิธีกรรมอย่างน่าชื่นชม ลังเกตผู้คนเข้าไปยืนเบียดเสียดหน้าพระอุโบสถ เพื่อรอเวลาการกราบไหว้ และตั้งจิตอธิษฐานอย่างจริงจัง

“ไม่เข้าไปนั่งฟังพระสวดมนต์หรือ คุณสามัญ” ผู้สูงวัย เข้ามาทัก ด้วยอาการยิ้มแย้ม นาน ๆ ครั้ง ที่เพื่อนบ้านจะเห็นเขากลับมาบ้านสักครั้งหนึ่ง

“ไม่ละครับ นั่งฟังที่นี้ก็ได้ยิน” เขาเอ่ยตอบด้วยน้ำเสียงเรียบ ๆ

“กลับมาเมื่อไหร่” ชาวบ้านเอ่ยทักอย่างชวนคุย
“เมื่อวานเองครับ ปีนี้แปลกนะ ทำไมไม่ค่อย

เห็นคนเฒ่าคนแก่” นั่นคือคำถามลอย ๆ ที่จงใจอยากจะถาม

“มันเปลี่ยนไปแล้วสามัญ บรรยากาศชักไม่ค่อยดี”

ชายวัยกลางคนเอ่ยตอบด้วยสีหน้าแววตาไม่สู้ดี

“เรื่องอะไรครับ”

“ข่าวลือเรื่องเจ้าอาวาส....เป็นเจ้าอาวาสไม่กี่ปี มีบ้านเช่า หอพัก แคมป์ซื้อที่ดินมาเป็นของตัวเอง”

ก็แค่นั้น เรื่องชาวบ้าน คงหนีไม่พ้น การนิเทศาการ แต่จะเป็นความจริงหรือไม่ เป็นเรื่อง ที่ชาวบ้านจะต้องพิสูจน์กันต่อไป สามัญนึกอย่างไร เปื่อหน่าย ลังคมกำลังแปรเปลี่ยนอย่างน่ากลัว

เขาเดินทางกลับเข้าบ้านด้วยความรู้สึกอกอจะมึนงง กลับไปหาผู้เป็นลุง บัดนี้อายุแปดสิบกว่าปี เข้าไปแล้ว อดีตท่านคือผู้นอนวัดปฏิบัติธรรม ผู้นำการสวดมนต์ที่คนเฒ่าคนแก่ในหมู่บ้านให้ความเคารพเชื่อถือ

ลุงยังโบหน้าแจ่มใส นัยน์ตาเปล่งประกาย ความเมตตาอยู่เป็นนิจ

สามัญค่อย ๆ เลียบเคียงถามไถ่ความเป็นไปของหมู่บ้าน ทำไมเรื่องราวภายในวัดจึงเปลี่ยนไป ลุงยิ้ม นัยน์ตาคงเปล่งประกายความสดใส

“...ชาวบ้านเขามีระประปังกันมากขึ้น ระยะเวลา ๑ คนไปนอนวัดกันน้อยลง ทิดบุญมาต้องไปเลี้ยง หลานที่ต่างจังหวัด ลูกชายทำงานในโรงงานใหญ่ ใกล้กรุงเทพฯ ยายเพย คอยดูแลลูกชายถูกรถชน ขาขาด ตาเพิ่มหรือ ปัญหาลูกหลานเข้ามา ประดั่ง ชายที่ชายทางรุ่นวายกันไปหมด เงินทองก็ชักจะร่อยหรอลงทุกที สิ่งสำคัญคือ ชาวบ้าน ไม่เห็นความสำคัญของการไปนอนวัด ไปก็เพื่อ อธิษฐานอ้อนวอนหลวงพ่อดำโบสถ์เพื่อให้ร่ำรวย มีเงินมีทองกันเท่านั้น ลุงเคยไปนอนวัด ระยะเวลา ๑ แทบจะต้องนอนคนเดียวในโบสถ์ มันหมดสมัยแล้วนะ ที่คนในหมู่บ้านจะนิมนนอนวัด เขาเฝ้าการค้าขาย การทำงานในโรงงาน มากกว่าการฟังพระสวดมนต์ บ้านเมืองมันเปลี่ยนไปแล้วสามัญเอ๊ย.....”

เสียงของลุงเงียบหาย แผลวกลิ้นไปกับสายลม ที่พัดผ่านเข้ามาบางเบา. ๗ อ่านต่อฉบับหน้า

● นายชิง วินเทอร์

๑. เรียนไม่ตรงเป้า!

วิกฤต... 'บัณฑิตแห่
ตกงาน อีกหนึ่งความ
ล้มเหลว...อุดมศึกษา
ไทย...ความไม่สอดคล้อง
ของตลาดแรงงานกับ
ผู้จบการศึกษา (มติชน
สุดสัปดาห์ น. ๑๘๗๔ ๑๕-๒๑ ก.ค. ๕๙)

๒. ใครว่าความรักเป็นเรื่องส่วนตัว!

คลังฟินเมียดับ ฆ่าแม่ยาย
สยอง ซดยาตายตาม
(เดลินิวส์ ๙ ต.ค. ๕๙)

๓. ทำจริงทำให้มากจะเกิดผล!

ฟันป่าชายเลน คืนความ
หล่อมล้า เรียกความสมบูรณ์
ชายฝั่งกลับมา (๕ พ.ย. ๕๙)

๔. รวงข้าวดียอมไ้ม้สุแผ่นดิน!

'บิ๊กตู' ยอมขอโทษอ่อน
โรงสี ร่วมมือแก้ข้าวตก
(เดลินิวส์ ๕ พ.ย. ๕๙)

๕. ถนนชนมครกมีทั่วแผ่นดิน เชื่อหรือไม?

ดราม่า! 'กระโຈມອក ប្រទេស
ທ່າវង់' ทำข้าราชการพื้นที่
ขวัญกระเจิง?
(ไทยโพสต์ ๖ ต.ค. ๕๙)

๖. ฟันธงโรงงานต้องการ!

เจ้าหน้าที่ตรวจสอบซาก
ปลากระเบนราหูตายลอยน้ำ
จำนวนมากในแม่น้ำกลอง
(มติชน ๘ ต.ค. ๕๙)

๗. ความขาดแคลนพิสูจน์คุณภาพคน!

'บิ๊กตู' ขออยุธยาเสียสละรับน้ำ
(ไทยโพสต์ ๖ ต.ค. ๕๙)

๘. ชีวิตคนไทยล่อแหลมสารพัด!

แม่น้ำปลาตำมาตรฐานอื้อ
ผลมผงชูรส ใส่ขวดทุกอันเสีย
(มติชน ๗ ต.ค. ๕๙)

๙. ลิเกชีวิตบทหนึ่ง!

ภาพเป็นข่าว - น.ส.ยิ่งลักษณ์
ชินวัตร นำข้าวสารที่รับซื้อ
จากชาวนามาจำหน่ายใน
ราคา กก.ละ ๒๐ บาท (มติชน ๖ พ.ย. ๕๙)

๑๐. ก้อแค่ตรวจสอบบนแผ่นดินกระดาด !

อนุมติเกณฑ์ใหม่ คัด ผอ.
โรงเรียน ผ่าน ๑ ปีตกประ-
เมินถูกจับส่งเข้ากรู (เดลินิวส์
๓๑ ต.ค. ๕๙)

๑๑. เรื่องเกิดในท้องข้ง DSI ยังจับใครไม่ได้ !

ซู 'ดับแตก' ปฏิรูปคุมผู้ต้องหา
(ไทยโพสต์ ๒๖ ก.ย. ๕๙)

๑๒. เรียนสูงๆ คิดได้แค่นี้!

เพิ่มเงินผู้ดำรงตำแหน่ง
อ้างทุจริตเริ่มหลัง ๕ ปี
(ไทยโพสต์ ๗ ต.ค. ๕๙)

๑๓. อีกหนึ่งทางรอดของชาวนา!

ศูนย์ข้าวชุมชนบ้าน
คลองกล้วย จ.อุตรดิตถ์
ผลิตเมล็ดพันธุ์ข้าว
ปลูกเอง แปรรูปเอง
สร้างความยั่งยืน

(ไทยโพสต์ ๗-๘ พ.ย. ๕๙)

๑๔. พุทธธรรมโยจึงถูกทอดทิ้ง!

วัดฝีมือรัฐบาลเช่นเศรษฐกิจ
อีก ๑ ปี สารพัดปัญหาต้องแก้
(เดลินิวส์ ๒๖ ก.ย. ๕๙)

๑๕. มหาวิทยาลัยไทยแลนด์!

สกอ. ร่อน จ.ม.จี ๘
มหา'ลัย เอกชนยก
เครื่องการสอน เหตุ
ไร้คุณภาพใน ๑ เดือน
(มติชน ๗ ต.ค. ๕๙)

๑๖. ลตรายจ่าย-อุดหนุน มาถูกทาง !

อบต.บึงชำอ้อหนุนปลูกผัก
สวนครัวไว้ริมรั้วเก็บกิน เหลือ
ขาย สร้างรายได้เข้าบ้าน
(เดลินิวส์ ๗ พ.ย. ๕๙)

๑๗. ใครคือรายต่อไป!

'ร้อยเอ็ด' ชยะทวม ล้นทะลัก
ถนน (มติชน ๑๑ ต.ค. ๕๙)

๑๘. ธุรกิจ รัฐต้องควบคุม !

'เยอรมัน' คุ่มเข้ม 'จีน' ซ้ำ
กิจการ (มติชน ๓๑ ต.ค. ๕๙)

๑๙. ลังคมโดดเดี่ยว!

วอนช่วยเหลือ ไม่มีเงินทำศพลูก
(มติชน ๘ ต.ค. ๕๙)

๒๐. อย่าลืมนสอนอุดหนุนไว้อีกด้าน!

ชง กรม. มาตรการกระตุ้น
เศรษฐกิจ เพิ่มกำลังซื้อผู้มี
รายได้น้อย (๒๖ ก.ย. ๕๙)

๒๑. สิ่งมีชีวิตที่อดอยาก เห็นยากกว่า!

เงินสร้างกล้องโทรทรรศน์
ใหญ่ที่สุดในโลก หวังว่าจะ
ช่วยติดต่อกับสิ่งมีชีวิตนอกโลก
ได้ (ไทยโพสต์ ๒๖ ก.ย. ๕๙)

๒๒. สิ่งที่เจ้านายต้องระมัดระวัง

รวบ ๒ คนสนิทผู้นำโสมใต้ ซ้อหา
คอร์รัปชั่น (เดลินิวส์ ๗ พ.ย. ๕๙)

๒๓. นายทุนใหญ่กินคนเดียว!

ไร้เรือใหญ่ ชาวประมงเฮ!
จับปูม้าขายวันละหมื่นบาท
(ไทยโพสต์ ๗-๘ ต.ค. ๕๙)

๒๔. คนเริ่มไม่กลัวมหาอำนาจ

ดูเตอร์เตลัน ปินส์ปลดทหารมะกัน
ใน ๒ ปี (เดลินิวส์ ๒๗ ต.ค. ๕๙)

๒๕. ขอگیลันแก้ปัญหาชนบท?

ขอ ๒ หมื่นล้าน แก้อาจร
ตัดถนน สร้างสะพาน-อุโมงค์
(เดลินิวส์ ๑ พ.ย. ๕๙)

๒๖. ใครเอ่ยส่งเสริมทำลายป่าเขา?

ซีพี ร่วมมือภาครัฐช่วย
เกษตรกรรับซื้อข้าวโพดเลี้ยง
สัตว์ (ไทยโพสต์ ๓-๔ พ.ย. ๕๙)

๒๗. รวมพลังแก้ปัญหาชาวนา!

๓ มหา'ลัยตั้งขยับแบ่งเบาภาระ
ชาวนา (ไทยโพสต์ ๓ พ.ย. ๕๙)

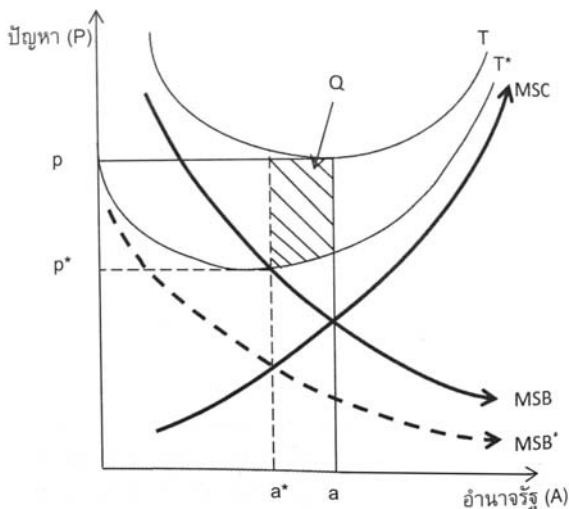

● ต่อจากฉบับที่ ๓๑๗

ข้าราชการที่กินเงินเดือนประจำมีรายได้ลดน้อยลง (โดยเปรียบเทียบ) เมื่อเทียบกับภาคธุรกิจเอกชน ทำให้สถานะทางเศรษฐกิจสังคมที่เคยอยู่ในระดับสูงกว่าพวกพ่อค้านักธุรกิจ ต้องลดต่ำลง จึงเกิดแนวโน้มที่จะอาศัยอำนาจมากมายตามกฎหมายที่อยู่ในมือ กระทำการแสวงหาผลประโยชน์ในทางที่มีขอบประการต่างๆ จนกลายเป็นรากเหง้าของปัญหาการทุจริตคอร์รัปชัน

เปลี่ยนกระบวนทัศน์ใหม่ประเทศไทย

กราฟแบบจำลองของทฤษฎีเศรษฐกิจพอเพียง

จากกราฟ ถ้าสร้าง “ธรรมะแห่งความเป็นพลเมือง” (civic religion) ในทิศทางที่สามารถช่วยอบรมกล่อมเกลาเพื่อ “ระเหิด” (sublimate) ความต้องการส่วนเกินความพอเพียงของผู้คนในสังคม (ลดค่า D_s ในสมการ) ด้วยการระเบิดจากภายใน อันมิใช่แค่การอาศัยอำนาจรัฐควบคุมกดดันจากภายนอก ก็จักส่งผลทำให้เส้น MSB เลื่อนระดับลงมาอยู่ที่ MSB^* (เนื่องจากเมื่อค่า D ลดลง P ก็จะลดลงโดยรวมตามสมการ $P = D/S$) ซึ่งจะทำให้เส้นปัญหารวมของสังคมลดระดับจาก T มาอยู่ที่ T^* โดยจุดต่ำสุดของปัญหาทางสังคมจะลดระดับจาก P มาอยู่ที่ P^* หน่วย ณ ระดับการ

ใช้อำนาจรัฐลดรอนสิทธิเสรีภาพของประชาชน ที่ลดจาก a มาอยู่ที่ a^* หน่วย ซึ่งนั่นหมายถึงปัญหาของสังคมมนุษย์จะลดลงโดยรวม Q หน่วย ขณะที่ประชาชนจะสามารถเข้าถึงความมีอิสระเสรีภาพมากขึ้นกว่าเดิมคิดเป็นปริมาณรวมเท่ากับ Q หน่วยด้วย อันจะทำให้มนุษย์พัฒนาเข้าใกล้สังคมในอุดมคติของ “**ภาวะตั้งเดิมตามธรรมชาติ**” (state of nature) มากยิ่งขึ้น

ตรรกะของหลักเศรษฐกิจพอเพียงตามที่กล่าวมาข้างต้นนี้ อาจถือได้ว่าเป็นกระบวนการที่คนใหม่ทางเศรษฐศาสตร์การเมือง ที่น่าจะสามารเชื่อมโยงความสัมพันธ์ของตัวแปรต่างๆ ทางสังคมเศรษฐกิจการเมืองให้อยู่ภายใต้แบบจำลองของโครงกรอบความคิดเดียวกัน อันจะทำให้มีศักยภาพในการวิเคราะห์ และอธิบายปัญหาของระบบสังคมการเมืองมนุษย์ได้อย่างครอบคลุมกว้างขวางมากยิ่งขึ้น

ตัวอย่างเช่น วิกฤติปัญหาความขัดแย้งในระบบสังคมการเมืองไทยทุกวันนี้เกิดจากการที่เราเฝ้าเอาแนวคิดประชาธิปไตยของอารยธรรมทางตะวันตกที่มีโมโนทัศน์เรื่อง “**สิทธิ**” เป็นแกนสำคัญของความคิด เข้ามาใช้กับระบบสังคมการเมืองไทยโดยที่ยังไม่ได้เชื่อมโยงแนวคิดดังกล่าวให้สอดคล้องประสานกับรากฐานทางจริยปรัชญาในโครงสร้างลึกลับทางสังคมที่มีอยู่เดิม ทำให้การปลูกฝัง “**ธรรมะแห่งความเป็นพลเมือง**” ของสังคมไทยมีประสิทธิผลลดลง ค่า D_s ในสมการจึงเพิ่มสูงขึ้น และดึงให้ค่า E (ซึ่งสัมพันธ์กับค่า D_s เพราะ $E \propto S/D$) ลดระดับลง สุดท้ายก็ทำให้ระดับปัญหาของสังคมการเมืองไทย (P) เพิ่มขึ้นๆ และกลายเป็นพื้นฐานของปัญหาที่ซ่อนตัวอยู่ในโครงสร้างส่วนลึกของระบบสังคมการเมืองไทยมาช้านาน เป็นต้น

ขณะเดียวกันเหตุการณ์สำคัญที่ส่งผลกระทบ

ต่อระบบสังคมการเมืองไทยจนกลายเป็นพื้นฐานของปัญหาในเชิงโครงสร้างอีกเรื่องก็คือเมื่อสงครามโลกครั้งที่ ๒ สิ้นสุดลง ประเทศสหรัฐอเมริกาซึ่งประสบความสำเร็จในการพัฒนาเทคโนโลยีที่อาศัยพลังงานจากไฟฟ้า และการเผาไหม้ภายในของเครื่องยนต์จนสามารถทำการปฏิวัติอุตสาหกรรมครั้งที่ ๒ เป็นผลสำเร็จ ได้เข้ามามีบทบาทเป็นผู้นำในการจัดระเบียบเศรษฐกิจระหว่างประเทศ หรือกล่าวอีกนัยหนึ่งคือทำหน้าที่เป็นผู้นำในระบบทุนนิยมโลก (Pax Americana) แทนที่ประเทศอังกฤษ

ในปี พ.ศ. ๒๔๙๒ เมื่อพรรคคอมมิวนิสต์ยึดครองจีนแผ่นดินใหญ่เป็นผลสำเร็จ สหรัฐอเมริกาในฐานะผู้นำของโลกทุนนิยม หวั่นเกรงการขยายตัวของลัทธิคอมมิวนิสต์ซึ่งจะส่งผลกระทบต่อผลประโยชน์ของประเทศสหรัฐฯ และพันธมิตร จึงได้เริ่มดำเนินนโยบายปิดล้อมสาธารณรัฐประชาชนจีนโดยดึงประเทศไทยเข้าร่วมด้วย

เมื่อจอมพลสฤษดิ์ ธนะรัชต์ ทำการปฏิวัติแย่งชิงอำนาจรัฐจากจอมพล ป.พิบูลสงครามได้สำเร็จ และขึ้นมาดำรงตำแหน่งนายกรัฐมนตรีเมื่อปี พ.ศ. ๒๕๐๑ แล้ว จอมพลสฤษดิ์ได้เลิกนโยบายเศรษฐกิจแบบชาตินิยมของจอมพล ป.พิบูลสงคราม และเริ่มดำเนินนโยบายพัฒนาประเทศไทยตามแนวเศรษฐกิจทุนนิยมอย่างเต็มตัว ภายใต้ความช่วยเหลือของสหรัฐอเมริกา ทั้งนี้เนื่องจากสหรัฐฯ เชื่อว่าถ้าหากไม่ปิดล้อมสาธารณรัฐประชาชนจีน ประเทศต่างๆ ในแถบเอเชียตะวันออกเฉียงไกลจะประสบภัยคุกคามจากลัทธิคอมมิวนิสต์ จนทยอยกลายเป็นประเทศคอมมิวนิสต์ต่อเนื่องกันไปทีละประเทศ เหมือนการล้มของตัวโดมิโน (Domino Theory) ขณะที่ปัญหาความยากจนคือสาเหตุสำคัญที่ทำให้ลัทธิคอมมิวนิสต์แผ่อิทธิพลเข้าครอบงำประเทศต่างๆ เหล่านี้ได้ง่าย การจะเอาชนะลัทธิคอมมิวนิสต์ได้

ต้องช่วยให้ประชาชนในประเทศเหล่านั้นพ้นจากความยากจนเสียก่อน สหรัฐฯจึงเข้ามาผลักดันให้รัฐบาลจอมพลสฤษดิ์ดำเนินนโยบายพัฒนาเศรษฐกิจตามแนวทางทุนนิยม ผ่านความช่วยเหลือจากธนาคารโลกและกองทุนการเงินระหว่างประเทศที่สหรัฐฯหนุนหลังอยู่ ผลที่สุดจึงเริ่มมีการวางแผนพัฒนาเศรษฐกิจแห่งชาติ ฉบับที่ ๑ (พ.ศ. ๒๕๐๔ - ๒๕๐๙) รวมทั้งมีการตั้งสภาพัฒนาการเศรษฐกิจแห่งชาติ สำนักงานประมาณ และคณะกรรมการส่งเสริมการลงทุนในยุคสมัยของจอมพลสฤษดิ์นี้

เพื่อสนับสนุนนโยบายการพัฒนาทางเศรษฐกิจ สหรัฐอเมริกาได้ให้ความช่วยเหลือด้านการศึกษาแก่รัฐบาลไทยมากมาย โดยนอกจากส่งผู้เชี่ยวชาญมาช่วยด้านการศึกษาแล้วยังให้ทุนการศึกษานักเรียนไทยได้ไปศึกษาต่อในมหาวิทยาลัยต่างๆ ของสหรัฐฯ นักศึกษาไทยที่จบจากมหาวิทยาลัยในสหรัฐฯเพิ่มจำนวนมากขึ้นอย่างรวดเร็ว บุคคลเหล่านี้ได้กลับมาเป็นผู้บริหารระดับสูงในหน่วยงานของทั้งภาครัฐและเอกชนซึ่งมีบทบาทสำคัญต่อการกำหนดทิศทางการพัฒนาประเทศไทยด้านต่างๆ ให้เป็นไปตามกรอบความรู้ที่ได้รับการถ่ายทอดมาจากมหาวิทยาลัยในสหรัฐฯ อิทธิพลการจัดการศึกษาแบบยุโรปเริ่มหมดไปจากสังคมไทย สถาบันระดับอุดมศึกษาของรัฐหันไปจัดหลักสูตรการศึกษาตามแบบอย่างอเมริกาทั้งหมด วิธีคิดที่รับจากสหรัฐอเมริกา มีอิทธิพลอย่างลึกซึ้งจนส่งผลกระทบต่อทิศทางการพัฒนาสังคมไทยให้มีลักษณะเป็นแบบอเมริกัน (Americanization) ตลอดจนก่อให้เกิดค่านิยมการเลียนแบบลัทธิบริโภคนิยมของคนอเมริกันติดมาด้วย ทั้งที่เราไม่มีศักยภาพที่จะสร้างผลผลิตอะไรได้มากมายเหมือนสังคมอเมริกัน ซึ่งเป็นประเทศใหญ่มีทรัพยากรมาก

ระบบคุณค่าความหมายชุดใหม่ภายใต้ลัทธิบริโภคนิยมซึ่งเข้ามาแทนที่ระบบคุณค่าความ

หมายทางจริยธรรมของสังคมไทยแต่เดิม ได้อบรมกล่อมเกล่าให้คนไทยเริ่มมองเป้าหมายแก่นสารของชีวิต รวมทั้งการจัดตำแหน่งแห่งที่ของลำดับชั้นทางสังคม โดยวัดจากความมั่งคั่งทางวัตถุและศักยภาพในการบริโภค อันทำให้ผู้คนในสังคมไทยเริ่มแข่งขันกันแย่งชิงความมั่งคั่งรุนแรงมากขึ้น เพื่อหวังจะได้บรรลุเป้าหมายของชีวิตตามระบบคุณค่าความหมายชุดใหม่ดังกล่าว

ในขณะที่แผนพัฒนาเศรษฐกิจแห่งชาติได้ผลักดันให้ประเทศไทยก้าวสู่ระบบทุนนิยมเป็นผลสำเร็จ ทำให้ภาคธุรกิจเอกชนเติบโตอย่างรวดเร็ว และมีรายได้เพิ่มมากขึ้นๆ เหนือรายได้ของข้าราชการที่เคยมีทั้งเงินและอำนาจมากมาย (จนผู้คนในสังคมไทยสมัยก่อนมีค่านิยมอยากเข้ารับราชการ ดังคำกล่าวที่ว่า **“สิบพ่อค้าก็ไม่สู้หนึ่งพระยาเลี้ยง”**)

แต่ครั้นข้าราชการที่กินเงินเดือนประจำมีรายได้ลดน้อยลง (โดยเปรียบเทียบ) เมื่อเทียบกับภาคธุรกิจเอกชน ทำให้สถานะทางเศรษฐกิจสังคมที่เคยอยู่ในระดับสูงกว่าพวกพ่อค่านักธุรกิจ ต้องลดต่ำลง จึงเกิดแนวโน้มตามธรรมชาติที่จะอาศัยอำนาจมากมายตามกฎหมายที่อยู่ในมือ กระทำการแสวงหาผลประโยชน์ในทางที่มีขอบประการต่างๆ เพื่อชดเชยกับเงินเดือนที่นับวันมีแต่จะลดน้อยลงเมื่อเทียบกับรายได้ภาคธุรกิจเอกชนที่เพิ่มขึ้นในอัตราที่สูงกว่า จนกลายเป็นรากเหง้าของปัญหาการทุจริตคอร์รัปชันในระบบราชการและระบบสังคมการเมืองไทย

ทั้งนี้ผลพวงอีกประการหนึ่งของปัญหาที่เกิดจากการเร่งพัฒนาประเทศไทยไปสู่ระบบทุนนิยมในยุคสมัยของจอมพลสฤษดิ์ ธนะรัชต์ ก็คือช่องว่างระหว่างเมืองกับชนบท โดยผู้เชี่ยวชาญที่ประเทศสหรัฐฯ ส่งมาช่วยเหลือรัฐบาลของจอมพลสฤษดิ์ เพื่อวางแผนพัฒนาระบบ

เมื่อพัฒนาสู่ระบบทุนนิยมโลกาภิวัตน์ ช่องว่างระหว่างคนร่ำรวยจำนวนน้อยในเมือง กับคนยากจนส่วนใหญ่ที่อยู่ในชนบท นับวันก็ยิ่งจะถ่างกว้างออกไปมากขึ้นๆ

เศรษฐกิจของไทยนั้น ได้ให้ข้อเสนอแนะแนวทาง เปลี่ยนแปลงระบบเศรษฐกิจของไทยจากประเทศเกษตรกรรม (ซึ่งขายผลผลิตได้ในราคาต่ำ) ไปสู่การเป็นประเทศอุตสาหกรรม (ซึ่งขายสินค้าได้ในราคาสูง) ด้วยการใช้ยุทธศาสตร์การพัฒนาแบบไม่สมดุล (unbalance growth strategy) อันได้กลายเป็นยุทธศาสตร์หลักของแผนพัฒนาเศรษฐกิจแห่งชาติในเวลาต่อมา

บนสมมติฐานของยุทธศาสตร์การพัฒนาแบบไม่สมดุลนี้ ในเมื่ออุตสาหกรรมช่วงแรกของประเทศไทยมีเทคโนโลยีต่ำ เป็นอุตสาหกรรมประเภทใช้แรงงานเป็นหลัก (labour intensive industries) ซึ่งการจะส่งสินค้าอุตสาหกรรมที่มีคุณภาพไม่ค่อยคงที่เพราะใช้แรงงานคนในการผลิตเช่นนี้ไปขายแข่งกับประเทศอื่นได้ ก็ต้องเน้นกลยุทธ์การขายในราคาถูกลงก่อน เมื่อมีผลกำไรแล้วค่อยลงทุนซื้อเทคโนโลยีใหม่ๆ เข้ามาช่วยในการผลิต หลังจากนั้นจึงค่อยขายสินค้าที่มีมาตรฐานคุณภาพดีขึ้นในราคาที่แพงขึ้นต่อไป

เมื่อแรงงานเป็นต้นทุนที่สำคัญของการผลิต การจะขายสินค้าให้ได้ราคาถูกต้องก็ต้องกดค่าแรงให้ต่ำ ขณะที่ราคาอาหารเป็นต้นทุนสำคัญของแรงงาน เพราะคนงานต้องกินข้าวเพื่อให้มีชีวิตและมีเรี่ยวแรงทำงาน ถ้าข้าวและอาหารมีราคาแพง ค่าแรงก็ต้องแพงตาม ฉะนั้นภายใต้ยุทธศาสตร์การพัฒนาแบบไม่สมดุลเช่นนี้จึงจำเป็นต้องให้เกษตรกรส่วนใหญ่ของประเทศในชนบทเป็นฝ่ายเสียสละ ด้วยการลดราคาสินค้าเกษตรที่เป็นอาหาร (โดยเฉพาะข้าว) ให้มีราคาต่ำ เพื่อมาหล่อเลี้ยงภาคอุตสาหกรรมและเมืองให้เจริญเติบโต ก่อนแล้วลี้กวันหนึ่งข้างหน้าเมื่ออุตสาหกรรมของประเทศเจริญเติบโต และรัฐบาลเก็บภาษีได้มาก

ขึ้นแล้ว ถึงตอนนั้นความมั่งคั่งก็จะ “กระเด็น” (trickle down) ออกไป และช่วยให้เกษตรกรส่วนใหญ่ของประเทศในชนบท ที่ถูกบังคับให้จำใจต้องเป็นผู้เสียสละตามแผนพัฒนาเศรษฐกิจช่วงแรกของประเทศ ได้มีชีวิตความเป็นอยู่ที่ดีขึ้นจนพ้นความยากจนในที่สุด

อย่างไรก็ตาม เมื่อไปมุ่งพัฒนาเศรษฐกิจโดยปราศจากการพัฒนาทางการเมืองควบคู่พร้อมกันไปอย่างเหมาะสม (ทำให้ค่า $a^1 - a^0$ มีระดับสูง) อำนาจรัฐเมื่อตกอยู่ในมือของทหารและข้าราชการระดับสูงที่เป็นคนส่วนน้อย โดยมิได้กระจายไปสู่ประชาชนที่เป็นคนส่วนใหญ่ของประเทศตามปรัชญาการปกครองแบบประชาธิปไตย ความมั่งคั่งและความเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจที่เกิดจากการพัฒนาทางเศรษฐกิจ ตามแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติในช่วงทศวรรษแรกๆ ก็กระจุกตัวอยู่ในเขตเมืองและอยู่ในกลุ่มธุรกิจที่มีสายสัมพันธ์กับทหารและข้าราชการระดับสูงที่ยึดกุมอำนาจรัฐอยู่นั้น โดยมิได้กระจายไปสู่ประชาชนส่วนใหญ่ในชนบทตามสมมติฐานของยุทธศาสตร์การพัฒนาแบบไม่สมดุลที่วางไว้ ผลที่สุดก็นำไปสู่เหตุการณ์จลาจลเรียกร้องประชาธิปไตยเมื่อวันที่ ๑๔ ตุลาคม ๒๕๑๖

แต่ถึงจะมีการประกาศใช้รัฐธรรมนูญและจัดให้มีการเลือกตั้งแล้วก็ตาม โครงสร้างของช่องว่างความเหลื่อมล้ำทางเศรษฐกิจระหว่างเมืองกับชนบทที่ถูกวางพื้นฐานไว้ตั้งแต่ช่วงแผนพัฒนาเศรษฐกิจในระยะแรกๆ ก็หยั่งรากลึกในสังคมไทยเสียแล้ว ฉะนั้นเมื่อพัฒนาสู่ระบบทุนนิยมโลกาภิวัตน์ ช่องว่างระหว่างคนร่ำรวยจำนวนน้อยในเมือง กับคนยากจนส่วนใหญ่ของประเทศที่อยู่ในชนบท นับวันก็ยิ่งจะถ่างกว้างออกไปมากขึ้นๆ

☞ อ่านต่อฉบับหน้า

(ตอนที่ ๑๒)

• โรคต่อมลูกหมากโต จัดเป็นโรคที่ไม่เป็นอันตรายต่อชีวิต แต่จะส่งผลกระทบต่อคุณภาพชีวิตของผู้ป่วย โดยบางรายที่ไม่ได้รับการรักษา อาจมีผลกระทบต่อไต เกิดนิ่วในกระเพาะปัสสาวะหรือ กลั้นปัสสาวะไม่ได้ อย่างไรก็ตามในรายที่มีอาการน้อย การปรับพฤติกรรมอาจช่วยได้ เช่น ลดการดื่มน้ำหลังอาหารเย็น และก่อนนอน หลีกเลี่ยงแอลกอฮอล์ กาแฟ หลีกเลี่ยงยาลดอาการคัดจมูก ยาลดการบีบตัวของกระเพาะปัสสาวะ

☞ ต่อมลูกหมากโต สำคัญอย่างไร ?

ต่อมลูกหมาก

เป็นต่อมที่อยู่รอบ 'ท่อปัสสาวะ' ส่วนต้น บริเวณปากทางออกของกระเพาะปัสสาวะ

มีรูปร่างลักษณะ คล้ายเม็ดเกาลัด

หลายคนมักสับสนและเข้าใจผิดว่า 'ต่อมลูกหมาก' คือ 'ลูกอัณฑะ' แต่ที่จริงแล้วอวัยวะทั้งสองนี้ทำงานต่างกัน คือ ลูกอัณฑะทำหน้าที่สร้างเชื้ออสุจิ ขณะที่ต่อมลูกหมากทำหน้าที่ผลิตน้ำเมือก และน้ำหล่อเลี้ยงตัวอสุจิ ซึ่งมีความสำคัญอย่างยิ่งต่อระบบสืบพันธุ์เพศชาย

โรคต่อมลูกหมากโต มีอะไรบ้าง ?

หาก 'ต่อมลูกหมาก' มีขนาดโตขึ้น จนไปเบียดบัง 'ท่อปัสสาวะ' ก็อาจทำให้ท่อปัสสาวะตีบตัน และเป็นสาเหตุของอาการผิดปกติต่างๆ เวลาถ่ายปัสสาวะ เช่น ปัสสาวะบ่อย ปัสสาวะติดขัด ปัสสาวะเป็นเลือด หรือแม้กระทั่งพัฒนา

กลายเป็นเนื้อร้าย และแพร่กระจายไปยังส่วนต่าง ๆ ของร่างกายได้

หากเกิดอาการผิดปกติขึ้น 'แพทย์' จะเป็นผู้ทำการตรวจและวินิจฉัยว่า ความผิดปกติที่เกิดขึ้นนั้น มีสาเหตุมาจาก 'โรคต่อมลูกหมาก' ชนิดใด

ซึ่งโดยทั่วไปแล้ว โรคต่อมลูกหมาก สามารถแบ่งออกเป็น ๓ ชนิด ได้แก่

๑. ต่อมลูกหมากอักเสบ (Prostatitis)

เป็นภาวะที่มีอาการอักเสบของเนื้อต่อมลูกหมาก พบได้บ่อยในเพศชายช่วงอายุระหว่าง ๓๐-๕๐ ปี

สาเหตุและลักษณะการอักเสบ แบ่งได้เป็น ๒ กลุ่มใหญ่ ๆ คือ

การอักเสบแบบถาวร ซึ่งเกิดจากการติดเชื้อแบคทีเรีย จากทางเดินปัสสาวะ การมีเพศสัมพันธ์ หรือการส่องกล้อง ผู้ป่วยจะมีไข้สูง หนาวสั่น ปวดตามกล้ามเนื้อ อวัยวะเพศและบริเวณลูกอัณฑะ

รวมถึงมีอาการผิดปกติเวลาถ่ายปัสสาวะ

ขณะที่อีกประเภทหนึ่ง คือ

การอักเสบแบบเฉียบพลันจากเชื้อ ซึ่งยากจะระบุสาเหตุของโรคได้แน่ชัด

๒. ต่อมลูกหมากโต(Prostate Enlargement/ Benign Prostate Hypertrophy)

พบได้ในผู้ชายอายุประมาณ ๔๐ ปีขึ้นไป อันเป็นผลมาจากฮอร์โมนเพศชายในร่างกายที่ลดน้อยลง **อาการแบ่งออกเป็น ๒ กลุ่ม** คือ

- **กลุ่มแรก** จะมีอาการ **ปัสสาวะบ่อย**

ร่วมกับอาการ **แสบขัด**

- **กลุ่มที่สอง** จะมีอาการ **ปัสสาวะลำบาก**

ปัสสาวะไม่พุ่ง หรือต้องใช้เวลาในการเบ่ง

ปกติแล้ว 'โรคต่อมลูกหมากโต' จัดเป็นโรคที่ไม่เป็นอันตรายต่อชีวิต แต่จะส่งผลกระทบต่อคุณภาพชีวิตของผู้ป่วย โดยบางรายที่ไม่ได้ได้รับการรักษา อาจมีผลกระทบต่อ 'ไต' เกิดนิ่วในกระเพาะปัสสาวะ หรือ กลั้นปัสสาวะไม่ได้ อย่างไรก็ตาม ในรายที่มีอาการน้อย การปรับพฤติกรรม อาจช่วยได้ เช่น ลดการดื่มน้ำหลังอาหารเย็นและก่อนนอน หลีกเลี่ยงแอลกอฮอล์ กาแฟ หลีกเลี่ยงยาลดอาการคัดจมูก ยาลดการบีบตัวของกระเพาะปัสสาวะ เป็นต้น

๓. มะเร็งต่อมลูกหมาก

เกิดจากการแบ่งตัวของ 'เซลล์ต่อมลูกหมาก' ที่เพิ่มขึ้นผิดปกติ มักจะเกิดในผู้ชายอายุตั้งแต่ ๔๐ ปีขึ้นไป และจะตรวจพบมากขึ้นตามช่วงอายุที่เพิ่มขึ้น ผู้ที่มีประวัติบิดาหรือพี่น้องเคยเป็น 'มะเร็งต่อมลูกหมาก' จะมีโอกาสเสี่ยงกว่าคนทั่วไป

- **ในระยะแรก** จะไม่แสดงอาการใดๆ และสามารถรักษาให้หายได้ แต่เมื่อมะเร็งขยายตัวมากขึ้นจนไปกดทับท่อปัสสาวะ จะส่งผลให้ผู้ป่วย **ปัสสาวะลำบากและบ่อยขึ้น** จนถึงขั้น **ปัสสาวะเป็นเลือด**

- **ในระยะสุดท้าย** 'มะเร็ง' จะแพร่กระจายไปยังต่อมน้ำเหลือง กระดูก และอวัยวะอื่นๆ ซึ่งจะไม่สามารถรักษาให้หายขาดได้ แต่การรักษาจะ

มุ่งเน้นไปที่การยับยั้งการลุกลามของ 'มะเร็ง' และคงสภาพให้ผู้ป่วยสามารถใช้ชีวิตปกติได้มากที่สุด

๕๖ อวัยวะสืบพันธุ์

อวัยวะสืบพันธุ์เพศชาย

อวัยวะหลักๆ ที่เกี่ยวข้องกับอวัยวะสืบพันธุ์ ได้แก่

องคชาติ(Penis): เมื่อมีการกระตุ้นทางเพศ องคชาติจะเกิดการแข็งตัว เพราะเลือดมาคั่งตรงกล้ามเนื้อที่มีลักษณะเหมือนฟองน้ำ เมื่อมีการหลั่ง 'องคชาติ' จะทำหน้าที่ **พาดน้ำเชื้อที่มีอสุจิเข้าไปในช่องคลอด**

อัณฑะ(Testes): ลูกอัณฑะหรือต่อมเพศของผู้ชายจะอยู่ในถุงที่ห้อยอยู่ใต้องคชาติ เรียกว่า 'ถุงอัณฑะ' ทำหน้าที่ **ผลิตเชื้ออสุจิและเทสโทสเตอโรน** ซึ่งเป็นฮอร์โมนเพศชาย

ถุงหุ้มอัณฑะ(Scrotum): เป็นส่วน 'ผิวหนัง' ที่อยู่ใต้องคชาติลงมา ทำหน้าที่ **ห่อหุ้มลูกอัณฑะ ควบคุมอุณหภูมิ** ให้เหมาะสมสำหรับสร้างอสุจิที่สมบูรณ์แข็งแรง ซึ่ง 'อสุจิ' จะเจริญได้ดีในอุณหภูมิต่ำกว่าอุณหภูมิปกติของร่างกายประมาณ ๑ องศาเซลเซียส

หลอดเก็บอสุจิ(Epididymis): เป็น 'ท่อเล็กๆ' ขดทบไปมา อยู่ด้านบนของอัณฑะ ทำหน้าที่ **เก็บตัวอสุจิจนเติบโตและแข็งแรง** พร้อมทั้งจะ 'ปฏิสนธิ'

หลอดนำอสุจิ(Vas deferens): 'หลอดโค้งยาว' ทำหน้าที่เป็นทางลำเลียงตัวอสุจิไปเก็บไว้ที่ต่อมสร้างน้ำเลี้ยงอสุจิ

ต่อมสร้างน้ำเลี้ยงอสุจิ(Seminal vesicles): 'สองถุงเล็กๆ' อยู่หลังกระเพาะปัสสาวะ ทำหน้าที่ **สร้างของเหลว** ส่วนหนึ่งเพื่อใช้ขนส่งและเลี้ยงอสุจิให้เจริญเติบโต

ต่อมลูกหมาก(Prostate gland): มีขนาดเท่าลูกเกาลัด อยู่บริเวณด้านล่างกระเพาะปัสสาวะ ทำหน้าที่ **สร้างของเหลวอีก ๖๐%** เพื่อใช้ลำเลียง 'อสุจิ'

ออร์โมนเป็นตัวนำทางเคมี มีหน้าที่เกี่ยวข้องกับการทำงานทางเพศ การเจริญพันธุ์ และลักษณะเฉพาะทางเพศ เช่น กล้ามเนื้อผู้ชาย ความสูง เสียงห้าว ขน หนวด เป็นต้น

เทสโทสเตอโรน เป็นออร์โมนที่สำคัญที่สุดผลิตในอัณฑะ และจำเป็นต่อการผลิตสเปิร์มให้สมบูรณ์แข็งแรง

รูปแบบวิธีการใช้ชีวิต ตลอดจนน้ำหนักตัวที่มากเกินไป พฤติกรรมการกินที่ไม่เหมาะสม และความเครียด ต่างก็ส่งผลต่อ การเจริญพันธุ์ เช่นกัน

ปัญหาทางการเจริญพันธุ์

ที่พบบ่อยใน ‘ผู้ชาย’ มักเกิดจากจำนวนและการเคลื่อนที่ของอสุจิ ซึ่งส่งผลต่อโอกาสมีลูก ได้แก่

โรคทางท่อม การติดเชื้อไวรัส ‘คางทูม’ หลังเข้าสู่วัยเริ่มเจริญพันธุ์อาจเป็นอันตรายต่อเซลล์ที่ใช้สร้างสเปิร์มในอัณฑะได้ โดยส่วนมากแล้วพบการติดเชื้อที่อัณฑะเพียงข้างเดียว บางรายอาจถึงขั้นเป็นหมันถาวร

หลอดเลือดอุดตันในอัณฑะ เป็นภาวะที่เส้นเลือดบริเวณ อัณฑะบด เกิดจากเลือดไหลเวียนออกจากอัณฑะไม่สะดวก เมื่อ ‘เลือดคั่ง’ จะทำให้อุณหภูมิในอัณฑะสูงขึ้น จนระดับ ‘ออร์โมนเทสโทสเตอโรน’ ผิดปกติ เป็นอุปสรรคต่อการสร้างสเปิร์ม

อัณฑะไม่ลงถุงอัณฑะ ในช่วงที่ทารกพัฒนาในโพรงมดลูกของแม่ โดยปกติ อัณฑะของทารกจะอยู่ด้านในช่องท้อง และเคลื่อนไปยังถุงหุ้มอัณฑะไม่กี่เดือนก่อนเกิด หากการเคลื่อนที่นั้นไม่เกิดขึ้น เด็กจะเกิดมาพร้อมกับภาวะที่เรียกว่า อัณฑะไม่ลงถุงอัณฑะ (cryptorchidism) โดยทั่วไปแล้ว อัณฑะจะเคลื่อนตัวลงถุงอัณฑะได้เองภายในช่วงหกเดือนหลังทารกเกิด ‘อาการอัณฑะไม่ลงถุง’ หากไม่ได้รับการรักษา อาจส่งผลต่อการเจริญพันธุ์ หรือปัญหาทางสุขภาพอื่นๆได้

ภาวะความบกพร่องของอสุจิต่ำ (Oligospermia) หมายถึง อสุจิมียังน้อยเกินไป

ภาวะไร้อสุจิในน้ำเชื้อ (Azoospermia)

หมายถึง ไม่มีตัวอสุจิละเลย

โรคมะเร็งอัณฑะ บางครั้ง ถูกตรวจพบเมื่อคู่สมรสไปตรวจรักษาภาวะมีลูกยาก เนื่องจากร้ายที่โตขึ้นในอัณฑะ ทำให้เยื่ออัณฑะเสียหาย หากไม่ได้รับการรักษาโดยเร็ว อาจลุกลามไปยังส่วนต่างๆของร่างกายได้

โรคเนื้องอก ส่งผลต่อคุณภาพของสเปิร์ม การผ่าตัดหรือการผ่าตัด

‘อาการบาดเจ็บสาหัส’ ที่อัณฑะอาจส่งผลต่อการสร้างสเปิร์ม ไปจนถึงทำให้เป็นหมัน ได้

‘การบาดเจ็บ’ จากการเล่นกีฬาหรืออุบัติเหตุต่างๆ ทำให้หลอดเลือดที่ลำเลียงเลือดไปเลี้ยงอัณฑะแตกหรือโป่งพวม

นอกจากนี้ การผ่าตัดแก้ไขภาวะ ‘อัณฑะไม่ลงถุง’ หรือ ‘ไส้เลื่อน’ ก็อาจส่งผลต่อความสามารถในการสร้างสเปิร์ม ของผู้ชายได้

แม้การปฏิสนธิใช้สเปิร์มแค่ตัวเดียว แต่ก็จำเป็นต้องอาศัย ‘เอ็นไซม์’ ที่ได้จากสเปิร์มจำนวนมาก เพื่อย่อย ‘เยื่อหุ้มรอบไข่’ เปิดทางให้สเปิร์มตัวที่แข็งแรงที่สุด ‘เจาะไข่’ เข้าไปในสถานการณ์ปกติ เชื้ออสุจิทุกๆ ๑๔ ล้านตัวมีเพียง ๑๐% ที่เข้าไปทาง ‘ช่องคลอด’ ตามธรรมชาติ สามารถว่ายไปถึง ‘ไข่’ ที่รออยู่ยังปลายท่อ นำไข่ได้

ความผิดปกติทางร่างกาย มีผู้ชายเพียงไม่กี่รายที่พบว่า ของเหลวที่หลังเข้าไปในช่องคลอด ไม่มีสเปิร์มอยู่เลย ซึ่งอาจเกิดจากหลอดเก็บอสุจิอุดตันหรือทำงานผิดปกติ ขวางกั้นไม่ให้ ‘สเปิร์ม’ ไปรวมตัวกับของเหลวอย่างอื่นเพื่อสร้าง ‘น้ำเชื้อ’

ร่างกายได้รับความร้อนมากเกินไป

ความร้อน เป็นอันตรายต่อการสร้างสเปิร์ม แม้ความร้อน นานเกินไป อาจทำให้อุณหภูมิภายในอัณฑะสูงขึ้น ลดความสามารถในการสร้างสเปิร์มลง การทำงานหนักเกินไป ความเครียดกังวล และการดื่มแอลกอฮอล์มากเกินไป ส่งผลให้ความรู้สึทางเพศหดหาย ส่วนมากอาการ ‘กามตายด้าน’ จะเกี่ยวข้องกับ เรื่องของจิตใจ

๓ ต่อฉบับหน้า

● นายพนุนดี

นี่แหละพระแท้

ขอพูดถึงพระที่ถูกดำเนินคดีตามกฎหมาย แล้วหนีคดี ถือว่าไม่เป็นตัวอย่างที่ดีให้แก่สังคม ดังกรณีเณรคำ สมิโย เป็นต้น

คนที่ถูกดำเนินคดีตามกฎหมาย ก็มีได้ หมายถึงว่าจะเป็นผู้ที่กระทำผิดเสมอไป คนที่เข้าถึงสังฆกรรม หรือคนดี ๆ ที่ติดคุกก็มีมาก ดั่งมีตัวอย่างทั้งในประเทศและต่างประเทศ ซึ่งส่วนใหญ่ก็ได้รับการยอมรับ และเป็นตัวอย่างของการต่อสู้เพื่อสิ่งที่ถูกต้องในแบบสันติ อหิงสา อหิโหสิ ของสังคมโลก ได้แก่ ทนายทองใบ ทองเปาด์ (ทนายแม่กโง้ง) มหาตมะ คานธี เนลสัน แมนเดลา เป็นต้น

ยิ่งถ้าเป็นพระด้วยแล้ว ก็น่าจะต้องดำรงตนเป็นตัวอย่างของการไม่ยึดติดในทรัพย์สินที่ดิน เงินทอง บ้านช่อง วัตถุอาาราม จนที่สุดคือ ความไม่ยึดติดในตัวตน พร้อมทั้งจะต่อสู้เพื่อความถูกต้องดงามตามกระบวนการยุติธรรม ดังพระครูบาศรีวิชัย พระพิมลธรรม โดยเฉพาะ สมณะโพธิรักษ์ ซึ่งช่วงมีคดีกรณีสันตือโคก หลายน คนที่ยังไม่รู้จักท่านหรือชาวอโศกดีพอก็เป็นห่วงว่าจะเกิดความรุนแรง ถึงขั้นสงครามศาสนา แต่ในที่สุดก็ไม่มีอะไรในกอไผ่ สมณะโพธิรักษ์และลูกศิษย์ที่บวชตามท่านอีก ๖๖ รูป ต่างพร้อมให้ทางราชการ และสังคมเข้ามาดู มาตราตรวจสอบความบริสุทธิ์โปร่งใส

วันที่เจ้าหน้าที่ตำรวจจะมาที่สันตือโคกเพื่อดำเนินคดีนั้น ลูกศิษย์ของสมณะโพธิรักษ์ได้มาเป็นจำนวนมาก แต่ไม่ได้มาเป็นโละมนุษย์ แต่มาช่วยเตรียมข้าว น้ำ อาหาร จัดสถานที่ต้อนรับอำนวยความสะดวกให้แก่เจ้าหน้าที่ตำรวจที่เดิน

ทางตบเท้าเข้าพุทธสถานสันตือโคก อีกทั้งสมณะโพธิรักษ์ยังให้นักบวชชาวอโศกทุกแห่งมารวมตัวที่สันตือโคก แล้วขึ้นศาลาฟังธรรมนั่งรอให้ตำรวจจับหรือดำเนินคดีไปตามครรลองของกฎหมาย

ความวิตกกังวลของสังคม และรัฐบาลที่มองว่าเป็นสถานการณ์ที่ตึงเครียดและหวังว่าจะเกิดการต่อต้านรุนแรง จนอาจมีการปะทะจากคณะลูกศิษย์จนถึงขั้นเลือดตกยางออกนั้น ก็กลับกลายเป็นเรื่องง่าย ๆ ไม่มีอะไรรุนแรง ไม่มีการต่อต้านเป็นผลให้ทุกฝ่ายก็สบายใจ รวมทั้งฝ่ายจำเลย!

พ่อครูสมณะโพธิรักษ์สอนลูกศิษย์ว่า เราอยู่ประเทศไทยก็ต้องเคารพกฎหมายประเทศนั้น เราอยู่ประเทศไทยก็ต้องเคารพกฎหมายไทย แม้ที่สุดจะถูกตัดสินว่าผิดถึงขั้นติดคุกก็มีใช้เรื่องที่ต้องวิตกกังวลใด ๆ เพราะสังคม(ความจริง) หรือความดี ไม่มีใครเอาไปขังในที่ใด ๆ ได้

พ่อครูสมณะโพธิรักษ์ได้พูดถึงคดีของท่านว่าที่ สุดแล้ว หากท่านชนะคดีท่านก็ได้เป็นสมณะตามข้อตกลงกับรัฐบาลในยุคนั้น แต่หากแพ้คดีท่านก็ยังคงอยู่ในสถานะพระเช่นเดิม สรุปคือแพ้เป็นพระชนะเป็นสมณะนั่นเอง

ซึ่งในที่สุด ศาลก็ไม่ได้ตัดสินว่า ท่านโพธิรักษ์กระทำผิดพระธรรมวินัย แต่ตัดสินว่า ท่านโพธิรักษ์ทำผิดกฎหมายจาก พ.ร.บ.สงฆ์ ปี พ.ศ. ๒๕๐๕ เหตุเพราะยังไม่เปล่งวาจาเลิกจากการเป็นพระ

ดังนั้น สมณะโพธิรักษ์จึงยังคงเป็นพระ ยังไม่ขาดจากความเป็นพระตามกฎหมายสงฆ์ดังกล่าว แต่ถึงอย่างไรก็ตาม ท่านโพธิรักษ์ก็ได้ยอมมาใช้คำว่า “สมณะ” นำหน้าฉายาตามที่ได้ตกลงกับทางรัฐบาลในขณะนั้นมาจนถึงทุกวันนี้

นี่แหละคือพระแท้ ที่เคารพกฎหมายเป็นแบบอย่างของสังคมไทย ☐

เหนือควันพิษ

หลังจากเก็บเกี่ยวข่าวนาปีเสร็จแล้ว ชาวนาในหลายพื้นที่ก็จะไถปรับดินแล้วเพาะปลูกต้นยาสูบ เพื่อขายใบให้แก่โรงงานหรือบริษัทยาสูบที่มาตั้งจุดรับซื้อตามโคเวตต้าที่ได้แจ้งจำนงเอาไว้เมื่อต้นปี นี่คือจุดเริ่มต้นของควันบุหรี่ที่พ่นจากปากเหล่าซี่ยาทั้งหลายทำลายสุขภาพยากจะหยุดยั้ง

ช่วงที่ผมอายุ ๑๒-๑๓ ปี ผมเห็นคนสูบบุหรี่ทั้งคนหนุ่มคนแก่ แต่แปลกผมไม่คิดอยากจะสูบบ้างแม้แต่น้อย ไม่เคยนึกอยากสู้อารสชาติของบุหรี่เป็นอย่างไร ไม่เคยนึกอยากลองสูบบ้าง

แต่พออย่างเข้าวัย ๑๕-๑๖ ปี ผมก็มาเริ่มสนใจการสูบบุหรี่เพราะเข้าใจว่า คนเป็นหนุ่มจะต้องสูบบุหรี่จึงจะมีเท่ - โก้ แมน และยังแก้ความขวยเขิน

ได้ด้วย

ผมเริ่มหัดสูบบ้างด้วยการดูดควันเข้าไปในปาก แล้วพ่นควันออกทางปากและทางรูจมูกเท่านั้น มารู้ภายหลังว่าคอบุหรี่ที่แท้ต้องดูดควันบุหรี่ให้ลงถึงปอดจนเต็มหรือจนสุดลมหายใจ ควันบุหรี่ลึ่มฝึลเซลล์ปอดทั่วถึงแล้วจึงค่อยปล่อยควันออกมา ไม่เช่นนั้นจะไม่ได้ลึ่มฝึลตี๋มตี๋กับรลชาติของบุหรี่ย

ช่วงแรกๆ ผมล้าลั๊กควันขณะดูดควันผ่านลำคอเข้าสู่ปอด ทั้งโอและเจ็บแสบลำคอ ทุกข์ทรมาน แต่เมื่อพยายามแล้วพยายามอีก ฝืนสูบต่อเนื่องมาหลายเดือน ความเคยชินทำให้ความระคายเคืองในลำคอลลดน้อยลงและหายไป ผมหัดสูบบุหรี่ชนิดมวนต่อมวนทุกๆ วันประมาณสองปี เรียกว่าวางเมื่อไหร่ก็ต้องมองหาบุหรี่ย ถ้าหาไม่ได้จะทุกข์กังวลหงุดหงิด

แต่พอหาได้นำมาสูบรู้สึกว่าการสุขเกิดขึ้นทันใด

ในที่สุดผมก็ตกอยู่ในกลุ่มคนที่สูบบุหรี่อย่างเต็มตัว ไม่หยุดเพียงแค่นั้น คนหนุ่มต้องหันเล่นไฟด้วยผมศึกษาการเล่นไฟสารพัดชนิด ทั้งเล่นสามใบหกใบเจ็ดใบ กบด่ากบแดง เล่นแค้ในแวดวงเพื่อนๆ เล่นสนุกๆ เช่น เล่น ๔ คน ลงทุนคนละหนึ่งบาท ใครชนะก็จะได้ออนทุนแค่หนึ่งบาท ส่วนที่เหลืออีกสามบาทก็ต้องมาเล่นต่อกันอีก

คำคืนหนึ่งผมเพลินเล่นไฟไปจนตีสอง บุหรี่หมดแต่ก็นึกอยากสูบ (ยุคนั้นไม่มีร้านสะดวกซื้อ) มีอยู่วิธีเดียวคือเก็บกันบุหรี่และรวมมวนใส่กระดาษพอได้สูบให้หายอยากอีกครั้ง

ผมยังคงสูบเรื่อยมา พออายุเริ่มเข้า ๒๘ ปี ก็รู้สึกว่าการหายใจเข้าจะรู้สึกเจ็บที่หน้าอกด้านขวา และสังเกตได้ว่าช่วงที่ดูดควันบุหรี่เข้าไปจะเกิดอาการเจ็บปวดแรงขึ้นกว่าเดิม ปวดนานนับสิบนาทีความเจ็บจึงค่อยลดลง แต่พออัดควันมวนใหม่เข้าไปอีกอาการเจ็บที่หน้าอกซีกขวาก็จะปะทุปวดแรงจนล้มล้มได้ชัด

ระยะนี้เวลาหายใจเข้าก็รู้สึกเจ็บหนักๆ หนักๆ อาการปวดยังคงอยู่ทั้งวันทั้งคืน ผมลังเลใจว่าโรคภัยกำลังก่อตัว... ภาพพระสิริรูปที่มาเยี่ยมให้กำลังใจญาติธรรมชาวนครพนมเมื่อสองสามปีก่อนนั้น ผุดขึ้นในความทรงจำอีกครั้ง... พระภิกษุจิตโต (ขณะนั้นยังไม่ได้ใช้คำนำหน้าว่าสมณะ) ท่านเทศน์เดือนเหล่าข้าบารวมทั้งผมด้วยว่า

“ถึงแม้จะสูบบุหรี่ติดต่อกันมานานหลายปี หากว่าหยุดสูบบุหรี่วันนี้ก็ยัง คงไม่สายเกิน”

ความกลัวตายทำให้ผมฉกคิด ...หยุดสูบบุหรี่วันนี้ยังไม่สาย.. ผมได้สติและมีกำลังใจพร้อมสู้ทนกับความหิวโหยอยากสูบอยากเสพรสที่คุ้นชินมาหลายปี

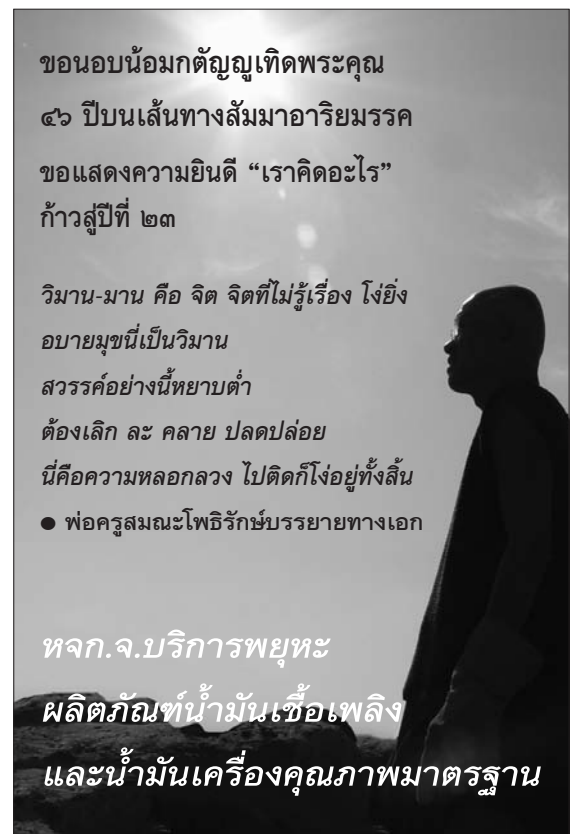
ผมหักดิบได้สองเดือน อาการเจ็บที่หน้าอกเวลาหายใจเข้าก็เบาลง ผ่านไป ๓ ปีอาการเจ็บยังมีอยู่นิดๆ แต่เบาขึ้นมาก อย่างเข้าถึงปีที่สี่อาการเจ็บจึงหายไป กว่าจะมาฟื้นฟูสภาพร่างกายให้เข้าสู่สภาพปกติใช้เวลานานมาก

นับถึงวันนี้ ๓๐ กว่าปีแล้วผมหยุดสูบบุหรี่ได้เด็ดขาด เป็นเรื่องดีที่พลิกชีวิตได้ทัน ปลอดภัย

จากบุหรี่เป็นไทได้สำเร็จ สภาพจิตคล้ายเมื่อครั้งวัย ๑๒-๑๓ ที่ไม่วุ่นวายเป็นสุขเป็นทุกข์กับบุหรี่ แต่ความไม่วุ่นวายในครั้งวัยรุ่นนั้นเป็นแบบว่างเปล่าๆ ไม่รู้ชัดถึงความหลุดสบายเท่าที่ไม่ต้องตกเป็นทาสบุหรี่ยังเช่นขณะนี้ ซึ่งสัมผัสอาการจิตวิญญาณขัดว่าล่องลอยไปร่องโล่งเป็นอิสระจากบุหรี่ได้สนิท ไม่มีทางเวียนกลับไปสูบอีกอย่างมั่นใจมั่นคงแน่แท้เป็นจริง

ผมนึกสงสารเวทนาเหล่าข้าบทั้งหลาย เขาจะรู้ไหมนะว่า การหลอกให้สูบบุหรี่มีเล่ห์กลมากมายเพื่อล่อให้เราตกหลุมจนได้ เช่น ทำเป็นบุหรี่ไฟฟ้าแล้วบอกกล่าวกันว่าปลอดภัยกว่าบุหรี่ทั่วไป แต่นพ.วันชาติ ศุภจัตุรัส หัวหน้าสำนักงานเครือข่ายวิชาชีพสุขภาพ เพื่อสังคมไทยปลอดบุหรี่ ระบุว่า บุหรี่ไฟฟ้าและบุหรี่ทั่วไปเสี่ยงต่อการเป็นโรคมะเร็ง และส่งผลต่อสุขภาพไม่แตกต่างกัน

๓

ขอนอบน้อมกตัญญูเทิดพระคุณ
๔๖ ปีบนเส้นทางลัทธิมาอาริยมรรค
ขอแสดงความยินดี “เราคิดอะไร”
ก้าวสูปีที่ ๒๓

*วิมาน-มาน คือ จิต จิตที่ไม่รู้เรื่อง ใจยัง
อบายมุขนี้เป็นวิมาน
สวรรค์อย่างนี้หายขาด
ต้องเลิก ละ คลาย ปลอดภัย
นี่คือความหลุดลวง ไปติดก็ใจอยู่ทั้งสิ้น*

- พ่อครูสมณะโพธิรักษ์บรรยายทางเอก

ทจก.จ.บริการพยุหะ
ผลิตภัณฑ์น้ำมันเชื้อเพลิง
และน้ำมันเครื่องคุณภาพมาตรฐาน

การยื่นคำร้องขอออกหมายจับ หมายค้น
 สามารถยื่นได้ที่ศาลอาญาทุจริตและประพฤติมิชอบกลาง
 หรือที่ศาลชั้นต้นแห่งท้องที่ที่จะทำการจับหรือค้นก็ได้

ศาลอาญาทุจริตและ ประพฤติมิชอบในวาระแรก

ตามที่มีพระราชกฤษฎีกากำหนดเปิดทำการ ศาลอาญาทุจริตและประพฤติมิชอบกลาง พ.ศ. ๒๕๕๙ ซึ่งจะเปิดทำการในวันที่ ๑ ตุลาคม ๒๕๕๙ ซึ่งอาจมีผลกระทบต่อคดีทุจริตประพฤติมิชอบ ที่ได้ยื่นฟ้องไว้ก่อนแล้วและอยู่ในระหว่างพิจารณา ของศาลชั้นต้นทั่วราชอาณาจักร มีหลักเกณฑ์ ในการดำเนินการแต่ละขั้นตอนพอสรุปได้ดังนี้

๑. การยื่นคำร้องขอออกหมายจับ หมายค้น สามารถยื่นได้ที่ศาลอาญาทุจริตและประพฤติ มิชอบกลาง หรือที่ศาลชั้นต้นแห่งท้องที่ที่จะทำการ จับหรือค้นก็ได้

๒. การยื่นคำร้องขอผิดฟ้องหรือฝากขัง การ ออกหมายขัง การขอลปล่อยชั่วคราวและการสั่ง

บังคับตามสัญญาประกัน ศาลชั้นต้นที่เริ่มต้นไว้ ก่อนแล้วมีอำนาจสั่งได้เหมือนคดีทั่วไป โดยให้มี อักษรย่อ “ท” กำกับ

๓. การยื่นฟ้อง

๓.๑. กรณีที่ราษฎรเป็นโจทก์ สามารถยื่น คำฟ้องต่อศาลชั้นต้นอื่นที่มีไซศาลอาญาทุจริต และประพฤติมิชอบกลาง ศาลชั้นต้นนั้น ๆ จะ ตรวจรับคำฟ้องในเบื้องต้นแล้วส่งต่อให้ศาลอาญา ทุจริตและประพฤติมิชอบกลาง ทางโทรสารหรือ จดหมายอิเล็กทรอนิกส์เพื่อพิจารณาลังต่อไป

๔. กรณีหน่วยงานของรัฐเป็นโจทก์ สามารถ ยื่นคำฟ้องต่อศาลชั้นต้นอื่นที่มีไซศาลอาญาทุจริต และประพฤติมิชอบกลาง ศาลชั้นต้นนั้น ๆ จะ

ตรวจคำฟ้องและสำนวนการสอบสวนหรือสำนวนการไต่สวนข้อเท็จจริง สอบถามเรื่องทนายความ คำให้การ พร้อมทั้งรายงานข้อมูลเบื้องต้นให้ศาลอาญาทุจริตและประพฤติมิชอบกลาง ทางโทรสารหรือจดหมายอิเล็กทรอนิกส์เพื่อพิจารณาส่งต่อไปคดีที่เกิดขึ้นในท้องที่กรุงเทพมหานคร จังหวัดสมุทรปราการ จังหวัดสมุทรสาคร จังหวัดนครปฐม จังหวัดนนทบุรีและจังหวัดปทุมธานีไม่ว่าราษฎรหรือหน่วยงานของรัฐเป็นโจทก์ต้องยื่นฟ้องต่อศาลอาญาทุจริตและประพฤติมิชอบกลางเท่านั้น

๕. การดำเนินกระบวนการพิจารณาหลังจากส่งรับคำฟ้อง เมื่อศาลอาญาทุจริตและประพฤติมิชอบกลางส่งรับคดีไว้พิจารณาแล้วจะมีคำสั่งให้ออกไปทำการไต่สวนมูลฟ้อง นั่งพิจารณาหรือพิพากษาคดีที่ศาลอาญาทุจริตและประพฤติมิชอบกลาง ทำการไต่สวนมูลฟ้อง นั่งพิจารณาหรือพิพากษาคดีที่ศาลชั้นต้นนั้น ๆ หรือโดยระบบการประชุมผ่านจอภาพที่ศาลชั้นต้นนั้นตามที่เห็นสมควร

๖. คดีที่ค้างพิจารณาคดีมาก่อนวันเปิดทำการบรรดาคดีที่อยู่ในอำนาจของศาลอาญาทุจริตและประพฤติมิชอบกลางที่ค้างพิจารณาอยู่ที่ศาลชั้นต้นต่าง ๆ ก่อนที่ศาลอาญาทุจริตและประพฤติมิชอบกลางจะเปิดทำการ ให้ศาลชั้นต้นนั้น ๆ มีอำนาจพิจารณาพิพากษาคดีที่ค้างอยู่ต่อไปให้แล้วเสร็จ

ศาลอาญาทุจริตและประพฤติมิชอบกลางที่จะเปิดในวันที่ ๑ ตุลาคม ๒๕๕๗ นั้น อยู่ที่อาคารศาลแขวงดุสิต (แห่งใหม่) ซอยสีคาม ถนนนครไชยศรี แขวงนครไชยศรี เขตดุสิต กรุงเทพมหานคร แต่ในเบื้องต้นเพื่อเป็นการอำนวยความสะดวกให้แก่ประชาชนและหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง ศาลอาญาทุจริตและประพฤติมิชอบกลาง จะใช้สถานที่ทำการ ๒ แห่ง คือที่ศาลอาญาทุจริตและประพฤติมิชอบกลาง และที่ศาลอาญา ถนนรัชดาภิเษก โดยสามารถยื่นคำฟ้องหรือคำขอหมายต่าง ๆ ได้ทั้งสองแห่ง คือทั้งที่ศาลอาญาทุจริตและประพฤติมิชอบกลาง และที่ศาลอาญา ทั้งนี้เพื่อให้บริการแก่ผู้ที่มาติดต่อได้อย่างสะดวกรวดเร็ว

แบ่งปันสาระ

กระสัง

ผักดีที่ถูกมองข้าม

บางคนเห็นผักกระสังเป็นวัชพืช ถอนทิ้งหมดสวนน่าเสียดาย เพราะที่แท้กระสังเป็นสมุนไพรที่ใช้เป็นยามายาวนาน หมอยาพื้นบ้านมักจะใช้ผักกระสังตำพอกฝี หรือคั้นเอาน้ำทาแผลฝีที่มีหนอง

จากการศึกษาสมัยใหม่พบว่า ผักกระสังมีฤทธิ์ต้านการอักเสบและต้านแบคทีเรียหลายชนิด ทั้งยังมีฤทธิ์เป็นกรดอ่อน ๆ ซึ่งจะช่วยกำจัดเนื้อตายทำให้ฝีแตกได้ง่าย และลิวูบเร็วขึ้น

สรรพคุณทางยาและประโยชน์

ผักกระสังจัดได้ว่าเป็นผักที่มีเบต้า-แคโรทีนอยู่มาก จึงช่วยเรื่องของภูมิคุ้มกันต่อโรคต่าง ๆ ได้

ช่วยป้องกันการเกิดโรคมะเร็งได้

ช่วยป้องกันการเกิดโรคหัวใจขาดเลือดได้

นำไปมาคั้นน้ำแล้วเอามาใช้ทาแผลและฝี

ช่วยรักษาและลดอาการเลือดออกตามไรฟัน

ช่วยรักษาอาการปวดท้องได้

นำต้นกระสังมาผสมข้าวสารกับขมิ้น บดให้ละเอียด นำไปพอกรักษาเริมได้

บางประเทศ เชื่อว่าการรับประทานใบจะช่วยรักษาอาการต้อในตาได้

ทั้งต้นและใบเมื่อนำมาแช่น้ำ สามารถนำไปใช้ทำรักษาอาการผื่นคันได้

ผักกระสังจึงน่าจะเป็นอีกผักหนึ่งที่ขึ้นโต๊ะอาหารได้ กินสด กินลวกจิ้ม น้ำพริกได้ทั้งนั้น

(ขอบคุณข้อมูลจาก vegetweb.)

ปิดท้าย

พ.ศ.ท. รุ่งโรจน์ เรื่องฤทธิ์

ปีใหม่-ฟ้าใหม่.....ชาติไทยเดิม

เกิดทูนเหนือสุดเกล้า
 ฐ ดั่งเทพพรางสถิต
 อาทรรทวนิมิต
 มวลหมู่ราษฎรรับเกื้อ
 เสด็จไปทั่วแคว้น
 เยียนเยี่ยมปวงพสกิน
 พานพบเหตุซัดใจ
 ยืนหยัดประชา-เจ้า
 จึงผูกพันมั่นซึ่ง
 จงรักภักดีรองบาท
 ตราบชีวิตมีอาจ
 ยอมสละชีพตนได้
 พลังประชาทวมพัน
 เทิดถวายเป็นองค์ราชัน
 แลนบนอบอภิวันท์
 ครองราชย์พิสุทธิล้วน
 ปฐพีรมย์รื่นไร
 รัฐสงบชนสามัคคี
 ถึงแผกต่างพิถี
 หากหนึ่งสำนึกน้อม
 “ไตรรงค์” โบกสะบัดพลิว
 “ไทย” คือ “ไท” ...ใช่ “ทาส”
 คักดิ์ศรี “มนุษยชาติ”
 ยึดมั่น “คุณธรรม” ร้อย

ชีวิต
 โอบเอื้อ
 มาดมั่น
 ท้าวทั้งแดนไทย
 ไผ่ไทย
 ร่มเกล้า
 คลายคลี่
 ชาติเชื้อเดียวกัน
 ทวยราษฎร
 ซิดไกล่
 แทนทด
 เพื่อยังสยามยัง
 สมานฉันท
 หนึ่งล้วน
 ร.สืบ
 ร่มเกล้าจักรี
 ราศี
 พรั่งพร้อม
 ปฏิบัติ
 ร่วมเชื้อชาติไทย
 ประกาศ
 ต่ำด้อย
 โดดเด่น
 โชคคล้อง “ทวยไทย”

ชุดท่อکش ฟารินขวัญ

เศรษฐกิจพอเพียง ประโยชน์สูง ประหยัดสุด

สุขภาพพึ่งตน

- > ทำความสะอาดง่าย ใช้สะดวก ผึ่งแห้งเร็ว ไม่ขึ้นรา
- > ขวดกลมจับถนัดมือขณะใช้
- > พิเศษด้วยสายสวน Medical Grade
สายนิ่ม ปลายมน วาล์วสีเขียว ปิด-เปิดสะดวก
- > ฝาขวดมีปลายยื่น สวมเข้ากับสายตีทอกซ์ได้แน่น น้ำไม่ซึมหยด
- > ฝาแยกออกจากตัวขวดได้ สะบัดน้ำออกจากสายได้ง่าย
- > ขวดมีสเกลบอกปริมาตร เพื่อการสวนที่เหมาะสม
- > เปลี่ยนสายสวนใหม่ได้เสมอ โดยซื้อเฉพาะสายสวน (ไม่ต้องซื้อขวดใหม่ เพื่อการประหยัด)
- > ใช้อุปกรณ์ประกอบขวดตีทอกซ์ด้วยตนเอง เพื่อการประหยัดยิ่งขึ้น

จำหน่าย

บริษัทพลังบุญ(บุญนิยม)จำกัด

02-733-6670

02-733-4979

รับจัดส่ง

ทางไปรษณีย์

ติดต่อ

มาลัยทิพย์ โกคาพันธ์ 09-0828-2728

สมศักดิ์ ยินดีรัมย์ 08-2345-3648,

08-3373-4801

ศีลสนิท น้อยอินตะ 08-1253-7677

เพลง อีกรหนึ่งฟากฟ้า

อีกรหนึ่งฟากฟ้าชวนทำทนาย
ว่ามันหมายอย่างไร ใครบ้างเคยไปเห็น
โลกนี้แปลกจ้งหยังรู้ยากเย็น
เป็นโลกเทวดา

โลกเก่าเราเคยหลงนิยม
ด้วยสุขสมเสพชม จมอยู่กับต้นหา
รูปเสียงกลิ่นรส ทยอยศตต่างพา
เราบ้างจาบัลย์

แต่อีกรหนึ่งฟากฟ้า กล้าทวนกระแส
ถึงใครหยามแห่ ไม่แคว้ไม่หวัน
แม่ลือ ว่าบ้า ยังทำคงมัน

โลกสั้นคลอนหวันไหว
อย่าหมิ่นอย่าเเมนจนเฝินมอง
ไซ้เป็นของต่ำทราม หยามเหยียดไปถึงไหน
ศึกษา ฝาก ให้รู้แก่ใจ
ใครบ้า ใครดี.

เพลง “อีกรหนึ่งฟากฟ้า” นี้ อาตมาแต่งคำร้องเสร็จ ๓ กุมภาพันธ์ ๒๕๓๑ จากทำนองที่แต่งไว้ตั้งแต่ ๑๓ กันยายน ๒๕๒๙ ให้ วัชรภรณ์ สุขสวัสดิ์ ขับร้องอัดเสียงเป็นคนแรกเมื่อ ๒ มิถุนายน ๒๕๓๑ โดยมี ธนิต เชิญพิพัฒน์สกุล เป็นผู้เรียบเรียงเสียงประสานในอัลบั้มชุด “ความลับของฟ้า” วางตลาด มิถุนายน ๒๕๓๑ เนื้อหาของเพลงก็สื่อไปทางเดียวกันกับเพลง “อีกรฟากฟ้าหนึ่ง” คือ ความเป็นจริงของมนุษย์ในโลกนี้มีมนุษย์ปฏิบัติธรรมของพระพุทธเจ้าจนเกิดมรรคเกิดผลสำเร็จกันจริง ประชาชนคนในชุมชนชนิดนี้ล้วนทำงานโดยไม่รับเงินเดือนรายได้เป็นส่วนตัวเอง ทำงานฟรี มีชีวิตอยู่ร่วมกันอย่างครอบครัวเดียวกันทั้งชุมชน ช่วยกันทำการทำ งานให้ชุมชน(ล้มมาก้มมันตะ)ทำอาชีพเลี้ยงชีวิตมีผลผลิตรายได้ก็เอาเข้าเป็นของส่วนกลางทั้งหมด ทรัพย์สินเป็นสาธารณะ กินใช้ร่วมกัน ดำเนินชีวิตเป็น “ล้มมาอาชีพ” ที่พื้น “มีจฉาอาชีพ ๕” ได้จริงตามหลักธรรมของพระพุทธเจ้า(คือ พันกุหนา-ลปนา-เนมิตตกา-นิปเปลีกตา-ลาเภนะ ลากัง นิชิจังสนตา) ทั้งหมู่บ้าน “ถือศีล” ทุกคน อย่างต่ำ “ศีล ๕” เป็น “ศีล ๕” ระดับก้าวหน้าด้วย กล่าวคือ “ศีลข้อ ๑” นอกจาก “ไม่ฆ่าสัตว์แล้ว” ก็ยังไม่กินเนื้อสัตว์กันทั้งชุมชนได้ด้วย ยิ่งกว่านั้น สมาชิกในหมู่บ้านมีทั้งถือ “ศีล ๘” บ้าง “ศีล ๑๐” ไม่สะสมเงินทองเป็นของตนบ้าง “ถือศีล” กันจริงๆ มีการลงทัณฑ์กันถ้าผิดศีล ฟังแล้วไม่น่าเชื่อ ใช่มั้ย? แต่ขอยืนยันว่า เป็นเรื่องจริง มีชุมชนหมู่บ้าน ตามที่กล่าวมานี้จริง กระจายกันอยู่ทั่วไปในประเทศไทย ไม่ใช่มีชุมชนเดียวด้วย มีเป็น ลิปๆชุมชน ชุมชนหมู่บ้านดังว่านี้เกิดขึ้นมาเกินกว่า ๓๐ ปีแล้วในเมืองไทย ซึ่งมีขึ้นได้ด้วยการ ปฏิบัติธรรมของพระพุทธเจ้าอย่างเอาจริง คงเป็นชุมชนหมู่บ้านอย่างนี้ได้ ชุมชนดังกล่าวนี้ เรียกกันว่า “ชาวอโคก” หรือ “ชาวสันตอโคก” หรือ “ชาวกองทัพธรรม” เคยได้ยินไหมเอ๋ย?

• “สมณะโพธิรักษ์”
(๑๐ ธันวาคม ๒๕๕๗)

ดาวน์โหลดเพลง

“อีกรหนึ่งฟากฟ้า” ได้ฟรีที่

www.asoke.info-connect

to www.bunniyom.com

